

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 62 • 26 Haziran '99 • 5 DM

Yeni İMF-TÜSİAD saldırı programı devrede
Sermaye iktidarı
kamu emekçilerine
sadaka zammı dayatıyor!
Saldırıya karşı birleşik
direniş!

İÇİNDEKİLER

Kamu emekçileri yine alanlarda 6	Fethullah Gülen'e kim "yürü ya kulum!" dedi? 11
MGK'nin balans ayarı karşısında "ılımlı sol" ne yapıyor? 15	TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/4 (orta sayfa) . . 16-21
Ayrışma ve yeniden saflaşma zorunluluğu (Ekim'den) 22-24	Zorlu döneme örgütsel hazırlık . . 24-25
Rusya: Balkan Savaşı ışığında emperyalistlerle ilişkilerin gerçek yüzü. 27	Bir Pazar gezintisi 30

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:62 • 26 Haziran 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108/KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

İMF heyeti geldi, gördü, emretti ve gitti:

Zamma, zulme, özelleştirmeye son hızda devam edilecek!

Uluslararası sermaye nezdinde ulusal devletlerin esasta bir anlam ve önemi kalmamış bulunuyor. ABD-İMF-Türkiye ilişkisinde olduğu gibi, her "ciddi" durumda ulusal sınırların üstüne sünger çekiliyor. Türk devleti gibi sözde bağımsız ulusal devletler, özde, bağlı olduğu emperyalist blokun merkezi tarafından yönetiliyor. Yerel devletler, hükümetler bu merkezi devletin birer icra organı gibi çalışıyorlar.

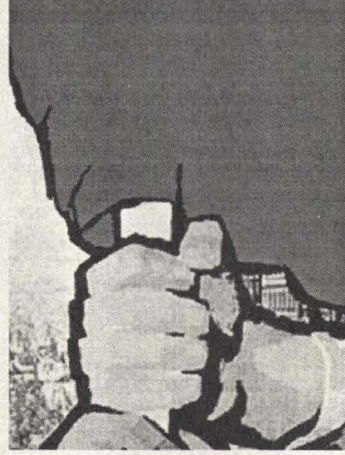
Ancak demagojik bazda, bir saldırıya gerekçe yapılacağı zaman "ulusal devlet", "ulusal bağımsızlık", "ulusal haklar" hatırlanıyor, kullanılıyor.

Bir seçimin daha ardından, kurulan hükümetin icraatını belirlemek üzere İMF heyeti Türkiye'ye geldi, gitti.

Ücret zamlarının yüzdesinden enflasyon oranlarına ve özelleştirme yağmasından kime ne oranda pay ayrılması gerektiğine kadar, ekonomik reçetenin tamamını yazıp hükümetin eline tutuşturdular. Fakat uşaklarına olan tüm güvenlerine rağmen tehdidi de ihmal etmediler; reçete hakkıyla uygulanmazsa kredi yoktu...

Bu emperyalist-kapitalist saldırıya ilk tepki, Haziran'da belirlenmesi gereken ücret zamlarının oranından dolayı kamu emekçilerinden geldi. Çünkü İMF'nin 1 milyonu aşkın kamu emekçisine tenezzül buyurduğu sadaka zam oranı için %10-15 gibi rakamlardan söz ediliyordu.

İMF direktiflerini verdi, gitti. Şimdi saldırı programını hayata geçirmek de, sınıftan gelecek

tepkileri ezmek de hükümetin görevi. Nitekim kamu emekçilerinin ilk eylemleri yine polis terörüyle dağıtılmaya çalışılmıştır. Fakat eylem haberlerinden de görüleceği gibi, saldırılar kamu çalışanlarını yıldırırmamakta, tersine mücadele azmini daha da körüklemektedir. Şimdiye çoktan açıklanması gereken ücret zammı, bu nedenle halen açıklanamamıştır.

"Bağımsız" Türk devletinin hükümetleri ve tüm icra organları, yıllardır İMF direktiflerinin dışında tek adım atmamasına rağmen, halen özelleştirme, esnekleştirme vb. saldırıları sonuna ulaştıramadıysa, bu, sosyal patlama korkusundandır. Yeni dönem saldırıları dizginleyecek ve püskürtecek olan da yine işçi sınıfı ve emekçilerin vereceği tepkiler olacaktır.

Yeni mücadele sürecini kamu çalışanları başlatmıştır. İlerletmek, yaygınlaştırmak ve yükseltmek sınıfın diğer bölüklerine düşmektedir. Sınıfa karşı sınıf şiarıyla, sermayenin saldırılarını püskürtmek için alanlar bizi bekliyor.

Atılım gazetesinin teknik bürosunu "küçük yaşta işçi çalıştırıldığı" gerekçesiyle basan siyasi polis, 3 kişiyi gözaltına aldı.

Adana'dan Fatma Sesli, Ankara'dan Nurbay Irmak yoldaşların tutukluluğu sona erdi ve mücadelenin sıcak kucağına döndüler.

Kitapçularda...

H. FIRAT

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Ulusal Sorun ve Devrim

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Kamu emekçileri İMF-TÜSİAD saldırı programına karşı alanlardalar

Birleşik mücadeleyi güçlendirelim!

Öncelikle atılması gereken adımlardan biri, kitlesellik yönünden zayıf kalan kamu eylemlerini güçlendirmektir. Bu hem kendi içinde daha kitlesel ve politik eylemlerin örgütlenmesi, hem de eylemlere sınıfın diğer bölüklerinden destek sağlanması demektir. Yanısıra, KESK takvimiyle yetinmemek, BTS örneğinde görüldüğü gibi, sektör ve işyeri bazında eylemler örgütleyerek, süreci toplam bir eylem/direnış sürecine çevirebilmek gerekmektedir. Kamuda özelleştirme kapsamındaki demiryollarında, hastanelerde (PTT hastanesinde olduğu gibi), enerji işkolunda, PTT-Telekom birimlerinde, okullarda vb., özelleştirme karşıtı eylemler yaygınlaştırılmalı ve birleştirilmelidir. Kamu alanının özgün durumu (belirli bir eğitim ve bilinç düzeyi) da gözönüne alındığında, özelleştirme karşıtı bu tür eylemlerin anti-kapitalist/anti-empyralist bir öze oturtulmasının fazla çaba gerektirmeyeceği açıktır.

Bugün ülke gündeminin baş sıralarında yer alan konulardan biri yeni hükümetin İMF tarafından belirlenen yeni ekonomik saldırı programıdır. Gündemin bir diğer ana maddesini ise yeniden başlayan Öcalan davası oluşturuyor.

MGK başta olmak üzere hükümet ve devletin tüm yetkili kurumları bu iki ana sorunla uğraşırken, düzen medyası da işçilerin ve emekçilerin gündemini bu iki ana konu dışında ve yeniden oluşturmak üzere görevlendirildi. Medyanın bu seferki konusu Fethullah Gülen vakası. Dinsel gericiği terbiye etmenin yeni safhası bir kez daha isabetli bir zamanlama ile gündeme oturtuldu. Böylece İMF heyetinin direktif ve tehditleri, hükümetin bu direktifler doğrultusundaki uygulamaları ve kamu çalışanlarının eylemleri gündemin gerisine itildi. İMF tarafından dikte ettirilen özelleştirmeler, düşük ücret, mezarda emeklilik, sosyal güvenlik kurumların tasfiyesi, peşpeşe zamlar vb. saldırıların rahatlıkla uygulanabilmesi için gündem saptırma operasyonu bir kez daha başarıyla gerçekleştiriliyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamında tam bir yıkım anlamına gelen uygulamaların sıradan bir gündem haline getirilerek hızla hayata geçirilmesini hedefleyen bu tablonun sermaye sınıfı tarafından bilinçli bir biçimde hazırlandığı açıktır.

Bir o kadar açık olan ise, bu tablonun zaman geçirilmeden bozulması gerektiğidir.

Sermayenin saldırı hedefindeki işçi-emekçi kesimler içinde bu tabloyu değiştirmeye yönelik ilk girişim kamu emekçilerinden geldi. On yılı aşan bir süredir grevli-toplusözleşmeli sendika talebiyle örgütlenen ve mücadele eden kamu emekçileri, her yıl olduğu gibi bu Haziran'da da, "Sadaka zam değil toplu sözleşme!", "Parasız sağlık-parasız eğitim!" şiarlarıyla, sermayenin düşük ücret ve özelleştirme saldırılarına karşı bir dizi eylem kararıyla meydanlara çıkmaya başladılar.

Ancak salt kamu çalışanlarının çabası yukarıdaki tabloyu değiştirmeye yetmemektedir. Zira düşük ücret,

özelleştirme vb. saldırıların emekçi sınıfların bir bölümü tarafından göğüslenip püskürtülmesi mümkün değildir. Hedeflediği kesimler ve kapsamı itibarıyla bu saldırı çok daha güçlü ve birleşik bir mücadele ile karşılanmak zorundadır.

Örneğin sağıkta özelleştirme, işçi-memur tüm ücretlilerin sağık sigortası hakkının gaspı anlamına geldiği gibi, sigortalıdan kat kat fazla olan sigortasız çalışanların, işsizlerin, yoksul köylülerin vb. sağık hizmetlerinden yararlanabilmesini tamamiyle ortadan kaldıracak bir uygulamadır. Ne var ki, örgütsüz olan yoksul kesimlerin bu saldırıya karşı uyarılması ve mücadeleye çekilebilmesi de, ancak, iyi-kötü bir örgütlülüğü bulunan, daha önemlisi örgütlenme imkanlarına sahip olan sanayi işçilerine ve örgütlü kamu emekçilerine düşmektedir.

Bizzat empyralist merkezlerde hazırlanan ve dayatılan bu saldırıları püskürtmenin yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin bilinçli ve örgütlü karşı koyuşundan geçmektedir. Ancak böyle bir mücadele ile ülkenin gerçek sorunu olan emek-sermaye çatışması gündemin baş sırasına oturtulabilir. Ancak böyle bir mücadele, mücadelenin dışında kalan örgütsüz yoksul emekçi yığınları yanına çekebilir, kendisine yedekleyebilir. Bugünkü tablonun devam etmesi durumunda ise, yalnızca işçi sınıfına yedeklenmesi gereken yoksul emekçi katmanlar değil, bizzat sınıf güçlerinin kendisi sermayeye yedeklenecektir. Sermaye devletin işbirlikçi sendika bürokrasisi üzerinden bu alandaki başarıları bilinmektedir.

Kamu emekçilerinin eylemleri güçlendirilmelidir

Öncelikle atılması gereken adımlardan biri, kitlesellik yönünden zayıf kalan kamu eylemlerini güçlendirmektir. Bu hem kendi içinde daha kitlesel ve politik eylemlerin örgütlenmesi, hem de eylemlere sınıfın diğer bölüklerinden destek sağlanması demektir. Yanısıra, KESK takvimiyle yetinmemek, BTS örneğinde görüldüğü gibi, sektör ve işyeri bazında eylemler örgütleyerek, süreci toplam bir eylem/direnış sürecine çevirebilmek gerekmektedir. Kamuda özelleştirme kapsamındaki demiryollarında, hastanelerde (PTT hastanesinde olduğu gibi), enerji işkolunda, PTT-Telekom birimlerinde, okullarda vb., özelleştirme karşıtı eylemler yaygınlaştırılmalı ve birleştirilmelidir. Kamu alanının özgün durumu (belirli bir eğitim ve bilinç düzeyi) da gözönüne alındığında, özelleştirme karşıtı bu tür eylemlerin anti-kapitalist/anti-empyralist bir öze oturtulmasının fazla çaba gerektirmeyeceği açıktır. Siyasi olarak oldukça geri olmasına karşın, Tes-İş sendikasının yakın geçmişte örgütlediği özelleştirme karşıtı eylemlerde bile, tabanın anti-empyralist duyarlılığı çok net ortaya çıkabilmiştir.

Kamu hareketinin yakın mücadele tarihi, önderliğin atak davranabildiği her durumda, eylemlerde kitlesellik ve radikallik sorunu yaşanmadığının kanıtıdır. Tersinden, önderliğin meşruiyet yerine yasallığa dayanmaya başladığı, titrek ve teslimiyetçi davrandığı yerde ise kitlesellik yitirilmektedir. KESK'in Türk-İş özentili yeni yetme bürokratları bir yana, tabandaki doğal öncünün bugünkü temel zaaf alanı, kendine ve kitlesine olan güvenindeki yıpranmadır. KESK ve ona bağlı sendikalardaki gelişmeler üzerinden bu güven yitimini az-çok anlamak mümkün olsa da, kabul etmek ve onaylamak kesinlikle mümkün değildir. Özellikle sendikaların ve konfederasyonun durumu, doğal

öncünün rolünü ve taban örgütlenmelerinin önemini kat kat artırdığı gibi, içinden geçilmekte olan süreç de görevleri daha yakıcı hale getirmektedir. Komünist ve devrimci kamu çalışanları, sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin yayılması-derinleştirilmesi konusunda reformist icazetçi bürokratlardan en küçük bir çaba beklememeli, kitlelerine güvenmeli, görev ve sorumlulukları tümüyle kendi üzerlerinden tanımlamalıdır. Eylemlerin örgütlenme süreci, taban örgütlülüklerinin kurulması ve pekiştirilmesinin bir vesilesine dönüştürülebilmelidir.

Bu noktada komünistlere özel bir sorumluluk düşmektedir. Bugüne kadar kamu çalışanları alanında devrimci çevreler birlikte hareket etme konusunda belirgin bir zayıflık sergilemişlerdir. Komünistler bu zayıflığın üzerine gitmek, merkezi düzeyde yakalanamayan birliktelikleri tabanda gerçekleştirmek, işyerleri zemininde eylemlilikleri hayata geçirmek doğrultusunda etkin bir çaba harcamak durumundadırlar.

Tepkiler her alanda örgütlenmeli, sokağa-eyleme akıtılmalıdır

Kamu çalışanlarının halihazırda sürmekte olan eylemlerinin daha fazla ses vermesi, saldırılara karşı daha güçlü barikatların örülebilmesi, mücadelenin sanayi işkollarına yaygınlaştırılmasına bağlıdır.

Bunun bir olanağı, eylemlerin sürmekte olduğu kamu işletmelerinde yakalanabilir. Geçmişte özellikle haber ve enerji işkolundaki iş bırakmalarda gerçekleşen işçi-memur eylem birliğinin yeniden ve daha yaygın biçimde hayata geçirilmesi için çaba gösterilmelidir. DDY, PTT, Telekom gibi kimi kamu işletmelerindeki işçi-memur ayrımı, kafa ve kol emeği gibi bir ayrımdan ziyade, sermayenin örgütsüzleştirme saldırısına hizmet eden bir uygulama olduğu oranda, buralarda birleşik mücadelenin zemini daha güçlüdür.

Daha önemlisi, kamu sektöründeki eylemlere paralel olarak bellibaşlı sanayi kollarının mücadeleye atılmasıdır. Bu sektörlerde, en azından örgütlü kesimlerin sendikalara basınç uyguladığı, böyle dönemlerde "boşaltma" amacıyla da olsa bir takım eylemler gerçekleştirildiği biliniyor. Hem tabandaki bu potansiyelin daha güçlü bir basınca dönüştürülmesi, hem de saldırının odaklandığı işletmelerde yeni direniş mevzileri açılabilmesi için, hem sınıfın geneline ve hem de seçilmiş mevzilere yoğunlaştırılmış bir devrimci çalışma ile yüklenme sorumluluğu bulunmaktadır.

Sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı durgunluğu kırabilmesinde güven verici bir önderlik kapasitesinin sergilenmesinin taşıdığı önem açıktır. Nasıl ki milyonlarca yoksul emekçinin umudu işçi sınıfının yol gösterici mücadelesi ise, işçi sınıfının tek umudu da siyasal önderliğiyle pratikte buluşmasıdır.

Sermaye iktidarı kamu emekçilerine sadaka zammı dayatıyor

Grevli toplu sözleşmeli sendika için alanlara!

Maaş ve ücret artışlarının son derece düşük tutulması kamu emekçilerini harekete geçirdi. Ücret artışlarının tek taraflı belirlenmesine karşı toplu sözleşme talebiyle KESK'in ortaya koyduğu takvim doğrultusunda eyleme geçtiler.

Şimdiye kadar çeşitli illerde işyerleri önünde oturma, basın açıklaması, bordro yakma gibi eylemler gerçekleştirildi. Eylemlerin geçmiş dönemlere göre kitlesellik bakımından zayıf kaldığı görülmektedir. Buna karşın ciddi bir ön hazırlık yapılmamış olmasına rağmen hayli yaygın eylemler gerçekleşmektedir. Hemen bütün illerde eylem ya da eylem girişimi söz konusudur.

Polis bir-iki istisna dışında hemen her yerde eylemlere saldırmış, yüzlerle ifade edilebilecek gözaltılar olmuştur. Kamu emekçilerine sokaklar, alanlar yasaklanmak istenmiştir. Ne var ki devletin bu oyunu tutmamıştır. Bütün baskılara, zorbaca yöntemlere karşı kamu emekçileri alanlarda coşkulu ve kararlı bir görüntü çizmişlerdir. KESK'in her türlü sınırlayıcı çabasına rağmen, şimdiye kadar yapılan eylemler, kamu emekçileri hareketinin hala diri bir tabana sahip olduğunu, bu tabanın ciddi bir eylem motivasyonu içinde olduğunu ortaya koymuştur.

Görünüm

Kamu emekçileri hareketi bugün sermayenin çok yönlü saldırıları ile karşı karşıyadır. Aynı zamanda önderlik sorunu başta olmak üzere bir dizi problemle de boğuşmaktadır. Yaşanan tıkanma ve gerileme giderek derinleşmektedir. KESK üzerindeki hakimiyetini son genel kurulda iyice pekiştiren reformist-icazetçi anlayış, buradan yeni bir Türk-İş çıkarmaya çalışmaktadır. Mücadeleyi ilerletecek, soluk aldırarak devrimci bir çözüm gücü de halihazırda ortaya konulabilmiş değildir.

Hareket son eylem dönemine, boğazını sıkı, nefesini kesen bu sorunlar yığınıyla birlikte girmiştir. KESK yönetiminin bu durum karşısında ortaya koyduğu hiç bir ciddi politika yoktur. Onların derdi tümüyle başkadır. Tabanda biriken öfkeyi ücret artışları gibi dönemsel bir dinamiği kullanarak boşaltmaya çalışmaktadırlar. Bu da eylemlerin gelişmesini daha üst evreye yükselmesini daha en başından sınırlamaktadır.

Olanaklar

Tablo oldukça olumsuz gibi görünebilir. Fakat bu işin bir yanısıdır. Sermayenin farklı saldırılarının giderek üstüste bindiği; özelleştirmelerle sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesinin, "sahte sendika" yasa tasarısıyla yeni personel yasa tasarısının aynı dönemde gündeme getirildiği, bunlara IMF-TÜSİAD programına uygun başka saldırıların eklendiği, kamu emekçilerinin her bakımdan yıkım ve sefaletle sürüklendiği kritik bir süreçten geçilmektedir. Saldırıların yoğunluğu, kamu emekçileriyle sermaye devleti arasındaki kopuşma ve gerilimi giderek arttırmakta, çatışma alanlarını genişletmektedir. Kamu emekçileri kitlesi devrimci politikalar ve devrimci çalışmaya her zamankinden daha açık bir hale

gelmiştir. Tabloya buradan bakıldığında, saldırılara paralel gelişen bu eylem sürecinin, kamu emekçileri hareketinin köklü sorunlarına devrimci bir müdahale için olanakları çoğalttığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Bunun yanı sıra, kamu emekçileri hareketinin tabanında sınıf devrimcilerinin bağımsız sınıf politikalarıyla buluşabilecek militan, direnişçi bir potansiyel vardır. 10 yılı aşan mücadele sürecinde yükü taşıyan, bedelleri ödeyen, sendikalarında bürokratlama ve yozlaşmaya karşı direnme çabası gösteren bu kesim küçümsemeyecek genişliktedir. Taban dinamizmine dayalı devrimci politik müdahale için bu diri ve mücadelecilik kesimin varlığı fazlasıyla önem taşımaktadır.

Ve sorumluluklar...

İçinden geçilen eylem sürecini KESK'in çizdiği dar sınırların dışına taşıracak, daha ileriye taşıyacak bir çaba içine girilmelidir. Tek taraflı ücret belirlenmesine karşı toplu sözleşme talebini yükseltmek, bütçeden emekçilere daha fazla pay ayrılmasını istemek elbette yürütülen mücadelenin önemli bir parçasıdır. Fakat eylemlerin amaç ve taleplerini bununla sınırlamak güdükleşen ve daralan bir eylemlilik baştan kabul etmek demektir. Mücadeleyi büyütmenin, sağlıklı bir gelişim çizgisine oturtmanın olanakları kuşkusuz vardır. Dahası burada söylediklerimizle sınırlı da değil. Fakat bu olanakların değerlendirilebilmesi reformist-icazetçi KESK yönetiminin sahip olduğu mücadele ve eylem çizgisi aşılması mümkün değildir.

KESK yönetiminin tüm ayak sürümelerine rağmen, "sahte sendika" yasasını dişe diş bir mücadeleyle engellemişlerdi kamu emekçileri. 4 Mart'ta Kızılay'da görkemli bir direniş sergilemişlerdi. Bir yıldan fazla bir zaman geçti. Sermaye ne yapıp edip bu yasayı meclisten geçirmek istiyor. Beklemesi uygun bir zaman kollamasından kaynaklanıyor.

Bu arada KESK'in yeni yetme bürokratları "sahte sendika" yasasını kabullenme konusunda bir hayli mesafe katetmiştir. Bir süredir bütün hesaplarını bu yasaya göre yapmakta, daha şimdiden sanki yasa meclisten geçmiş gibi davranmaktadırlar. "Yasanın kabul edilmesi her şeyin sonu değil, mücadelemiz sürüyor" söylemi hakim durumdadır.

4 Mart'ta olduğu gibi bu

konuda görev bir kez daha devrimci, ilerici kamu emekçilerinin omuzlarındadır. Hem "sahte sendika" yasası, hem de yeni personel yasası konusunda tam bir kararlılık ve hazırlık içinde olmak, inisiyatifi, eylem inisiyatifi KESK bürokratlarının elinden almak gerekmektedir.

Özelleştirme saldırısı işçi sınıfının yanı sıra kamu emekçilerini de tehdit etmektedir. Bugün özellikle enerji ve demiryolu ulaşım sektöründe, sağlık ve eğitim alanlarında özelleştirmenin değişik biçimleriyle karşı karşıyadır. Özelleştirmeye karşı kamu emekçileri aktif bir tutum içine girmelidir. "Özelleştirmeye hayır!" şiarı altında işçi sınıfıyla birleşik mücadeleyi örnek ertelenemez bir görev olarak durmaktadır.

KESK'e bağlı Enerji Yapı Yol-Sen ve BTS kendi sektörlerindeki özelleştirme girişimlerine karşı nispeten etkin bir mücadelenin içerisinde oldukları. Sınıf dayanışmasına ise her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardır. Bu konuda göstermelik bir iki demeç dışında KESK yönetiminin yaptığı hiçbir şey yoktur. Kamu emekçileri kendi sektörlerinde ve yapılan eylemlerde özelleştirme saldırısını teşhir edecek, boyutlarını ortaya koyacak çalışmalar yapmalı, KESK'i de bu konuda zorlamalıdır.

Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi de gene tıpkı özelleştirme gibi çalışan kesimlerin tamamını tehdit eden, IMF patentli bir saldırdır. SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur. işçi ve emekçilerden tahsil edilen prim ve kesintilerle ayakta durmaktadır. Bugün bunların hepsini parça parça tasfiye etmek, sosyal güvenliği özel sektörün bir pazarı haline getirmek istiyorlar. Mezarda emeklilik yasaasının yasalasması için IMF çok özel bir baskı uyguluyor.

Sosyal güvenlik kurumlarına sahip çıkmak, mezarda emekliliği ise şiddetle reddetmek, eylemlerimize rengini verecek bir diğer mücadele eksenidir.

Bugün eylemlerimizin zayıf kaldığı konulardan biri de Kürt halkının karşı karşıya olduğu teröre; sindirme, asimilasyon ve katliam politikalarına karşı, emekçilerin baş belası şovenizme karşı aktif bir

SES'te şovenist saldırı devrimci hesaplaşmaya çevrilmelidir!

SES Olağanüstü Genel Kurulu toplanıyor. Kamu emekçilerinin mücadelesinde kritik bir evrede toplanan bu olağanüstü genel kurulun gündemi; sahte sendika yasası, yeni personel yasası, sürgünler, özelleştirmeler, kamu emekçileri sayısının 1 milyon 650 binden 350 bine düşürülmeye çalışılması, KESK'in içinde bulunduğu durum, bürokratik yozlaşma vb. yakıcı ve acil sorunlar mıdır dersiniz? Hayır, ne yazık ki gündem bu sorunlardan oluşmuyor. SES'in "çekim merkezi olmaktan çıktığı ve tabanın örgüte olan güveninin sarsıldığı" gerekçesine dayandırılan olağanüstü genel kurulun gerçek nedeni, Genel Başkan Ali Ürküt'ün A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişi döneminde yaptığı basın açıklamasından dolayı tutuklanıp 2 yıl ceza alması ve 18 Nisan Genel Seçimleri'nde HADEP'ten milletvekili aday olmasıdır. Toplumda yükseltelen şovenist dalganın üzerine binen İP, CHP gibi şoven gericiiler SES'te bugüne kadar başaramadıklarını bir kez daha deneme zemini buldular. Üye tabanının bilinçsizliği sonucu şovenist zehirlenmenin etki alanında olmasından yararlanılarak SES'i hizaya sokmaya çalışıyorlar. İP ve CHP gibi bugüne kadar yürütülen mücadelede esamesi bile okunmayan düzen partilerine ÖDP ve EMEP de destek sunmaktadır. İP'in sendikal birlik çevresinde yürüttüğü gerici çalışma ve tabanı istifaya çağırma tasfiyeci tutumu şovenist dalgayla birleşince, ÖDP ve EMEP tarihsel uğursuz rollerini bir kez daha oynadılar. Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vijdan Baykara'nın ÖDP'den adaylığını koymasını meşru gören ÖDP ile EMEP reformizmi, Ali Ürküt'ün HADEP'ten adaylığını koyması karşısında gericileştir. MGK çizgisinde davrandıklarının yeni bir örneğini sergilediler.

KESK içinde barındırdığı dinamikler açısından devrimci politikalara en açık sendika SES'tir. KESK reformist bürokrasisi için devrimci dinamizmini belli ölçülerde koruyan bu sendika sürekli rahatsızlık konusu oldu. Şimdi şovenist rüzgarı arkasına alan reformizm buradaki devrimci dinamizmi yok etmeyi hedeflemektedir. Çünkü onların varlığında ve gelişmesinde kendi geleceksizliğini ve yokoluşunu görmektedir. Böyle bir dönemde Türk-Kürt ayrımcılığı gibi gerici bir saflaşmanın yolunun açılması tümüyle bilinçlidir. Bu sadece yurtsever harekete değil tüm devrimcilere dönük bir saldırdır. Devrimciler böyle bir saflaşmaya sınıfın çıkarları doğrultusunda ve şovenist saldırganlığın karşısında cepheden tutum alarak yanıt vereceklerdir.

Bu süreçte ülke genelinde tırmandırılan şovenist histerinin kamu emekçileri genel kitlesini etkilememesi olanaksızdı. Bu histeri karşısında sendika yönetim ve temsilcilerinin, öncü kamu emekçilerinin halkların kardeşliği, emekçilerin birliği temelinde bir politik duruşla kitleleri aydınlatmaları ve eğitmeleri gerekirdi. Ama bugün sendika yönetimlerinde bulunan ÖDP ve EMEP gibi reformistlerin bu rüzgara göğüs germesi beklenemezdi ve geremediler de. Bu reformistler MGK sendikacılığı kulvarında epeyce yol aldıklarını bir kez daha gösterdiler. ÖDP ve EMEP şovenist gerici rüzgarın doğrudan savunucusu olmadıysa da, "emekçilerin tepkisini çekmemek", "kitlelerden kopmamak" adına şekillenen kuyrukçu politikaları ile şovenist saldırganlığa karşı durmayarak suça ortak oldular. Dahası gerici şovenist kampın başlattığı tartışmaya cepheden karşı duracaklarına, Genel Başkan Ali Ürküt'ün istifasını istediler. İstifa kabul edilmeyince olağanüstü genel kurula gidilmesini talep ettiler. Bu

talep merkez yönetim kurulunda reddedildi. Bugün Ali Ürküt'ü ve onun şahsında yurtsever hareketi sendikadan tasfiye etmek üzere başlatılan tartışma, olağanüstü genel kurul için gerekli imzanın EMEP ve ÖDP gericiilikleri tarafından toplanmasıyla bir üst noktaya sıçramış oldu.

Burada ister istemez dönüp geriye bakmak zorundayız. Acı bir gerçek, ama CHP ve İP gericiliğinin sendika yönetimlerine taşınmasının, ÖDP ve EMEP reformizminin bu gücü kendilerinde bulabilmelerinin nedeni yurtsever kamu emekçileridir. '93 yılından bu yana, "siyasal çözüm" çizgisinin ve ittifak anlayışının sonucu olarak, ÖDP ve EMEP gibi reformistlerle kurulan ittifaklarla devrimciler yönetimlerden tasfiye edilmiştir. Kendisini devrimcilerden "siyasal çözüm" çizgisiyle giderek ayırtıran yurtsever hareket reformizmin önünü açmıştır.

Reformizmin için ise İP, CHP gibi düzen partileri doğal ittifak güçleridir. Hele de sınıf mücadelesinin durgun olduğu dönemlerde... Geline yerde ÖDP ve EMEP reformizmi gerici-şovenist çizgiye ortak olmuşlardır. Faşist sermaye devletinin şovenizmi tırmandığı bir dönemde kamu emekçileri içindeki yurtseverleri tasfiyeye yönelmek, objektif olarak devletin yanında yer almak ve faşist sermaye devletinin değirmenine su taşımaktadır. Hem de bir dönem önce ittifak halinde seçimlere girip yönetime birlikte aynı listeden geldikleri halde bunu yapabilmişlerdir. "Siyasal çözüm" çizgisinin teslimiyete evrildiği bir yerde alınan bu tavır, gerici kulvarda bayrak açmaktır.

Bu saldırıya karşı durmak komünist, devrimci, ilerici, öncü kamu emekçilerinin görevidir. Bugüne kadar çeşitli kısırt tartışmalar nedeniyle sendikalardan uzaklaşan ilerici sağlık emekçileri tavırlarını gözden geçirmelidirler. Şovenist saldırıya göğüs germek tarihi bir sorumluluktur. Bu sorumluluğun yükü ise herkese aittir. Sendikamızda reformizm tek ses olmak istiyor. Tutumumuz net olmalıdır, ikirciklenme, duraksama zamanı değildir. Reformizme ve her türden sosyal-şoven akıma karşı birlikte hareket etme görevi omuzlarımızdadır.

Komünist, devrimci, ilerici bütün sağlık emekçileri devrimci bir platform oluşturarak bu saldırıya yanıt vermelidirler. Yurtsever kamu emekçileri de "siyasal çözüm" çizgisinin teslimiyete evrildiğini görmeli, devrimci platformda, devrimci sınıf politikaları etrafında saf tutulmalıdır. Reformizmin uzlaşma arayışları reddedilmeli ve bu genel kurul hesaplaşma günü olmalıdır. Bu platform meşru ve fiili mücadele anlayışında birleşmelidir. Savunmacı icazetçi çizgi terkedilmeli, sağlık emekçilerinin ekonomik, sosyal, siyasal talepleri etrafında sürdürdüğü mücadele yükseltilmeli, grev hakkı için grev yapma tavrına dönüştürülmelidir. Bu konuda KESK üstünde basınç oluşturacak bir program ile ortaya çıkılmalı, diğer kamu emekçisi sendikalar etkilenmelidir.

Topyekun saldırıya karşı topyekun direniş

Yeni hükümet katıksız bir saldırı hükümetidir. IMF-TÜSİAD saldırı programını en eksiksiz biçimde hayata geçirmek üzere kuruldu. Hükümet programı bizzat IMF uzmanları tarafından, emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda hazırlandı. Özelleştirmelerin hızlandırılmasından sosyal güvenliğin tasfiyesine, kamu emekçilerinin sayısının on yıl içinde 350 bine düşürülmesinden ücret ve sosyal hakların budanmasına, "uluslararası tahkim" in kabulüne, tarımda yıkım politikalarının derinleştirilmesine kadar tüm saldırı politikaları bu programda yer alıyor. Saldırıların hedefinde işçisinden kamu emekçisine, yoksul köylüsünden küçük esnafına kadar toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimleri var. Kapitalist sistemin krizi, saldırı politikalarıyla tüm bu kesimlere fatura edilmek isteniyor.

Kamu emekçileri, "sahte sendika" yasasında, grevli TİS'li sendika hakkının tanınmasında, çalışan sayısının düşürülmek istenmesinde, dayatılan sefalette ve budanan tüm hak ve özgürlüklerde IMF-TÜSİAD patentli topyekun saldırıyı görebilmelidir. Saldırıları karşı kendisine yasaklanmak istenen sokaklara çıkmalı, meşru mücadelesini yükseltmelidir.

Topyekun saldırıya karşı topyekun direnişin örgütlenmesi için, kamu emekçileri hareketinin başına musallat olan reformist-icazetçi çizginin kaldırılıp atılması için, devrimci, ilerici kamu emekçilerine çok iş düşmektedir.

İMF-TÜSİAD saldırılarına, özelleştirmelere ve sadaka zamlara karşı

Grevli TİS'li sendika hakkı için

Kamu emekçileri yine alanlarda

BTS'nin "Özelleştirmeye karşı rayda yürüyüş"ü sürüyor

Mersin'de KESK eylemine saldırı: 20 emekçi gözaltında

KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) tarafından düzenlenen ve beş gün sürecek olan "Özelleştirmeye Karşı Rayda Yürüyüş", 22 Haziran Salı günü 12:30'da Haydarpasa Garı'nda başladı. Burada yapılan basın açıklamasında, özelleştirmenin kamu kuruluşlarının sermayeye peşkeş çekilmesi anlamına geldiği vurgulanarak, özelleştirmelere, esnek çalışmaya, baskı, ceza ve sürgün politikalarına son verilmesi talepleri dile getirildi. "Özelleştirmeye hayır!", "Demiryolu halkındır, satılamaz!", "Yatırım yapılınsın, tren tehir edilmesin!" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında, kamu emekçilerinin yürüyüş boyunca giyindikleri 'Özelleştirme=Açlık+Sefalet', 'Özelleştirme İdaresi Başkanlığı dağıtılsın', 'Esnek çalışmaya hayır', 'Sağlıkta ticaret ve tasarruf olmaz', 'Hastanemizi sattırmayacağız' yazılı önlükler dikkat çekti. Özelde demiryollarının ve Yakacık Hastanesi'nin, genelde tüm kamu kuruluşlarının özelleştirme adı altında yağmalanmasına karşı gerçekleştirilen ve 12 kamu emekçisinin katıldığı yürüyüş, Bostancı İstasyonu'nda sona erdi. Yürüyüşün ikinci etabı ise, 23 Haziran Çarşamba günü saat 11:00'de, Bostancı İstasyonu'nda başladı. Yürüyüş sırasında, yolculara da kamu emekçilerinin yaptığı eylemin nedenlerini ve taleplerini içeren bir bildiri dağıtıldı. Saat 17:00'de Kartal İstasyonu'na varıldı ve Karyapsan işçilerinin de destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Beklenildiğinden daha düşük bir katılımı gerçekleştiren basın açıklamasının ardından, BTS üyesi üç kamu emekçisi gözaltına alındı. 24 Haziran Perşembe günü saat 10:00'da Pendik'ten başlayıp Gebze'ye kadar süren yürüyüş, 26 Haziran'da Kocaeli'nde sona erecek ve burada yapılacak olan yüzdelik maaş artışlarına karşı mitingle birleştirilecek.

KESK'in uzun süren sessizliğinin ardından ve Temmuz maaş artışlarının kamu emekçilerini iyiden iyiye sefalete sürükleyeceği gerçeği üzerinden aldığı eylem kararlarından ilki, 15-16 Haziran tarihlerinde illerde yapılması planlanan bodro yakma ve oturma eylemleri idi.

Mersin'de bu eylem 16 Haziran'da defterdarlık binası önünde gerçekleştirilmeye çalışıldı. Saat 12:00-12:45 arası gerçekleşecek olan eyleme KESK'e bağlı sendikaların üyeleri daha kitlesel katılmışlardı. Saat 12:00'de 300'ü bulan kitle alkış ve sloganlarla toplanıp eylemi başlattılar. "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Çetelere değil emekçiye bütçe!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" gibi sloganların ardından, KESK dönem sözcüsü yaptığı kısa konuşmasında oturma eyleminin başladığını ve herkesin oturmasını söyledi.

Bu arada geniş güvenlik önlemi alan, panzerleri ve köpekleriyle saldırıya hazır olan poliste hareketlenme ve uyarılar başladı.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem de, 15-16 Haziran direnişinin yıldönümü dolayısıyla Mersin'de yapılacak olan panele konuşmacı olarak katılmak üzere Mersin'de ve dolayısıyla eylemde bulunuyordu.

Siyami Erdem tam kitleyi selamlayıp konuşmaya başlamıştı ki, polis tehditlerini arttırdı, "Dağılın!" çağrısı sertleşerek devam etti. Kitle "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla bu saldırgan tutumu göğüslemeye çalışıyordu.

Bu tepkiye karşı daha da kuduran polis köpekleri ve coplarıyla saldırıya geçti ve tekme-tokat-cop ve gözaltılar eşliğinde paniğe kapılan kitleyi dağıttı.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem ve çoğu sendika yöneticisi 20 kişi gözaltına alındı.

Daha sonra, Eğitim-Sen'de toplanan kitle saldırıyı protesto eden bir basın açıklaması yaptı ve gözaltındakilerin serbest bırakılmasını istedi.

Öğleden sonra 16:00 sıralarında gözaltındakilerin tamamı serbest bırakıldı. 16:30'daki panele ise çok yoğun bir katılım oldu. KESK Genel Başkanı ve diğer gözaltındakiler salona girince büyük bir alkış

eşliğinde, "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganı uzun süre atıldı. Sonra Siyami Erdem basına saldırıyı ve gözaltıları protesto eden bir açıklama yaptı ve panele devam edildi.

Polis saldırısı karşısında kitlenin dağınıklığı ve karşı saldırıya geçememesi, gözaltıları engelleyememesi tüm eylemlerimizin önlenemeyen bir eksiği olarak hala yaşanmaktadır.

Şu da görülmektedir ki, kamu emekçileri polis saldırılarını püskürtmeden mücadelelerini başarıya ulaştıramazlar.

KESK'in eylem kararlarının ikinci ayağı olan 26 Haziran 1999 mitinglerine bu bilinçle hazırlanılmalı ve kararlı bir tutum alınmalıdır.

Zafer direnen emekçinin olacak! Mersin'den sosyalist kamu çalışanları

Ankara: Yeter! Söz emekçinin

Hükümetin memur maaş zamlarıyla ilgili olarak açıkladığı %10-15 oranı yurdun dört bir yanında olduğu gibi Ankara'da da protesto edilmeye devam ediyor. 2500'e yakın kamu emekçisinin 16 Haziran'da Ulus heykel meydanındaki bordro yakma eyleminden sonra, 19 Haziran Cumartesi günü de 500 emekçinin katılımıyla bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi boyunca yapılan konuşmalarda hükümetçe dile getirilen zam oranının asgari yaşam koşulları için bile yetmediği dile getirildi. KESK'in yasal muhatap kabul edilmesi ve toplu sözleşme hakkının verilmesi istendi. Sloganlarını haykırdı. Sermayenin kolluk kuvvetlerinin yoğun önlem aldığı eylem olaysız tamamlandı. Katılımın az olması sendikaların hazırlıksızlığını da gösteriyordu.

Eylemin temel sloganları; "Hükümet zammını al başına çall!", "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Sahte sendika yasasına hayır!" ve "Savaşa değil, emekçiye bütçe!" gibi süreci ve sorunları formüle eden sloganlardı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kayseri'de KESK eylemi

KESK GYK'sının almış olduğu eylem kararı, Kayseri KESK Şubeler Platformu tarafından bordro yakma eylemiyle başladı.

16 Haziran Çarşamba günü saat 17:30 Sivas Caddesi üzerinde bulunan Eğitim-Sen binası önünde yaklaşık 150 kişiyle bir basın açıklaması yapıldı. Alkışlar ve sloganlar eşliğinde bordrolar yakıldı. Yoğun güvenlik önleminin alındığı eylemde, yeni eylem tarihi ve eylemin miting olacağı duyurusuyla dağıldı.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Tuzla deri işçilerini yalnız bırakmayalım!

Saldırı altında olan hepimizin geleceğidir

Tuzla Deri işçisi, işçi sınıfının görece ileri, militan ve politikleşmiş bir bölümünü oluşturuyor. Bu sadece deri patronlarının dayattığı vahşi sömürü koşullarına karşı militan mücadele geleneğinden ileri gelmiyor. Yanısıra ulusal-mezhepsel baskı ve buna karşı mücadele içinde oluşan politik kimlik ile de birleşiyor. Tuzla işçisinin önemli bir kesimini Kürdistan göçerleri ve mezhepsel köken olarak Aleviler oluşturuyor.

Sermaye ve devleti, Tuzla Deri işçisini bu militan kimlikten uzaklaştırmak için bölgede yoğun baskı ve terörü uygulamaktadır. İşçi sınıfının henüz küçük bir bölümünde de olsa ortaya çıkan bu militan mücadeleciler ve politik kimliğin sınıfın diğer bölüklerini de etkileyerek yaygınlaşması, sermaye iktidarını öteden

beri korkutmaktadır.

Sermaye devletinin ve deri kapitalistlerinin Tuzla Deri işçileri üzerindeki faşist baskı ve terörü son dönemde yeni biçimler kazanarak yoğunlaşmıştır. Tuzla Deri Organize Sanayi bir kontra yuvası haline getirilmiştir. MİT, JİTEM, TEM ve komando birlikleri bölgeyi adeta kuşatmaya almıştır. Kürdistan'da uygulanan olağanüstü hal uygulamasının bir biçimi de bu bölgede hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

Tuzla Jandarma Komutanlığı ve Kaymakamlığı geçtiğimiz günlerde, bölgeye girmek için özel giriş kartı çıkarılması ve işyerlerine işçilerin kimlik bildirimi yapmaları zorunluluğu getirdiler. Bu iki uygulama mevcut direnişleri kırma ve yeni gelişecek direnişleri engellemek amacını taşıyor. Burada daha özel hedef ise öncü devrimci işçilerdir. Sınıf kitlesiyle öncüyü birbirinden ayırmak, direnişleri etkisizleştirmek demektir. Deri kapitalistlerinin ihbarı üzerine belirlenen öncü işçiler devletin "kırmızı liste"sinde yer alıyorlar. Bu işçilerin organize sanayiye girmeleri engellenmeye çalışılıyor. Bir yandan öncü işçiler sindirilmeye çalışılırken, diğer yandan işverenler MHP ve Ülkü Ocakları'ndan işçi devşirmeye çalışıyorlar. Çıkardıkları işçilerin yerine asgari ücretten yeni işçiler alıyorlar.

Sermaye devletinin yoğunlaşan saldırılarından sendika da nasibini alıyor. En son Deri-iş Tuzla Şube Sekreteri Hasan Sonkaya tutuklanarak Kartal F Tipi Cezaevi'ne konuldu. Daha önce de Newroz eylemine katılan 50 civarındaki işçi de yine tutuklanarak Kartal F Tipi Cezaevi'ne konulmuştu. Deri işçileri, üzerinde her gün estirilen baskı ve teröre rağmen direnişlerini sürdürüyorlar.

Tuzla işçisi üzerindeki ablukayı dağıtmak için sınıf dayanışmasını güçlendirmeli, eylemli desteği geliştirmeliyiz. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" bugün daha yakıcı hale gelmiştir. Faşist sermaye iktidarının bugün Tuzla Deri işçilerine dönük yükselttiği yeni saldırı düzeyi ve biçimleri, yarın işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını kazanmak için mücadeleyi yükseltecek olan diğer bölüklerine karşı uygulanacak olanların bir göstergesidir. Bugün Tuzla Deri işçileri üzerinde estirilen faşist devlet terörüne sessiz kalırsak, yarın sıra bize geldiğinde destek çağrılarımıza yanıt da cılız kalacaktır. Tuzla Deri işçileri bugüne kadar sadece kendileri için mücadele etmediler, tüm işçi ve emekçi direnişlerine destek verdiler. Bu yüzden onlar işçi ve emekçi kardeşlerinin desteğini fazlasıyla hak ediyorlar.

Devlet terörünü püskürtmek için Tuzla işçileriyle eylemli dayanışmaya!

Ateş S.Y.

Burjuvazi işçi cesetleri çiğnemeye devam ediyor!

Kapitalist patronlar işçilerin kanıyla beslenmeye devam ediyor. Adana'da bir kereste fabrikasında yakıt tankının patlaması sonucu 7 yaşındaki çocuk işçi Abuzer Barın yaşamını yitirdi. 13'ü ağır olmak üzere 16 çocuk da çeşitli yerlerinden yaralandılar. Katil kereste kapitalisti Mustafa Topaloğlu ise bu tür katliamlarda hep tanık olduğumuz gibi "ortadan kayboldu".

Ocaklarda, tezgahlarda her gün en az üç-beş kardeşimizin canını alan bu iş katliamları, biz işçi ve emekçilere açıkça göstermiştir ki, devrim yakıcıdır, günceldir ve tarihsel olarak zorunludur. Kapitalist barbarlık işçi ve emekçilerin kanını bir sülük gibi eme eme, işçilerin cesetleri üzerinden sermayesini büyüterek toplumsal yaşama hükmetmeye devam etmektedir. Kapitalistler emeğimizi ve alınterimizi azgınca sömürdükleri, bizi aç, uykusuz ve takatsiz bıraktıkları yetmezmiş gibi, hergün daha fazla canımızı gömmek istiyorlar pis kârlarının altına. Gün geçmiyor ki bir iş cinayeti yaşanmasın, ölümlerimiz makinaların arasından toplanmasın.

İşçinin en temel hakkı iş güvenliğidir. Hepimiz biliriz ki çalıştığımız işletme ve fabrikaların duvarlarında sahteliği her yanından akan "önce iş güvenliği" yazısı bulunur. Oysa işçileri aldatmaktan başka bir işe yaramaz bu. Çünkü kapitalistlerin fabrikalarında asgari bir iş güvenliği sağlayabilmeleri için kârlarından bir kısmını buraya ayırmaları gerekmektedir. Ama tatlı kârlarından küçük bir kısmını bile bu işe ayırmazlar. Örneğin kimyasal maddelerin önemli ölçüde kullanıldığı üretim alanlarında, buna karşı gerekli önlemler alınmazsa, çalışma koşulları işçileri gün gün

öldürmekte ve yaşamlarını tüketmektedir. Petrokimya, metal, tekstil ve daha bir dizi sektör çalışma koşulları bakımından birer "ölüm tarlaları" halindedirler. İşçi sınıfının politik sınıf bilincinin zayıflığı bu koşulları değiştirme gücünü ortaya koyamamalarına yol açmaktadır. Bu yanı sıra en temel sorun örgütsüzlük ve bilinç yoksunluğudur.

Kapitalizmin barbarlığının en çarpıcı göstergelerinden biri de çocuk emeği üzerindeki vahşi sömürsüdür. 5-7 yaşlarından itibaren çocuk emeğinin kapitalist üretimin dışlıları içinde semirilmesi, kapitalizmin vahşi yüzünü ortaya koyar. Gencecik bedenler günde 10-12, hatta daha fazla çalıştırılır. Eğitim haklarının ellerinden alınması yetmezmiş gibi, harcadıkları yoğun emeğin karşılığında sefalet ücretlerine ya da karın tokluğuna mahkum edilirler. Onlara hiçbir sosyal hak tanınmaz. Üstelik dayak, küfür, hakaret, taciz gibi aşağılamalara maruz kalırlar. Bunları da yaşatmak yetmez vahşi kapitalistlere. Gencecik bedenleri kurban ederler kâr tutkularına.

Bu sömürü düzenin yıkılması ve devrim kaçınılmazdır. Çocuk emeğinin ve bedenlerinin kurtuluşu işçi sınıfının sosyal kurtuluşuna bağlıdır. Çocukların çocukluklarını yaşayacakları, eğitimlerini zamanında ve tam olarak alacakları, doyuya gülüp, eğlenip, oynayabilecekleri; kısaca çocukluklarını insanca yaşayabilecekleri tek sistem sosyalizmdir.

İşçi-emekçi çocukların kurtuluşu sosyalizmde!

Kahrolsun kapitalist barbarlık!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

<https://raney.org> işçi

Onur Mukavva'da işçi kıyımı

Hacılar Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu ve 173 işçinin çalıştığı Onur Mukavva Fabrikası'nda, önce vardiya sayısı üçten ikiye düşürüldü, sonra da "bu kadar işçi iki vardiyaya çok, en az yarısı işten çıkartılmazsa fabrika batır" söylentisi yaygınlaştırıldı. Bundan sonra işçiler işten atılmaya hazır durumda bekler oldu. Nihayet beklenen gerçekleşti ve üçer-beşer gruplar halinde atılmalar başladı.

Örgütsüz bir yapıya sahip olan ve daha önce yaşadıkları deneyimlerden dolayı birbirlerine güvenmeyen işçiler her an ispiyonlanırlar korkusuyla tepkilerini dile getirmekten çekiniyorlardı. Öncü işçilerin, işverenin oyununu anlamasına ve diğer arkadaşları uyarmasına rağmen tepkisizlik devam etti. Bundan cesaret alan işveren 65 işçiyi daha işten attı. Bu işçilerin çoğu yapılan anlaşma gereği ikramiye ve zam alacak işçiler.

Bulundumuz coğrafyada işsizlik had safhaya ulaşmış ve nüfusun çoğunluğu açlık sınırının altına doğru itilmiştir. Gün geçmiyor ki cinnet geçiren, intihar eden, eşine çocuğuna saldıran işsiz insanların haberlerini izlemeyelim. IMF heyeti karşısında her türlü şaklabanlılığı yapan sermayenin uşakları gücünü işçi sınıfının örgütsüzlüğünden almaktadır. Efendilerinin karşısında sürekli sallamaktan kuyruklarının zembereği bozulan kapitalizmin temsilcilerine derslerini vermek ve kapitalizmin boyunduruğundan kurtulmak için mücadele ve direniş geleneğini yükseltmeliyiz. Bu çürümüş kokuşmuş düzeni yıkmak için bütün işçileri topyekün saldırılara karşı topyekün direnişe çağırıyoruz. Güç örgütlülüktedir.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Kayseri'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Belediyelerde işçi kıyımı ve belediye işçilerinin eğilimleri

Belediye işkolunda işçilerin yüzyüze bulunduğu sorunları aşabilmeleri devrimci sınıf sendikacılığının gelişmesine bağlıdır. Kapitalist düzende şu ya da bu burjuva partisinin işçi sınıfına kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Sosyal demokratından faşistine tüm düzen partileri işçilerin sınıf mücadelesinin karşısındadırlar. Devrimci sınıf sendikacılığı, işçileri şu ya da bu partiyi destekleyen işçiler olarak ayırdetmeden sermaye iktidarı ve onun bir parçası olan belediye yönetimleri karşısında, sınıfın bağımsız örgütlenmesini sağlamayı hedefler. Belediye işçilerinin sermaye partilerinden koparak, kaderlerini kendi sınıf kardeşleriyle birleştirmesini amaçlar.

birakılmış işçiler çalıştırılarak emek daha da azgın sömürülmektedir.

Bir diğer önemli sorun, belediyelerde yaşanan kadrolaşma ve bunun çeşitli sonuçlarıdır. Burjuva partilerin kendi yandaşlarını işe sokarak yaptıkları kadrolaşma, önceki dönemde alınan işçilerin işten atılması ve sürekli işçi sirkülasyonu ile mücadele birikiminin dağıtılmasına neden olmaktadır. Süreklileşen kadrolaşma çabaları belediye işçilerinin sınıf bilincine ulaşmasını da engellemektedir. İşe alınanlar aldıkları ücretleri emeklerinin karşılığı olarak değil, belediye başkanlarının kendilerine sağladığı bir olanak, bir lütuf olarak görebilmektedirler. Aldığı ücreti bir lütuf olarak gören bir işçinin ise hem kendi haklarına, kazanımlarına sınıf mücadelesi yoluyla sahip çıkması, hem de sınıf bilincine ulaşması güçleşmektedir. Bunun karşılığını ise belediye yönetimi değiştğinde kendisi de görmektedir. Ayrıca emekçi halka ve işçi sınıfına karşı sorumluluk yerine kendisini işe alan belediye başkanına bağlılık duymakla, belediyede ve çoğu kendi gözünün önünde olup biten ve her biri emekçi halkı soyup soğana çevirmek anlamına gelen pislikler karşısında sessiz kalabilmektedir.

Belediyelerde yaşanan kadrolaşmanın bir diğer olumsuz sonucu, işten atmaların bizzat işçiler tarafından da doğal karşılanmasıdır. Belediye başkanlığını yeni bir partinin kazanmasının ardından eski işçileri işten atması ya da kendisinin çıkması için sürgün niteliğindeki bir uygulamayla başka birimlerde çalıştırması, birçok işçi tarafından kanıksanmıştır. İşe girebilmek belediye başkanının tutumuna bağlı olarak algılandığı için, o belediye başkanı seçimi kaybettiğinde işten çıkarılma doğal karşılanmaktadır.

Belediyelerde işe almalar sayesinde siyasi partiler kitleler içindeki etkisini artırmaktadır. Burjuva siyasi partiler, belediyeye işçi alırken, özellikle seçim dönemlerinde kendilerine olanak sağlanmasını esas almaktadırlar. Bunun için seçim öncesinde çok sayıda kişiye işe alma vaatleri de yapılmaktadır. Böylelikle belediye işçiliği bir karşılıklı çıkar ilişkisine dönüşmektedir. Çıkar hesapları, partizanlık öyle boyutlara ulaşmıştır ki, hiç çalışmadığı halde belediyenin işçi kadrosunda görünüp maaş alan çok sayıda kişi vardır.

Bütün bu olumsuz süreçler belediye işçilerinin sınıf mücadelesini yükseltmesini ve sınıf bilincine ulaşmasını zorlaştırmaktadır. Belediyeyi alan partinin payandası haline getirmektedir. Özellikle bu "politik" hesaplara karşı duran, alet olmayan, göz yummayan ilerici, devrimci işçiler başta olmak üzere, bütün muhalif işçiler belediyelerden atılarak sendikal örgütlenmeye de darbeler vurulmaktadır. Belediye başkanları ve yönetimleri işçileri kendi siyasi anlayışlarına yakın olan sendikalara geçmeye zorlayarak oluşan çarpık bilinci daha da güçlendirir. Bu çarpık bilinci toplu sözleşmelerde belediye başkanları, kendi

partisinden olan sendika yöneticileri ile "pazarlık" masasına oturmaktadır. "Haklar mücadele edilerek alınır" anlayışı yerini "haklar torpille alınır" anlayışına bırakıyor. İşe girmek, maaş almak nasıl torpille sağlanıyorsa, diğer sorunlar da ancak torpille çözülür yaklaşımı güçleniyor. Bu yüzden bazı özel durumlar dışta tutulursa, Genel-İş'ten Hizmet-İş'e kadar işkolundaki bütün sendikalar sınıf bilincinin gelişmesinde, sınıf sendikacılığının yaratılmasında olumlu değil, olumsuz bir rol oynamaktadır.

Ama tüm bu saldırılar, çalışma ve yaşama koşulları en olumsuz hale gelen kesimler başta olmak üzere belediyelerde mücadeleyi de beslemektedir. Taşeron işçilerinin işverenlerin acımasız saldırılarıyla karşılaşmaları, işçilerin birlik, mücadele ve örgütlenme girişimlerini hızlandırmaktadır. Örneğin yürüttükleri örgütlenme çalışması sonucunda sendikalaşan Gintem işçileri, Kartal Belediyesi'ne bağlı Albayrak (Kartuşaş) işçileri ve Karyapsan işçileri bunun güncel örnekleridir.

Belediye işkolunda işçilerin yüzyüze bulunduğu sorunları aşabilmeleri devrimci sınıf sendikacılığının gelişmesine bağlıdır. Kapitalist düzende şu ya da bu burjuva partisinin işçi sınıfına kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Sosyal demokratından faşistine tüm düzen partileri işçilerin sınıf mücadelesinin karşısındadırlar.

Devrimci sınıf sendikacılığı, işçileri şu ya da bu partiyi destekleyen işçiler olarak ayırdetmeden sermaye iktidarı ve onun bir parçası olan belediye yönetimleri karşısında, sınıfın bağımsız örgütlenmesini sağlamayı hedefler. Belediye işçilerinin sermaye partilerinden koparak, kaderlerini kendi sınıf kardeşleriyle birleştirmesini amaçlar. İşçiler arasında ayrımcılık yaparak, rant kavgaları ve çıkar hesaplarına işçileri alet etmeye çalışanlara karşı amansız bir mücadele yürütür. İşçi sınıfına kurtuluşunun düzen partilerinde değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinde olduğunu anlatır. Belediye çalışanı işçi ve emekçiler arasındaki "işçi-memur" ayrımı karşısında mücadele birliğini geliştirmeye ve bunu sendikal birlik haline getirmeye çalışır. Belediye çalışanı işçi ve emekçiler ile işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadele ve kurtuluş çıkarlarının bir olduğunun bilinciyle hareket eder. Belediye işçi ve emekçileri ile işçi sınıfı ve emekçi halkın sömürülmesi ve soyulması anlamına gelen çürümüş ve kokuşmuş burjuva belediyeciliğin pisliklerine karşı mücadele yürütür. Tüm işçi ve emekçileri, kendilerini soyup soğana çeviren sömürücü, rüşvetçi, ihale fesatçısı, yalancı, dolandırıcı burjuva belediye yönetimlerine karşı aydınlatmaya çalışır ve kendi mücadelesini bu mücadeleyle birleştirmeyi amaç edinir. Belediye işçi ve emekçilerini grev ve direnişler sırasında emekçi halk ile karşı karşıya getirmeye çalışan sermaye ve uşaklarını etkisiz hale getirmenin yolunun da bu olduğunun bilinciyle hareket eder.

Belediye işkolunda her seçim dönemi sonrasında yaşanan işten atmaları, sendika değiştirmeleri, taşeronlaştırmayı ve tüm diğer saldırıları engelleyebilmenin tek yolu devrimci sınıf sendikacılığıdır. Bütün ileri, sınıf bilinçli belediye işçilerinin görevi, çıkarlarını düzen partileriyle ortaklaştıran sendika bürokratlarıyla yollarını ayırmak ve devrimci sınıf sendikacılığı temelinde bağımsız sınıf platformları oluşturmak, bu taban örgütleri aracılığıyla sendikalarına sahip çıkarak mücadeleyi yükseltmektir.

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleye!

Tekelci sermaye medyası, kendisinin de parça kapacağı özelleştirmenin ve sosyal güvenlik haklarına yönelik saldırıların önünü düzlemek için iğrenç bir kampanya yürütüyor. SSK hastanelerinde bakımsızlıktan ölen vatandaş görüntüleri, devletin zarar eden KİT'lere boş yere harcadığı servet, tarım ürünlerine sözde maliyetin üstünde ve tarım dışı kesimlerin zararına başvurulmuş başfiyat uygulamaları, kırkında emekli olmanın devlete yüklediği ek faturalar vb. üzerinden demagojik bir kampanya yürütülerek, özelleştirmelerle sorunların nasıl da kökünün kazanacağı sürekli propaganda ediliyor.

Sermaye cephesi, içinde debelendiği krizin faturasını işçi ve emekçilere yükleyebilmek için topyekün bir seferberlik içinde. Meclisten medyasına, cumhurbaşkanından ordusuna, satılık sendika ağalarından sefil kalemşörlerine kadar her kesim kendi cephesinden görevine dört elle sarılmış durumdadır.

Tekelci sermaye medyası, kendisinin de parça kapacağı özelleştirmenin ve sosyal güvenlik haklarına yönelik saldırıların önünü düzlemek için iğrenç bir kampanya yürütüyor. SSK hastanelerinde bakımsızlıktan ölen vatandaş görüntüleri, devletin zarar eden KİT'lere boş yere harcadığı servet, tarım ürünlerine sözde maliyetin üstünde ve tarım dışı kesimlerin zararına başvurulmuş başfiyat uygulamaları, kırkında emekli olmanın devlete yüklediği ek faturalar vb. üzerinden demagojik bir kampanya yürütülerek, özelleştirmelerle sorunların nasıl da kökünün kazanacağı sürekli propaganda ediliyor. Devletin başı Demirel düzenlemelerin bir an önce yapılması için bizzat devreye giriyor. Hain sendika ağası Bayram Meral, İMF'nin vaadettiği krediyi vermesi karşılığında hükümet programına ve özelleştirmelere destek sözü bile verebiliyor.

Kısaca herşey bir avuç yerli ve yabancı tekellerin çıkarı doğrultusunda planlanmakta, yıkım programı parça parça yürürlüğe konulmaktadır. Kamu emekçilerinin sınırlı ve yerel eylemlilikleri dışında işçi ve emekçiler cephesinden saldırılara karşı anlamlı bir tepki yükseltilmiş değildir. Devrimci önderlik alanındaki zayıflık işçi ve emekçilerin mücadelesini sendikal bürokrasinin insafına terketmektedir.

Buna rağmen işçi sınıfı yer yer taban inisiyatifiyle öne çıkabilmektedir. Sermayenin özelleştirme saldırısının yoğunlaştığı enerji işkolundaki işçiler yakın dönemde hareketlenmeye en yakın kesimlerin başında geliyor. Bunun iki nedeni var. Birincisi, bu sektörde yakın dönemde çeşitli işyerlerinde yaşanan kitlesel direniş geleneğinin yarattığı sınıf bilincidir. Sendikalardan bağımsız olarak işyeri işgallerinin işçiler tarafından gündeme alınması bunun sonucudur. İkincisi, bu sektörde Enerji Yapı-Yol Sen'de örgütlü kamu emekçilerinin mücadelecilik kimliğidir. Bunlara alandaki mühendislerin mesleki örgütü EMO'nun katkılarını da eklemek gerekiyor.

Mevcut olanaklar değerlendirilmelidir

Devir işlemi için karar alınan 14 işletmede işçilerin daha şimdiden nöbet tutmaya başlaması, Samsun'da devir kurulunun işyerine sokulmaması, enerji sektöründe özelleştirmelerin hiç de kolay gerçekleşmeyeceğinin ilk işaretleridir. Enerji sektöründeki her bir işletmedeki direniş diğer işletmeleri olumlu yönde etkileyerek zincirleme bir eylemliliğin gelişmesinin önünü açmaktadır. Üstelik tüm işyerlerinde işçilerin tabandan geliştirdikleri militan eylemliliklerin (işyeri işgalleri) doğrudan gündeme alınması, buralardaki özelleştirme karşıtı eylemliliğin daha üst boyutlara taşınmasına da imkan vermektedir. Tes-İş gibi gerici sendikaya rağmen, işçilerin kendiliğinden işyeri işgallerine başvurusu, Soma'da ve kısmen Yatağan'da olduğu gibi haklı ve meşru talepler için yürüttüğü mücadelenin işçi ve emekçiler tarafından desteklenmesi çok önemli bir imkandır. Özelleştirmelere karşı mücadelenin henüz işyerlerini aşmadığı bir süreçte enerji sektöründe biriken dinamikler sektörel bir direnişin örgütlenebileceğini göstermektedir. Böyle sektörel bir direniş ise sınıf hareketinin önünün açılması gibi bir imkana da dönüşebilir.

Son birkaç yıldır bu işkolunda yaşanan hareketlenme, birleşik mücadelenin önünde engel olan işçi-memur hukuki ayrımının bizzat mücadele içinde ortadan kaldırılabilceğini göstermiştir. Ortak mücadele eğiliminin güçlenmesi, sendikaların hukuksal düzenlenişinin yarattığı engellerin fiili olarak ortadan kaldırılabilmesinin de güvencesidir. Özelleştirilen işletmelerdeki taşeron işçilerinin gerici Tes-İş yönetimlerinde ilgi görmemeleri nedeniyle Enerji Yapı-Yol Sen'e yönelmesi buna bir örnektir. Taşeron işçilerinin Tes-İş'te örgütlü kadrolu işçilerin eylemlerine ve taleplerine sahip çıkıyor olması da birleşik mücadelenin örgütlenebilmesi açısından bir başka olanaaktır.

İşyeri komiteleri ve direniş platformlarının örgütlenmesi acil bir görevdir

Fakat henüz enerji işkolundaki hareketlilik bölgesel düzeyi aşamamıştır. Özelleştirmelere karşı tepkileri örgütlemek amacıyla kurulan ÖKP'ler ve bu alandaki işçi sendikaları, birleşik ve militan mücadelenin örgütlenmesinin araçları olma işlevini yerine getirememektedir. ÖKP'ler iş yapmak, örgütlenmek ve mücadeleyi geliştirmekten çok gevşek bir muhalefet platformu konumundadır. Sendika bürokratlarının ve reformist partilerin etkisinde kaldığı sürece de bu konumunda herhangi bir değişim olmayacaktır. Sendika bürokrasisinin tutumu ise açıktır. Düne kadar özelleştirmelere karşı oluşan tepkileri "temiz ve şeffaf özelleştirme", "özelleştirme değil özerkleştirme" demagojileriyle boğmaya çalışıyorlardı. Bugün ise, İMF'den gelecek krediler için özelleştirmeyi açıktan savunan bir ihanet çizgisini derinleştiriyorlar.

Öte yandan hiçbir düzen partisinin özelleştirmeye karşı demagojik de olsa bir tutum almaması, sınıf mücadelesi açısından bir olumluluk. DSP ve CHP'nin sahte özelleştirme karşıtlığından eser kalmamıştır. DSP şahsında düzen solunun özelleştirmeci kimliği bu partiye umut bağlayan işçi kesimleri nezdinde değil.

olmaktadır. MHP'nin "özelleştirme talanı" üzerinden yürüttüğü demagojiler ise hükümet ortağı olduktan sonra sona ermiştir.

İşçi sınıfı özelleştirme somutunda da olduğu gibi kendisine yönelen saldırıları boşa çıkaracak herhangi bir örgütlülüğün yoksundur. Yerel direnişleri birleştirecek, deneyimleri ortaklaştıracak, direnişleri kararlı bir şekilde örgütleyecek güçten yoksundur. Yayınlık ve militanlık düzeyi ne olursa olsun eylemliliklerin yenilgisi buradan kaynaklanıyor. Bu direnişler sendika bürokratlarının denetiminde heba oluyor. Bütünüyle dışlamamak kaydıyla, mevcut örgütlülüklerden (sendikalar, ÖKP, EMO) bağımsız olarak örgütlenecek direniş ve dayanışma komiteleri, bugün yakıcı ihtiyaç duyulan gücü sınıfa kazandırmada önemli bir adım olacaktır. Sendika bürokratlarının denetimi dışında ve öncülerin inisiyatifinde kurulacak işyeri direniş komiteleri, enerji sektöründeki mevcut olanakları değerlendirebilmenin birinci koşuludur.

İkinci olarak, direniş komitelerinden başlanarak özelleştirmeye karşı diğer kesimlerin mücadelesini de kucaklayacak daha geniş mücadele platformlarına ihtiyaç vardır. Bu platformların işlevsel olabilmeleri işyeri-taban dinamizmine dayanmalarına bağlıdır.

Üçüncü olarak, her bölgede her sektörde taban dinamizmine dayalı örgütlenmelere paralel olarak birleşik-merkezi eylemliliklerin örgütlenmesi ihtiyacıdır. Enerji sektöründe daha belirgin olmak üzere, örgütleyicisi olduğunda sınıfının bu yöndeki eylem çağrılarını karşılıksız bırakmadığı görülmektedir. Bu tür merkezi eylemlilikler tek tek işyerlerindeki direnişleri güçlendirmede önemli bir işlevi yerine getirmektedir. SEKA direnişiyle dayanışma amacıyla yapılan İzmit mitingi ile özelleştirmeye karşı 16 Mayıs '98 tarihinde Ankara'da yapılan miting, yerel ve merkezi iki örnektir. Fakat bugün ihtiyaç daha çok yerel militan işyeri eylemliliklerinin örgütlenmesi alanında kendisini hissettirmektedir. Kendiliğinden patlak veren Yatağan, Çayırhan, Soma direnişlerine örgütlü ve bilinçli bir karakter kazandırmak, daha genel ve merkezi hareketliliği geliştirmeyi kolaylaştıracaktır.

Her düzeyde sınıf inisiyatifi açığa çıkaracak güçlü bir müdahale olmaksızın, özelleştirme cephesinin saldırılarının, işbirlikçi sendikaların ayak oyunlarının boşa çıkarılamayacağı açıktır. Bu inisiyatifin açığa çıkmasını sağlayacak olanlar ise, sınıfın devrimci öncüleri ile sınıf devrimcileridir. Güç ve olanakların yetersizliklerine takılmaksızın, çabamızı özelleştirmelere karşı sınıfa karşı sınıf bilincini uyandırmak, sınıfın öncü kesimlerinin inisiyatifini gerici barikatların karşına dikmek yönünde yoğunlaştırmalıyız.

3 katrilyonluk ihale ABD ve İsrail silah tekelleri arasında paylaşıldı

Silahlanma faturasını ödemeyi reddedelim!

Pentagon kökenli *Defence News* dergisinde yeralan bir habere göre, ABD silah tekeli General Dynamic's ile İsrail tekeli IMI, Türkiye'nin bu yıl açacağı ortak tank üretimi ve modernizasyonu ihalesi için aralarında anlaşmaya vardılar. Yapılan anlaşmaya göre; bin adet tankın üretileceği 5.5 milyar dolarlık ortak yatırım programında IMI General Dynamic's lehine çekilerek ihalede bu tekeli destekleyecek. General Dynamics ise Türkiye'nin elinde bulunan bin kadar Amerikan yapımı M60 tankının modernizasyonu ihalesine IMI lehine girmeyerek destek verecek. Bu programın tutarı yaklaşık 1.5 milyar dolar civarında bulunuyor. Resmi teklif verme döneminin bu yıl içerisinde başlayacağı ihaleleri kazananlar 2002 yılında açıklanacak. Eğer bu iki silah tekeli ihalelerinin kendilerini ilgilendiren bölümlerini kazanırlarsa, biri diğeri ile kazandığı projede işbirliği yapacak. İhaleye General Dynamic's ve IMI tekellerinin yanısıra Alman, Fransız, İngiliz, İtalyan, Sloven, Ukrayna ve Rus silah tekelleri katılıyorlar.

Dünyayı tam bir silah deposuna dönüştüren silah tekelleri pazardan pay kapabilmek ve paylarını büyütmek için kendi aralarında şiddetli bir mücadele yürütüyorlar. Dünyada yaşanan savaşların gerisindeki etkenlerden biri de bu pazar kavgasıdır. Emperyalist egemenlik ve paylaşım mücadelesi uğruna bu savaşlarda binlerce emekçi katledilmekte, toplum ve doğa derin bir yıkıma uğratılmaktadır. Kosova ve Irak'ta olduğu gibi, silah tekelleri en son teknolojik ürünü ölüm makinalarını sergileme ve deneme imkanı bulmuşlardır. Emperyalist medya ve ülkemizdeki uzantıları tarafından NATO'nun kan kusan ölüm makinaları öve öve bitirilememiştir. Körfez Savaşı'nda savaşın kahramanı Patriotlar olurken, Kosova'da bu paye F117'lere biçilmiştir. Emperyalist tekellerin ve bunların medya sponsorlerinin amacı, Körfez Savaşı sonrasında patriotlarda yaşanan satış patlamasını şimdi de F117 için sağlamaktır.

'98 rakamlarına göre, cirosu 745 milyar dolar olan dünya silah piyasasının yarıya yakını ABD elinde tutulmaktadır. Ancak son yıllarda Fransız, İngiliz, İtalyan tekelleri ile Sovyetler Birliği döneminden kalma yüksek teknolojiye sahip olan Rus silah tekelleri ABD'nin piyasadaki hegemonyasını tehdit eder konuma gelmişlerdir. Silah tekelleri arasında şiddetlenen pazar kavgası, rakibine karşı üstünlük sağlamak için çeşitli bloklaşma ve birleşmeleri zorunlu kılmaktadır.

General Dynamic's ve IMI tekelleri arasındaki işbirliğini de bu çerçevede anlamak gerekiyor. Bu bloklaşmanın temelleri ABD-İsrail-Türkiye askeri stratejik işbirliği antlaşması ile atılmıştı. Henüz ihalenin resmi olarak açılmasına uzun bir süre olmasına rağmen, bu iki tekeli, kurulmuş bulunan ittifak sayesinde ihaleyi kazanacaklarına kesin gözüyle bakmaktadırlar. A.Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla başlayarak Kenya'da tutsak alınıp Türk devletine teslim edilmesine kadar yaşanan süreçte ABD ve İsrail'in rolü bilinmektedir. ABD ve İsrail Öcalan karşılığında önemli ayrıcalıklar ve kazanımlar elde etmişlerdir. ABD ve İsrail tekellerinin tank üretimi ve modernizasyon ihalesinin kazanacaklarına duydukları güvenin gerisinde de bu vardır.

Türkiye dünyada en çok silah ithal eden ülkeler sıralamasında, '98 rakamlarına göre, 6 milyar 615 milyon dolarlık silah harcamasıyla Yunanistan'ın ardından 4. sırada bulunmaktadır. Dolayısıyla Türkiye'nin silah tekelleri açısından son derece kârlı bir pazar durumundadır.

Kürdistan'da sürdürülen kirli savaş ve bölge ülkelerine karşı ABD emperyalizminin ileri karakolu olarak hareket etmesi, Türk devletinin tepeden tırnağa silahlanmasını ve militarist aygıtlarını yetkinleştirmesini getirmektedir. Bu silahlanmanın faturası işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır. 1999 bütçesinin en büyük iki kalemi silah harcamaları ve borç ödemeleridir. Yine Türkiye silahlanma harcamalarının gayri safi milli hasılaya oranı açısından Yunanistan'ın ardından ikinci sırada bulunmaktadır. İşçi ve emekçilerin açlığı, sefaleti ve sosyal yıkımı uğruna gaspedilen muazzam büyüklükteki değerler silah tekellerinin kasalarına aktarılırken, yine gerisin geri işçi ve emekçilere ve kardeş Kürt halkının üzerine tank, top, bomba vb. olarak yağdırılmaktadır. İşçi ve emekçiler kendilerini vuracak silahların parasını açlık pahasına ödemektedirler. Kriz bahanesiyle onbinlerce işçi kapı dışarı edilirken, kamu emekçilerine %10'luk sefalet zammı reva görülürken, silah tekellerine ödenecek katrilyonlarca liranın sözü dahi edilmemektedir.

İşçi ve emekçiler sermayenin kirli savaş aygıtının yetkinleştirilmesine karşı çıkmalı, sermaye devletinin silahlanma harcamalarının faturasını ödemeyi reddetmelidirler. "Kirli savaşa hayır!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!", "ABD-İsrail-Türkiye terörist ittifakına hayır!" şiarları etrafında birleşik-militan mücadeleyi yükseltmelidirler.

Faşist saldırıları püskürtmek için örgütlü mücadeleye

Sorgun:

Sermaye devletinin seçim çıkmazı kendini hayatın her alanında göstermeye başlamıştır. Öyle ki, daha seçim sonucu alınmadan gece yarısı tekrar erken seçim tartışılmaya başlamıştır. Seçimler, sermaye sınıfı tarafından, bir hava boşaltma, moral toplama ve oyalamanın bir yöntemi olarak kullanılagelmektedir.

Sandıktan ırkçı, faşist kan emici partilerden MHP'nin güçlenerek çıkması, birçok çevreyi rahatsız etmiştir. Haksız da değiller. Bu sermayenin vurucu gücünü, başta işçi sınıfı, ezilen emekçiler ve Kürt halkı, 15-16 Haziran'dan '77 1 Mayıs katliamından, Sivas, Maraş, Çorum, Malatya, Gazi katliamlarından ve binlerce devrimcinin, komünistin kanına girmelerinden tanımaktadırlar.

Başta DSP olmak üzere sermaye partilerinin tümü yukarıdaki katliamlardan sorumludurlar. Bugün parlatılarak önümüze sürülen B. Ecevit pek çok katliamın baş sorumlularından olan biridir. Dün, Kürt halkı için "bertaraf edin" emri veren M. Kemal'in yerini bugün Demireller, Ecevitler, Bahçeliler, Erbakanlar ve benzerleri almıştır. Çünkü hepsi de, katliam planlarının yapıldığı, sevk ve idare edildiği derin devletin kadrolarındandır. Burada sermaye partilerinin hepsi koro halinde birleşir, "sağı-solu" kol kola girer.

Sermaye devleti kendini devrimci muhalefete göre konumlandırmıştır, dolayısıyla bütün partiler de ona uygun davranmak zorundadır. Saldırıları da açık ya da kapalı beraber yapmaktadırlar.

Seçimden hemen sonra Mersin'de Kürt işçi ve esnafa saldıran faşist cinayet şebekeleri, akabinde öğrencilere, işçi ve emekçilere saldırmaya başlamışlar.

Yozgat Sorgun ilçesine bağlı Bahadın 1968 yılında kasaba olmuştu. '68'de yapılan ilk belediye

başkanlığı seçiminde TİP'ten başkan seçmiştik. Daha sonra başkanlık seçimlerinde hep sosyalist ve sosyal demokrat yapıya sahip kişileri Belediye Başkanı yaparak kasabamıza gerici faşist zihniyeti yerleştirmemeye özen gösterdik. Ancak 18 Nisan seçimlerinde üç aday çıktı. CHP, DSP ve ÖDP. CHP ve ÖDP adaylarının anlaşamaması ve inatlaşması yüzünden faşist MHP destekli DSP adayı (hiç sevilmeyen, talancı, mafya özentili, kişiliksiz biri olan Gümüş Akçay) Bahadın Belediye Başkanı oldu. Bahadın'lı olmayan 300'e yakın kişiyi Bahadın'da ikamet ediyormuş gibi göstererek sermayeye yakışır bir tarzda, hileyle seçimi kazanmıştır. Bu kişi yıllar önce de askeriyede görevli iken silah hırsızlığından ordudan atılmıştı.

Şimdi, mafya özentililerin, MHP'nin ve DSP'nin desteğinde Bahadın'da terör estirmeye başlamıştır. Gümüş Akçay'ın oğlu ve kardeşleri 13 Haziran 1999 tarihinde ÖDP adayı Durak Koçak'ın evine gelerek, eşini ve kardeşini silah tehdidiyle döverek linç etme durumuna gelmiştir. Gerek MHP, gerek DSP, en ufak demokratik kırıntıyı bile hazmedemeden bu faşist çete partileri bu saldırıda da ortaklaşarak Bahadın'da terör estirmeye devam etmektedirler.

Şu bilinmelidir ki, bugün komünist ve devrimcilerle savaşan bu devlet ve partileri bu yapıları ezdiğinde sıra sosyal reformistlere, demokratlara ve diğerlerine de gelecektir. İşte bunun için vakit geçirmeden "İşçilerin birliği, hakların kardeşliği" temelinde ve "Faşizme karşı omuz omuza" şiarıyla işçi sınıfının genel kurmayı altında birleşerek ortaklaşmak, sosyalizmin kızılbayrağı altında tek yumruk, tek vücut ve bir baş olmak zorundayız ki, böyle faşist beslemeler kanlı katliamlarına fırsat bulamasınlar diyor, hepinizi devrimci coşkuyla selamlıyorum.

Ücretsiz Dergi Aboneliği için <https://kizilbayrak.org>
Sorgun'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Kayseri:

Üniversite Öğrencilerine karşı artan baskılar:

Bundan 6-7 ay önce bir üniversite öğrencisinin kaçırılarak ajanlaştırmaya çalışılması İHD'de yapılan bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyurularak kınanmıştı.

Kayseri genelinde "polis-halk elele" kampanyalarının yapıldığı şu günlerde bir üniversiteli genç daha devrimci çevrelerle görüşüğü için 14 Haziran 1999 tarihinde evinin yakınlarından polisçe alınarak kaçırıldı. İki saati aşkın bir süre Kayseri ciarında dolaştırılıp, muhbirlik teklifinde bulunuldu. Daha sonra serbest bırakılan arkadaşla birlikte İHD'de bu olayı kınayan bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasına üniversite öğrencilerinin yanısıra devrimci ve sosyalist basın katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Basına ve Kamuoyuna

14 Haziran 1999'da saat 12:30 sıralarında Uğureler mahallesinde evimin yakınında, polis olduğunu söyleyen daha önce görmediğim ancak görünce tanıyabileceğim 3 kişi tarafından binek tipi krem renkli Renault marka bir arabaya bindirildim. Yaklaşık 2 saat boyunca Mimar Sinan ilçesi civarlarında; üniversite hakkında çeşitli sorular sorularak, sürekli işbirliği, muhbirlik teklifi yapılarak ve bu teklifleri kabul etmem karşılığında önüme çeşitli fırsatlar sunulurken gezdirildim.

Bu olay polisin halkla elele kampanyaları düzenlediği bir zamanda benim de halktan bir insan olduğum unutulurken hiçbir suçum yokken yasadışı bir şekilde kaçırıldım. Halk arasında bile çok kötü bir iş olarak bilinen muhbirlik bana arkadaşlarımı ispiyonlamam için önerildi. Polis halk elele kampanyası böyle mi olacak merak ediyorum.

Bugün benim başıma gelenin yarın sizlerin de başına gelmeyeceğinin garantisini kimse veremez. Onun için her an teröristlikle suçlanabilirsiniz, muhbirlik teklif edilerek biricik onurunuz satın alınmak istenebilir. Olayı şiddetle kınıyor. Herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum.

Erciyes Üniversitesi Öğrencisi
Münir Cömert

Fethullah Gülen'e kim "yürü ya kulum!" dedi?

12 Eylül 1980'de faşist generaller, devrimci mücadeleyi, toplumsal muhalefeti, sınıf hareketini ezmek, komünizm tehlikesini bertaraf etmek ve emperyalizmin ve uşağı sermaye iktidarının istikrar politikalarını kararlılıkla hayata geçirmek için yönetime bütünüyle el koydular.

Toplumsal muhalefetin ileri kesimlerini faşist terör ve baskı ile, toplumun daha geri kesimlerini ise dinsel gericilik ile denetim altına alma yolunu tuttular. Dinsel gericiliğin hem devlet hem de toplum bünyesinde önünü açtılar, zeminini düzlediler. İstikrar programlarının sonucu olan ekonomik, sosyal ve kültürel yıkımla dinsel gericiliğin besleneceği verimli toprağı da yaratmış oldular.

28 Şubat operasyonunun yeni bir adımı

Generallerin düğmeye basmasıyla "devlet içinde sızmış mafya çetesi uzantıları"ndan, RP'den, emniyetteki telekulakçılardan sonra, şimdi de Fethullah A.Ş. "şok" bir kaset vesilesiyle "hedef tahtasına" konuldu ve "laik ve demokratik cumhuriyetin en sinsi en tehlikeli düşmanı" ilan edildi.

Ordu bünyesindeki Batı Çalışma Grubu'nun (BÇG) fezlekesi özetle şöyle; "demokratik yollardan devlet kademelerinde kadrolaşarak, Atatürk ilke ve devrimlerini ortadan kaldırıp, şeriat esaslarına dayalı bir devlet kurmayı ve bunu takiben dünya Türk-İslam birliğini gerçekleştirmeyi hedeflemektedir".

Generaller ayrıca, "sivil demokrasi" güçlerinin "laik ve demokratik" cumhuriyeti koruma görevini yeterince üstlenmediği için duruma bir kez daha müdahale etmek zorunda kaldıklarını da ima ederek, "demokrasi için darbe sopası" sallamayı da ihmal etmediler.

Fethullah Gülen konuşuyor, gerçekleri bir bir itiraf ediyor!

"Şok kaset" sonrasında "islami" olarak bilinen sermaye kesimleri içinde operasyonu aynı zamanda kendilerine dönük saldırının bir parçası olarak görenler F. Gülen'e sahip çıktı. F. Gülen'in süreçten düşmesiyle kendi hisse paylarının artacağını hesap eden bir diğer bölümü ise, bu operasyona açık ya da örtülü destek verdi. Fethullah A.Ş.'nin yayın organlarından *Zaman*: "Gülen Türkiye sevdalısı", "Komplo!", "Gülen devletle barışık!" vb. diyor. Aynı

konuda *Akit*: "Hedefleri İslam!", "Kartelden büyük sahtekarlık!" vb., sözlerle feveran ediyor. FP'nin yayın organı *Milli gazete*, "Hizmet etmek isteyenlere iftira atılıp komplo kuruluyor", "Millet düşmanları" vb., diyor. F. Gülen grubunun finanse ettiği BBP'nin *Gündüz* gazetesi ise, "Neden şimdi? Emniyetteki kavgayı mı beklediniz?" manşetleri atarak operasyona karşı çıkıyor. Nurluların *Yeni Asya* kolu "Gündemi saptırmayın!" manşeti attı. Işıkçıların *Türkiye* gazetesi ise, "Kanunları çiğnetmeyiz!" manşeti ile operasyonu selamladı.

Fethullah Gülen ise hedef tahtasına konmasının ve rejim düşmanlığıyla suçlanmasının bir "yargısız infaz" olduğunu söyledi. Elindeki medya organları ve medyaki diğer beslemeleri üzerinden olduğu kadar Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a gönderdiği mektuplarla da kendini savundu. Fethullah Gülen; "Ülkede benim için önemli olan istikrardır; kargaşanın olmamasıdır. Devletin ve ülkenin bekasıdır... Yapılan bütün çalışmalar devlet ve millet adınadır. Devlete karşı değildir. Devlet bunlarda yararlı gördüğü her tasarrufu yapabilir ve yapmaktadır da... Ordumuzu bu milletin varlık ve bekasının her zaman en birinci şartı saymış benim gibi bir insan için, bu tür müessif hadiselerden daha kahredici bir şey olamaz. Ordu bu milletin dinine, inancına, asli değerlerine karşı gibi gösterilmek istenmektedir. Bu tür çalışmalara karşı düşüncelerimi ifade etmişimdir. Bu müessesenin dinin karşısında olmadığını göstermek, ona karşı saygısızlık ne diyeceğimi bilemiyorum" yönünde açıklamalar yaptı.

F. Gülen her ne kadar masum biri olmasa da, açıklamaları aslında samimi bir itirafıdır! Bu cümlelerinden "millet adına" sözünü çıkartın, çalışmalarının devletin bekası için, devlet adına yürütüldüğü ve devletin kendi çalışmaları üzerindeki tasarrufu, ordunun da bu devletin varlık ve bekasının birinci şartı olduğu vb. konusundaki sözleri, aslında gerçeklerin itirafıdır.

F. Gülen'in Batı Çalışma Grubu (BÇG) tarafından MGK dosyasına konulan, ama işlerine gelen kadarıyla, işlerine gelen yönüyle yazdıkları özgeçmişinin ana hatları da "başından beri devlet adına, devletin bekası için, ordunun denetimi ve tasarrufu altında çalıştığı" yönündeki itiraflarını doğrulamaktadır. Tabi burada sözünü etmediği bir kaç şey vardır. Onu da eklersek tablo daha açık hale gelir. Fethullah Gülen'in hizmetini gördüğü bu devlet ve ordu, milletin değil, emperyalizm işbirlikçisi tekelleri sermaye iktidarının faşist-kontra devleti ve ABD uşağı generallerin ordusudur.

12 Eylül'ün düzlediği ve verimli kıldığı toprak

F. Gülen 1980 öncesinde sıradan bir Nurcu cami hocası. Ne parası var ve ne pulu. Kendi çapında bir din istismarcısı. 1980 yılında ise F. Gülen gibilerinin düğmesine sertçe basılıyor. Birileri F. Gülen gibilerine "yürü ya kulum!" diyor.

12 Eylül 1980'de faşist generaller, devrimci mücadeleyi, toplumsal muhalefeti, sınıf hareketini ezmek, komünizm tehlikesini bertaraf etmek ve emperyalizmin ve uşağı sermaye iktidarının istikrar politikalarını kararlılıkla hayata geçirmek için yönetime bütünüyle el koydular. Toplumsal

muhalefetin ileri kesimlerini faşist terör ve baskı ile, toplumun daha geri kesimlerini ise dinsel gericilik ile denetim altına alma yolunu tuttular. Dinsel gericiliğin hem devlet hem de toplum bünyesinde önünü açtılar, zeminini düzlediler. İstikrar programlarının sonucu olan ekonomik, sosyal ve kültürel yıkımla dinsel gericiliğin besleneceği verimli toprağı da yaratmış oldular.

ABD'nin sosyalizme karşı "yeşil kuşak oluşturma" politikası ve bu çerçevede Türk devletine biçtiği rol, yanı sıra Türk devletinin islam dünyası ile emperyalizm arasında köprü kurma vazifesi, dinsel gericilik için, devlet ve toplum bünyesinde palazlandığı toprağı bereketli hale getirdi ve ürünlerini de bir hayli karlı kıldı. Bu dönemde bir değil onlarca, yüzlerce, binlerce Fethullah, faşist generallerin himayesi altında ülkenin her köşesine yayıldı. Kurum kurum kadrolaşmanın, tarikat tarikat örgütlenmenin temellerini bu dönemde sağlamlaştırdılar.

F. Gülen kendisi gibi yüzlercesi içinde en "şanslı" ve en "yetenekli" olanlardan biri. Bu yüzden devletin dikkatini üzerine çekti. Gelecek vaad ediyor olması yüzünden, hakkında tutuklanma kararı olduğu, ortalıkta gezindiği ve devletle ilişki içinde olduğu halde, 1986 yılına kadar "yakalanamadı". 1986'da "yakalandığı" zaman ise "üst düzeyde yapılan girişimler sonucu" anında serbest bırakıldı. Belki de bu "yakalanma" sırasında "serbest bırakılması karşılığında", kendisine "daha nurlu" bir hayat yolu da ilgili merciler tarafından çizilmiş oldu.

F. Gülen adeta portatif bir köprü Devletin bekasının gerektirdiği her yere kurulabiliyor

F. Gülen, devlet kendisine ne iş verirse, devletin bekası o dönem neyi gerektirirse, o işi yapmaktan geri durmuyor. Her hizmete koşuyor. Devletin desteği kendi yetenekleri ile birleşince tabanını da cebini de gitgide genişletiyor. 1989'a kadar "islami" daha çok anti-komünizm minvali yorumluyor; "komünist Rusya"nın işgal tehlikesine karşı bölgedeki müslüman cemaati ABD emperyalizmi saflarında örgütleyenler arasına o da katılıyor.

Sovyetler Birliği ve Doğu blokunun çöküşüyle birlikte, bu kez yeni dönemin yeni görevlerini üstleniyor. Eski doğu bloku ülkelerinde misyonerlik faaliyetlerine başlıyor. Sadece Türk devleti tarafından değil, artık ondan da çok bizzat ABD tarafından finanse ediliyor. 1989 yılında sermaye devleti ünü ABD'ye kadar ulaşan bu medarı iftiharını Diyanet İşleri Başkanlığı'nın resmî vaziflik belgesiyle kutsuyor. Yani bu eski kanun kaçığını, devlet saflarına resmen de kabul ediyor.

BÇG'nin MGK'ya sunduğu Fethullah raporunda, basına yansıdığı kadarıyla, 1989 ile 1998 arası yılların üzerinden atlanıyor. Demek ki bu yıllarda üstlendiği gizli görevlerinin ve bu çerçevedeki bağlantılarının ucu bugün hala önemli makamlara ve önemli kişilere fazlasıyla dokunuyor. Bu yüzden de unutturulması tercih ediliyor.

F. Gülen Kürt ulusal mücadelesinin yükselişe geçmesiyle birlikte, Kürt illerinde de devletin bekası için aktif görevler üstleniyor. Burada da önü açılıyor. Kürt illerinde Hizbullah eli satırlı cellat, Fethullah'a ise eli tesbihli papaz. Fethullah okulları, yurtları Kürt

illerini, ilçelerini sarıp sarmalıyor. “Işık evleri” Newroz ateşlerini karartmak için çalışıyor. Arsaları, masrafları ise, hep devlet tarafından hibe ediliyor.

Aynı dönemde misyonerlik okulları, eski SSCB başta olmak üzere tüm doğu bloku ve emperyalizm tarafından paylaşım kavgasının alanı olan diğer dünya ülkelerine yayılıyor. F. Gülen, emperyalizmin egemenliği ve TC’nin taşeronluğu için manevi-kültürel destek işlevi görüyor.

1990’ların ikinci yarısında ise; hizmet gördükten sonra ileride yeniden kullanılmak üzere rafa kaldırılma ve bunun için de çizmenin altına çekilme sırası yavaş yavaş gelen dinsel gericiliğe karşı operasyona gelince, F. Gülen bu operasyonda da aktif rol üstleniyor. İslamın devletle, yeni dünya düzeniyle “barışık”, “liberal”, “laik”, “demokrat”, “çağdaş”, “modern” tasvirlerini yapıyor, yayıyor. Devletin bu yönlü bütün adımlarını kendi konumu üzerinden destekliyor. Dinsel gericiliğin “şariatçı, radikal, Humeynici, bağnaz vb.” kesimleri karşısında “müslüman halk” ile “laik devlet” arasında köprü vazifesi görüyor. ABD-İsrail-Türkiye “şeytan üçgeninin” “islamcı” cilasası vazifesi görüyor. Eski doğu bloku ülkelerinde ABD-İsrail-Türk devletinin “Atatürk milliyetçisi” taşeronu vazifesi görüyor.

F. Gülen kendisine ne iş verilirse yapıyor. ABD’nin de tavsiyeleriyle devletin tüm gerekli kapıları, tüm gerekli imkanları, fonları, kaynakları F. Gülen cemaatine sonuna kadar açılıyor. 1980 öncesinin parasız pulsuz Fethullah hocası, 20 yıl sonra dünyanın sayılı zenginleri arasına giriyor. Varlığı ya da vakıflarının, şirketlerinin birikimi milyarlarca dolar ile ifade ediliyor. Ve bu aynı F. Gülen bir yandan da, “bir lokma bir hırka, gönül zengini, fukara babası” söylevleri çekerek yoksul emekçi halkı “ışık evlerinde”, “okullarında”, “yurtlarında” eğitiyor, örgütüyor. İşçi emekçileri “barış, hoşgörü” vaazları ile cennet vaadleri ile, sermayenin dayattığı cehennem yaşamına boyun eğdirmeye çalışıyor.

Bununla kalmıyor büyüyen sermayesinin de etki gücüyle siyaset, spor, kültür, sosyete vb. bütün burjuva alemleri içinde örgütleniyor. Sosyete barları, pavyonları “fukara babası” F. Gülen’in müridlerinden geçilmiyor. Devlet içinde her düzeyde çıkar şebekeleriyle çarklarını birleştiriyor, müridlerini örgütüyor. Örneğin kimler bu gönül zenginleri arasında! Bir eli uyuşturucu pisliğinde diğer eli kana bulaşmış işkenceci polis şefleri, her türden mafya şebekeleri, bunların hizmetkarları hakimler, savcılar, valiler, kaymakamlar.

Fethullah hoca böylece Fethullah A.Ş. oluyor. Sermaye düzeninin ABD destekli, CIA damgalı “parlayan” yıldızı haline geldikçe, müridi de, destekçisi de yatırımcısı da, hizmetçisi de, bağlantıları da, kitlesi de çoğaldıkça çoğalıyor.

Bugün Fethullah A.Ş. neden en tehlikeli rakip oldu?

Fethullah A.Ş. “liberal ekonomiden yana”, aynı generaller gibi!

Fethullah A.Ş. “serbest piyasacı”. Yani ordu ve generaller ile aynı yolun yolcusu.

Yeni dünya düzeninin, liberalizmin, serbest piyasa ekonomisinin, özelleştirmenin savunucusu ve sadece savunucusu değil, aynı zamanda kaymak yiyicisi. Ve sadece sıradan kaymak yiyicisi değil, büyük kaymak yiyicisi. “Emperyalist Türkiye”nin, yani gerçek karşılığı ABD’nin bölgedeki vurucu müdahale gücü haline gelmiş olan bir Türkiye’nin savunucusu. Generaller de zaten bunun uygulayıcısı, Irak’tan Bosna’ya ve son olarak Kosova’ya kadar tüm olayların somut olarak gösterdiği gibi.

Fethullah A.Ş. “laik”, “çağdaş” bir “müslüman”, aynı generaller gibi!

Fethullah A.Ş., “islamcı” kesimler içinde büyük sermayeye, bu yüzden de sermaye iktidarına ve devlete en yakın duran kesim. Türbanın yasaklanmasını, 28 Şubat balans ayarını, imam hatiplerin kapatılmasını, 8 yıllık kesintisiz eğitimi destekleyecek kadar “laik”! Yeni dünya düzeni üzerine methiyeler düzmeyi bilecek kadar “aydın”! Entari ile değil takım elbise ile dolaşacak kadar “çağdaş”! Hatta gitgide daha fazla M.Kemal hayranı olduğuna göre, aynı zamanda “kemalist”! Kendilerine radikal islamcı diyen kesimlerin bir bölümü tarafından devletin uşağı olmakla suçlanıyor. “İslami”, “laik” devlet tarzında, devlet geleneklerine ve tekelci sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda güncelleştirmenin, yorumlamanın ve kullanmanın ustası.

Fethullah A.Ş “demokrat”, aynı generaller gibi!

F.Gülen sermaye düzeninin istikrarının yılmaz savunucusu. Sadece savunucusu değil, bu iş için aktif görev üstlenici. F.Gülen için de, “adalet mülkün temeli”. Bu “adalet” de, sömürmek, yağmalamak, gaspetmek, ezmek, ezilenlerin kanını dökmek hepsi hak. Bunlara karşı çıkmanın karşılığı ise, “teröristlik” suçu ve ağır ceza.

Bu yüzden “demokrat” F.Gülen ezilen, sömürülen kesimlerin her türlü “hoşgörüsüz” hak eyleminin karşısında. Faşizmin uygulamalarının, MGK’nin genelgelerinin ise yanında. Hatta bizzat uygulamasının içinde. Öncelikle de Adliye ve Mülkiye’de. MGK kararları doğrultusunda mahkemede devrimciye karşı kalem kıran, işçiye emekçiye ceza kesen hakim ve savcılar, meydanlarda kafa, göz yaran polisler, işkenceciler, bunların şefleri, valiler, kaymakamlar, vb., bunların arasında hocaların çok sayıda müridi var.

Fethullah A.Ş. yoksul emekçi halk çocuklarına semtlere kurduğu “ışık evleri” ile çengel atıp “düzene, devlete boyun eğmenin, nasibiyle yetinmenin, zenginin malına göz koymamanın, emeğin hakkını savunmamanın” vaazları ile yetiştirirken; içlerinde hocaların müridleri de olan hakimler, yargıçlar da, canı baklava çeken çocuklara 5-10 yıl ceza kesiyor. Fethullah A.Ş. işçilere, memurlara “sokaklara çıkarak, devlete karşı gelerek, grev ve toplu sözleşme hakkı isteyerek huzura eremezsiniz, zenginliği gönlünüzün içinde, kalbinizde arayın” hutbesi okurken; içlerinde hocaların müridleri de olan valiler, polis şefleri ve polisler de kamu emekçilerinin üzerine bomba atıyor, işçilerin grevine saldırıyor, öncülerini hapse atıyor, devrimcileri kurşunluyor. Fethullah A.Ş. eşitlik ve özgürlük için mücadele eden Kürt halkına “Kurtuluş Kürdistan’da değil, islamda” nutukları çekerken, hocaların müridi özel tim

mensupları köy basıyor, yoksul Kürt köylülülerini kurşuna diziyo.

Sadece bu kadar da değil, Fethullah A.Ş’nin “demokratlığı”. Onun bir eli de burjuvazinin siyasal çöplüğü ve meclis denilen kokuşmuş ahırının içinde. Buralar hocaların müridleri ile dolu. Bir hesaba göre MGK’nin noterliğini yapan mecliste en büyük parti ne DSP, ne MHP, ne de diğerleri. En büyük parti bizzat “Fethullah” partisi. Milletvekillerinin çoğunluğu hocaların yakın markajında.

Hemen hemen bütün düzen partileriyle, bütün liderlerle arası sıkı fıkı. Devletin şapkası Cumhurbaşkanı’ndan meclisin kapı görevlisine kadar hepsi Fethullah A.Ş. tarafından çeşitli düzeylerde “onurlandırılmış”. Devlet büyükleri, bakanlar, milletvekilleri, düzen partileri, parti başkanları hocaların sadece oyunu değil, parasını da yiyorlar. Tabi karşılığını da hizmetleriyle fazlasıyla veriyorlar. Sadece kendi medyası yok, tekelci medyanın içinde düne kadar kendisine methiyeler düzen sıra sıra adamları da var.

Ve bu yüzden ki, generallerin Fethullah’ı hedef almasını, tüm bu kesimler korku ile karışık bir şaşkınlık içinde izliyorlar. Bunların hepsi aynı zamanda MGK’nın da emirleri, öyle olmayan zaten bu ahıra giremiyor, bu çöplükten otlama “şerefinden” de yoksun kalıyor.

Sözün kısası; Fethullah öyle yarım yamalak ve sözde değil, aynı ordu gibi, tam bir “demokrat”!

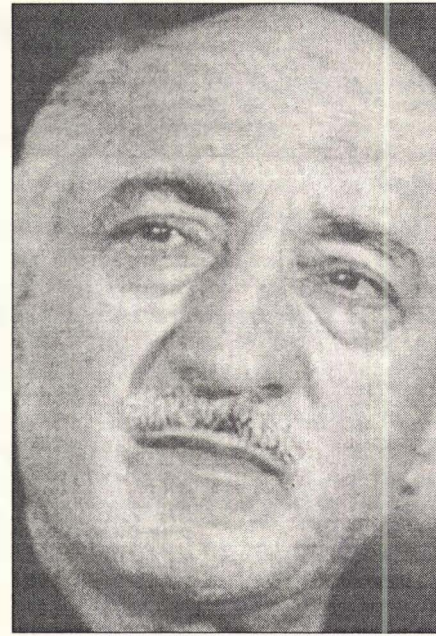
Fethullah A.Ş. “yeni dünya düzeni” savunucusu, aynı generaller gibi!

Fethullah A.Ş. ABD’yi-İsrail’i “şeytan” görmemekle kalmıyor; dahası, ABD’nin-İsrail’in hem aşığı, hem de CIA ile yakın ilişkiler içindeki uşağı.

ABD’nin başını çektiği emperyalist güçlerin, NATO’nun “müslüman Kosovalı”ların çıkarlarını korumak” payandası üzerinden Balkanlarda egemenlik kurma savaşını, “tüm nuruyla” destekliyor. Bununla da kalmıyor; dünyanın dört bir tarafına olduğu gibi eski doğu bloku ülkelerine yayılmış özel okullarında bölge halklarından emperyalizm ve uşaklarının çıkarları için kadro devşirmeye çalışıyor. ABD-İsrail-TC ittifakının çıkarları doğrultusunda halklara düşmanlık, efendilerine misyonerlik yapıyor. Aynen generaller gibi. Onun da Balkanlar’da “kara” kuvvetleri var, aynen Türk sermaye ordusunun olduğu gibi. Fethullah Gülen A.Ş. de kendi çapında bir NATO üssü, aynen sermaye iktidarı altında Türkiye’nin bugünkü hali gibi.

Fethullah A.Ş’nin İran, Sudan vb. devletler ile arası iyi değil. “İslamın” bölgeye dönük yorumunu yeni dünya düzeninin, yani emperyalizmin penceresinden, ve öncelikle de ABD’nin ve taşeronları İsrail ile TC’nin çıkarları doğrultusunda yapıyor.

IMF-TÜSIAD paketlerini, özelleştirmeyi, işçi emekçi

milyonların ekonomik sosyal yıkımını, yeni dünya düzeni içinde yükselmenin altın kuralı olarak görüyor ve destekliyor. Bir avuç asalağın, milyonların sefaleti üzerinde yükselen büyük sefahatını “21. yüzyılın bölgede ve dünyada büyük Türkiye’si” olarak selamlıyor.

Fethullah A.Ş. büyük bir kapitalist, aynı generaller gibi!

Fethullah A.Ş. büyük bir kapitalist. Ordunun (generallerin yedikleri rüşvetler vb. yan gelirleri ayrı tutulursa) Türkiye’nin büyük tekellerinden biri olan OYAK’ı var elinin altında. Fethullah A.Ş.’nin ise elinin altında, milyarlarca doları bulduğu söylenen bir birikimi... Nutuk atarken, “kendisinin sadece yüreğinin zengin olduğunu, bir lokma, bir hırka yaşadığını” söyleyen; işçi ve emekçilere, “aynı kendisi gibi”, “kurtuluşu bu dünyada, zenginliği ise bu dünyanın malında mülkünde aramamayı, ararlarsa bile bulamayacaklarını” vaaz eden Fethullah A.Ş.’nin muazzam servet birikimi, sadece nakit para da değil. 103 okul, 460 dersane, 500 yurt, sayısız “işkevlere”, 126 lise, 6 üniversite, tüm dünyada 300 kadar günlük gazete, televizyon ve haber ajansı, 14 dergi, 2 radyo, okullarında 4000 öğretmen.

Birbirlerine bu kadar benzeyenler neden kavga ediyorlar, neyi paylaşamıyorlar?

Kısacası, Fethullah A.Ş. de, aynı Generaller A.Ş. gibi, yeni dünya düzeni. ABD uşağı, CIA ve Pentagon bağlantılı, siyonist İsrail dostu, tekeli sermaye düzeni bekçisi, büyük kapitalist, IMF programlarının savunucusu ve büyük kaymak yiyicisi, faşizmin savunucusu ve uygulayıcısı. İki taraf da işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin kan emicileri, kan dökücüleri.

Birbirine benzer yönü bu kadar çok olanlar, düne kadar bir elmanın iki yarısı gibi hareket edenler, birlikte iş görenler, birbirlerine göz yummakla kalmayıp, göz kırpanlar, kucak açanlar, teşvik edenler, şimdi neden birbirleriyle kavgaya tutuşuyorlar? Mesele sadece bir gündem değişikliği ihtiyacı mı? Ya da sadece bir oyalama manevrasından mı ibaret?

Ordunun silahlı gücüne yaslanarak devletin en tepesine çöreklenmiş olan Generaller A.Ş. kendi beslemeleri Fethullah A.Ş.yi şimdi neden hedef tahtasına çakıyor?

Generaller, kendi yerine ve kendi yanına bir başka taşeron istemiyor!

Bu sorunun yanıtı, Generaller A.Ş. ile Fethullah A.Ş.’nin aynı yolun yolcusu, aynı hizmetin görücüsü, aynı sınıfsal çıkarların koruyucusu olmalarında yatıyor. Aralarındaki rekabeti kızıştıran da, Fethullah A.Ş.’yi, devletin hakim yönetici gücü Generaller A.Ş. ve sermayenin hakim tekeli kesimi TÜSİAD kodamanları nezdinde “en tehlikeli” kılan yön de, esas olarak bu. Fethullah A.Ş.’nin sadece kendisi gibi “laik”, “liberal” ve “demokrat” kisveli olması değil, yanısıra kendisi gibi, ABD uşağı olması, CIA ile yakın ilişkiler içinde olması, İsrail ile bağlantılı olması, devlet içinde özellikle “adliye ve mülkiye’de” yaygın kadrolaşmaya sahip olması, faşizmin sivil siyasal yüzünde Cumhurbaşkanı’ndan başbakanlara, bakanlardan milletvekillerine kadar çıkar bağlantılarına sahip olması, devasa ekonomik güce, şirketlere, finans kurumlarına, yüzlerce okula, onlarca medya organına, yüzlerce sahibinin sesi yazara ve yanısıra kitle desteğine sahip olması... Tüm bunlar, Generaller A.Ş.’yi daha da rahatsız ediyor.

Eğer önünü alamazsa, Fethullahçılar’ın devlet katında kendi yerlerini de alabileceklerinden korku duyuyor. Efendisinin huyunu da iyi biliyor. ABD’nin hakimiyetini tam pekiştirmek ve güvencelemek için tek

bir uşak üzerinden iş görmediğini, yedeklerini elinin altında tuttuğunu ve çıkarları gerektirdiğinde birini diğeriyle değiştirdiğini biliyor.

Generaller A.Ş. bu yüzden rakibini hedef tahtasına çakıyor. Zayıflatmak ve en azından emredilebilir sınırlar içine çekmek istiyor. Devlet içinde ikinci bir devlet istemiyor. Çift başlılık istemiyor. Büyük taşeron kendi yanına başka başka “resmi” ve “sivil” taşeronlar istemiyor.

Generaller, yeni dönem görevleri üzerinden emperyalizme, ABD’ye, İsrail’e, tekeli sermayeye içerde ve dışarıda bizzat kendi emir ve komuta zinciri altında en üst düzey hizmeti vermeye (bugüne kadar olduğu gibi) devam etmek için ve toplumda buna uygun balans ayarlarını yapmak için, devlet ve toplum içinde öne çıkan “resmi” ve “sivil” rakiplerini etkisizleştirme operasyonuna devam ediyor.

28 Şubat’ın düğmesine MGK bastı. Peki ya MGK’nın düğmesine kim bastı?

Türk tekeli sermaye devleti, ABD’nin kontgerilla eliyle MGK’nın-generallerin düğmesine basmasıyla, MGK’nın-generallerin ise “tam yetkili” sıfatıyla bu ihtiyacın gerekleri doğrultusunda balans ayarları yapmasıyla, içerde ve dışarda “İsrail tipi” yapılanma yolunda adım adım ilerliyor.

Bu yapılanmanın ve bu sayede emperyalizme verilen üstün hizmetin yeni dönem göstergeleri ise ortada. ABD-İsrail-TC askeri ittifakı, bölge halklarına karşı emperyalist NATO hareketlerine Türk devletin aktif askeri desteği ve katılımı... IMF paketlerinin darbe sopası ve balans ayarlarının etkisiyle kararlılıkla uygulanması... Toplumsal muhalefet faşizmin kafesi içinde tutulup demokrasi hayalleri ile uyutulmak istenirken, uyanan, ayağa kalkan, çizmeyi aşan, ileriye çıkan her kesime faşist devlet terörünün daha da sistematik bir uygulaması... Kürdistan üzerine ABD’nin bölgedeki hakimiyetini pekiştirecek yeni hesapların ordu ve generallere yavaş yavaş kabul ettirilmesi vb.. vb.

Tüm bu yararlar üzerinden, bu balans ayarları ve devletin içine çeki düzen verme operasyonunun kendi bir kısım bağlantılarını hedef almasına, ABD emperyalizmi de fazlaca karşı çıkmıyor. Gitgide bir eyaleti haline getirdiği Türkiye’deki “mahalli yönetim” işlerinin bu tür ayrıntılarında, inisiyatifli hizmetkarlarına bırakıyor.

Sahte ABD düşmanları ABD’nin hakimiyetinin içerdeki dayanaklarını gizliyorlar!

ABD emperyalizmi, “ABD uşağı, şeriatçı, gerici Fethullah A.Ş.”ye karşı “devrimci, demokrat, laik, anti emperyalist generaller” mizansenlerinden de rahatsız olmak bir yana sevinç duyuyor. Çünkü böylelikle Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliğinin içerdeki asıl dayanakları (generaller, tekeli sermaye ve iktidarı, faşist devlet ve onun sınıfsal baskısı ve her türden gericiliği) toz duman bulutu içinde gizleniyor. Generallere anti-emperyalist, anti-ABD methiyeler düziip emperyalizme karşı boşa atış yapan, ama her türden devrimci hareket karşısında “bu provokatörler dış güçlerin uzantıları” yaygarası koparan Perinçek gibilerinin sayesinde, emperyalizm ülke üzerindeki hakimiyetini daha bir güvence de görüyor.

Üstelik devlet-generaller, ezilen sömürülen kesimlere karşı her türlü kirli ve kanlı işi bizzat yaptırdığı taşeronlarını, işlerini gördürdükten sonra tutup yaratılan tüm pisliklerin sorumlusu ilan ediyorlar. Böylece sözde bir “temizlik hareketine” giriştikçe ve bu pisliklere tepki duyan toplumsal muhalefete bu vesileyle eline devletin süpürgesini ve üzerine askerin üniformasını giydirdikçe, ABD emperyalizmi için de, işbirlikçi tekeli sermaye için de, “yönetim” işleri bir hayli kolaylaşıyor.

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
- Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)** . . . 175 000 TL.
- Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.)** 500 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları (Tükendi)** 750 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)** 250 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi)** 600 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi)** 1.400 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** 550 000 TL.
- ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)** 700 000 TL.
- ekimler-2** 700 000 TL.
- Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)** 350 000 TL.
- İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.)** 400 000 TL.
- EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.)** . . . 550 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler** 650 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler** 850 000 TL.
- Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.)** 450 000 TL.
- Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi)** 550 000 TL.
- Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
- 20 Temmuz Dersleri (Tük.)** 175 000 TL.
- Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı (Tük.)** 250 000 TL.
- “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı** 250 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler** 650 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)** 750 000 TL.
- Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem’e Cevap)** 450 000 TL.
- Demokratizmi Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.
- EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi)** 250 000 TL.
- Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler** 650 000 TL.
- Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt** 650 000 TL.
- Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar** 750 000 TL.
- Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar** 1 000 000 TL.
- Demokrasi, Devrim ve Oportünizm** 1 000 000 TL.
- Ulusal Sorun ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar** 1 250 000 TL.

“Her şey laik, demokratik, bağımsız, müreffeh Türkiye için” yalanları, gerçek yüzlerini gizlemek içindir!

Fethullah Gülen, “ben içeride ve dışarıda devletin hizmetinde çalıştım, devlete karşı değil devletin bekası için çalıştım” diyor ve kuşkusuz doğruyu söylüyor. Ama laik, demokrat, bağımsızlıkçı olduğunu, kendini vatanın ve milletin çıkarları için hizmete adanmış olduğunu söylemesi ise tümüyle yalandır. İşçi ve emekçiler karşısında, ABD ve sermaye uşağı gerçek yüzünü gizlemek içindir. Yaptığı din tacirliğinin, paranın saltanatının ve sermayenin hilafetinin sürmesi için olduğunu gözlerden saklamak içindir. İşçi ve emekçileri uyutmak ve avutmak olan gerçek işlevini ve para kasalarını doldurmaktan ibaret olan gerçek çıkarlarını, aldattığı emekçilerden gizlemek içindir.

Peki ya, Fethullah A.Ş.’nin karşısına geçip “laik”, “demokrat”, “bağımsızlıkçı” kesilen generaller, faşist sermaye devletin egemen güçleri? Onların gerçek durumu, konumu ve misyonu ne?

Kontr-generaller bağımsızlıkçı mı?

Bunlar içerde ve dışarda ABD önlerine ne iş koyarsa onun gereklerini yerine getiriyorlar. Bir parçası ve temsilcisi oldukları tekelleri sermayenin çıkarları, bekçisi oldukları sermaye düzeninin çıkarları, genelde emperyalizmin, özelde ABD emperyalizminin çıkarları ile içiçe geçmiş. Bu içiçeliği daha da pekiştirmenin yolunda ise hızla ilerliyorlar. Attıkları her adım bunun göstergesi. ABD-İsrail-TC ittifakı. Üzerinde yaşadığımız toprakların ABD’nin ve NATO’nun askeri bir üssü haline getirilmesi. Ordunun bölük bölük ABD’nin bölgedeki çıkarlarının aktif hizmetine koşması. IMF-TÜSİAD ekonomik sosyal yıkım paketleri. İşte “bağımsızlıkçı” geçinen generallerin gerçek yüzü buralarda açığa çıkıyor.

Kontr-generaller demokrat mı?

Generaller “demokrat” geçiniyorlar. Çıkarları işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin çıkarlarından bağımsızlaşmamış ve burjuva demokratik hayallerle kendini kaybetmemiş her akıllı başında kişi, üzerine yeni dünya düzeni cilası çekilen emperyalizmin ve sermaye iktidarının “demokrasi”sinin nasıl bir şey olduğunu da görebilir. Faşist baskı ve terörün, emperyalist-kapitalist sömürü ve yağma düzenini işçi ve emekçilere dayatmanın bir

aracı olduğunu da anlayabilir. Türkiye’ye, Kürdistan’a, Balkanlar’a, Ortadoğu’ya, Afrika’ya, Asya’ya, Latin Amerika’ya, dünyanın hangi tarafına bakarsa baksın, göreceği gerçek aynı gerçektir.

Kontr-generaller laik mi?

Ya generallerin “Laik” geçinmeleri? Nasıl ve ne kadar laiklermiş bunlar? Ne zaman laik olmuşlar?

Sermaye iktidarını ayakta tutabilmek, yaşatabilmek için, sosyalizme, devrime, işçi sınıfı ve ezilen halkların hak ve özgürlükler mücadelesine karşı dinsel gericiliği kirli bir silah olarak kullananlar bunlardır. Tarikatları, şeyhleri, şıhları besleyenler, büyütenler, palazlandıranlar bunlardır. Emekçi halkı kendi içinde bölmek için, mezhep çatışmasını körüklemek için, taraf tutan, yol gösteren, Maraş, Çorum ve benzeri katliamları organize edenler bunlardır.

1980 faşist darbesi ile dinsel gericiliğin hem önünü açan, hem yolunu düzleyen, hem de yarattıkları ekonomik-sosyal-kültürel yıkım üzerinden besleneceği toprağı sulayanlar da bunlardır.

Yanısıra ABD’nin sosyalizme karşı etrafı “yeşil kuşakla çevirme” projesinin gerekleri doğrultusunda dinsel gericiliğe sözde “Türk-İslam” senteziyle biçim verenler, Rabıtaya kucak açanlar, resmi imamlarının maaşlarını bile İran ve Suudi Arabistan gericiliğine ödetenler bunlardır.

Sivas’ta katliamı tezgahlayan, çanak tutan ve sonra da alkışlayanlar gene bunlardır. Kürt illerinde Kürt ulusal uyanışına ve özgürlük mücadelesine karşı dinsel görünüm altında kirli savaş ve saldırı güçlerini örgütleyenler de bunlardır.

Ve tüm bu sözlerimiz, şimdi olup bitmiş bir geçmiş tarihi hatırlatmak için değildir. Fakat emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarının, dün olduğu gibi bugün de, her türlü gericiliği olduğu gibi dinsel gericiliği de, kendi sınıf ve iktidar çıkarları doğrultusunda işçi ve emekçilere karşı kullandığını, dün olduğu gibi bugün de laik olmadığı gerçeğini göstermek içindir.

Dini siyasete alet edenlerin başı kim?

Yukarıdaki örnekler, generallerin kumandası altındaki sermaye devletin ve emperyalizmin kumandası altındaki generallerin, dinsel gericiliği kullanımının “sivil” alana dönük görünümleridir. Peki yanısıra, bu toplum içindeki en büyük din örgütlenmesi bizzat devletin elinde ve sermayenin çıkarları doğrultusunda generallerin yönetimi altında değil mi? Hani nerede kaldı laiklik? Nerede kaldı dinin, inananların sivil ve bireysel etkinliği olması? Nerede kaldı din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması? Nerede kaldı, dinin siyasete alet edilmemesi? Devletin resmi dini var, fiili resmi mezhebi var, resmi diyanet işleri kurumu var. Eğitime, sağlığa, ulaşıma, sosyal hizmetlere, emeklilikten, diyanet işlerine ayrılan fonun sürekli

artması var. Resmi maaşlı imamları, resmi kuran kursları, resmi ibadet yerleri var. Resmi din tacirleri var.

Ve bunların hepsi, aynı “sivil” uzantıları gibi, emperyalizmin, ABD’nin ve işbirlikçisi sermaye iktidarının ve tabi ki yanısıra kendi cebinin hesabına çalışıyor. Halkı genel olarak afyonlamakla kalmıyor, dinsel duyguları sömürüyor ve bu düzenin kirli çıkarlarının aktif, örgütlü bir aracı olarak kullanıyor.

Yükselen resmi vaazlar görünürde hep “demokrasi, barış, birlik ve kardeşlik, huzur vb.” üzerine. Biraz altını kazıyınca “bölücü ve yıkıcı teröre karşı mücadele”, “devletimize bağlılık”, “çok çalış, rızıkla yetin, zenginlerin malına göz dikme”, “bu dünyanın haksızlıklarına karşı sesini çıkarma, sabret”, “her şeyin hesabı öte tarafta verilir”, “grev, direniş vb. dinimizin geleneklerinden değildir” denildiğini göreceksiniz.

Altını biraz daha kazıyınca ve ihtiyaçlar gerektirince “yaşamayın komünistleri”, “allah allah deyip, atın bombaları memurların üstüne”, “alevi işçiler örgütlenmiştir bu direnişi, indirin copları işçilerin kafasına”, “vurun dipçiği bölücü Kürtlere”, “köküne kibrit soyu marksist aydınların” denildiğini ve yapıldığını göreceksiniz.

8 yıllık kesintisiz eğitim, imam hatiplerin kapatılması, türban yasaklamaları, bu rötuşlar perde arkasındaki asıl gerçekleri, sermaye iktidarının gerici yüzünü, yaptığı din tacirliğini ortadan mı kaldırıyor? Kim var tüm bu gericiliğin arkasında, kim hangi çıkarlar için örgütüyor bu işi, kim var bu değirmenin başında? Emperyalizmin uşağı sermaye iktidarı, faşist devlet ve yönetici çekirdeği kontr-generaller var, MGK var.

En büyük tarikat kim ve en büyük takiyye ne?

Bu topraklardaki en büyük gericilik kaynağı sermaye iktidarındır, tüm diğer gericilikleri kendi iktidarı altında birleştirip kendi hizmetine koşturmaktadır.

Bu topraklardaki en büyük tarikat sermaye devletidir. Generaller bu tarikatın başındadır.

En büyük takiyye işçi ve emekçilere, ezilen ve sömürülen yığınlar karşı yapılmaktadır. Ve bu takiyye, bu iktidar, bu devlet, bu kontr-generaller, bu patronlar ve onların uşakları tarafından “biz milletin, vatanın, ülkenin hizmetindeyiz, biz halkın çıkarlarının koruyucusuyuz, biz demokrasinin, bağımsızlığın, adaletin, laikliğin, gelişen, kalkınan, büyüyen Türkiye’nin, mutlu bir yaşamın, huzurun, kardeşliğin temsilcileriyiz” denilmek kaydıyla yapılmaktadır.

Dinleri ve bayrakları para-sermaye, kibleleri emperyalizm-ABD

Bu tüm gericiliği çatısı altında birleştiren ve bugün de kendi emir kumandası altına almaya çalışan büyük tarikatın dini-bayrağı para-sermaye, kiblesi emperyalizm-ABD, hutbeleri yalan-dolan, yöntemleri zorbalık, asaları polis copu jandarma dipçiği, gerçek müridleri ise sahtekar asalak sömürücülerdir.

İşte Fethullah Gülen’in de, Necmettin Erbakan ve diğer sayısız örnekler gibi, okudukları okul,

palazlandıkları zemin budur.

Hepsinin birleştiği ortak sınıfsal çıkar, bu dünyanın sefasını sürmeye devam etmek için işçi ve emekçileri her türden gericiilik ile afyonlayıp cehennem yaşamına mahkum etmeyi başarabilmektir.

**İşçiler, emekçiler, gençler!
Söyleyecek sözünüz, soracak
hesabınız var!**

Sömürü pastasından daha fazla pay almak için, en kaymaklı dilimleri yemek için, devlet denilen çeşme başında daha fazla yer kapmak ve yerini sağlamlaştırmak için, birbirleriyle dalaşıp duruyorlar. Bu gündem, biz işçi emekçileri, bu sömürücüler tarafından ezilen baskı altında tutulan, yaşamı cehenneme çevrilen tüm kesimleri yakından ilgilendiriyor.

Çünkü paylaşmaya çalıştıkları, kavgasına tutuştukları bizim emeğimiz, bizim alınterimiz. Yağmaladıkları bizim yarattığımız ama yanına yaklaşmadığımız değerler. Gaspettikleri, mülk edindikleri bizim yarattığımız ama yüzünü göremediğimiz zenginlikler. Afyonlamaya çalıştıkları bizim sınıf bilincimiz. Bastırmaya çalıştıkları bizim sınıf mücadelemiz. Bölmeye çalıştıkları bizim sınıf saflarımız. Birbirine düşman etmeye ve boğazlatmaya çalıştıkları, sünnisi, alevisi, Türkü, Kürdü, Arabı, Lazı, Çerkezi, Ermenisi, Rumu ile biz işçi ve emekçileriz. Hepsine, tüm emperyalizm-ABD uşaklarına, tüm sömürücülere, asalaklara, tüm din tacirlerine söyleyecek sözümüz, sorulacak hesabımız var bizim.

Demokrasi, laiklik, bağımsızlık, özgürlük; tüm bunlar emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı için değil, bu iktidar altında ezilen sömürülen baskı altında tutulan işçi ve emekçiler, gençlik, yoksul köylüler için, bizim için yaşamsal-sınıfsal bir ihtiyaçtır. Emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarının yaşamsal-sınıfsal çıkarları ise gericiiliğin her türünü kullanarak karanlık iktidatlarını, sermayenin saltanatını, paranın hilafetini ayakta tutmak, milyonların sefaleti üzerinden sefa sürmeye devam etmektir.

İşçi ve emekçiler için çözüm ne Generaller AŞ'nin ne de Fethullah AŞ'nin yolunda! Çözüm ne TÜSIAD'ın ne MÜSIAD'ın safında!

İşçi ve emekçileri cehennem yaşamına mahkum etmek amacıyla birleşen şapkalı ve takkeli din tacirlerini, sömürücülerini, soyguncuları alt etmek için; demokrasi, laiklik, bağımsızlık ve özgürlüğü kazanmak için kendi sınıf saflarımızda birleşelim, örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim! Kurtuluşumuzu kazanmak için devrimci sınıf mücadelesi yolunda komünist işçi partisinin bayrağı altında ilerleyelim!

Çözüm, emperyalizmin işbirlikçisi çürümüş burjuva cumhuriyeti tüm karanlık güçleriyle ve tüm gizli kuvvetleriyle birlikte mezara gömmek ve yerine işçi sınıfı ve emekçi halkın aydınlık geleceği için sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmaktan geçiyor!

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

MGK'nın balans ayarı karşısında “ılımlı sol” ne yapıyor?

Bilindiği gibi, devletin gizli ve fiili anayasası olan MGK'nın yeni siyaset belgesi, “solun ehlileştirilmesi” ve “ılımlı sol” ile ilişkilerin geliştirilmesi tespitine yer vermişti.

Peki o zamandan bu zamana “ılımlı sol” ne yaptı? Ve “ılımlı sol” bugün ne yapıyor?

En eskinin reformistleri çoktandır tekelci sermayenin mevzilerine kapağı atmışlar. Onlar da geçmişin hatalarının eleştirisi sözüyle işe başladılar. Ve sonra devrime, sosyalizme, dolayısıyla işçi ve emekçilere, hak ve özgürlüklere karşı liberal sahiplerinin sesi haline dönüşerek nihayete erdiler. Tekellerin medyası, şirketleri, kapitalizmin tüm bu çöplükleri, çoktandır “en eski reformistler” mezarlığına dönüşmüş durumda.

Şimdi medyadaki bu döne solcular, “eski teorik birikimlerini” MGK manevralarının, dolayısıyla tekelci sermayenin ve ABD emperyalizminin hizmetine sunuyorlar. Düne kadar Fethullah A.Ş'yi “liberal demokrat islamın” temsilcisi olarak selamlayıp sivil toplum teorileri düzenleyen, demokrasi-liberalizm-sol-Kürt-islam- beşgenleri çizenler, son günlerde “islamın demokrasiyle uzlaşmaz çelişisini” patronlarının güncel çıkarları doğrultusunda bir kez daha keşfediyorlar. Burjuvazinin Batı'da kiliselerle karşı yürüttüğü “30 yıl” “100 yıl” savaşlarına atıfta bulunup, “bizim laiklik ve demokrasi mücadelemiz 75 yıldır sürüyor çok mu” demeye getiriyorlar. Böylece faşist sermaye iktidarına demokrasi, ABD uşağı generallere ise devrimci payesi biçiyorlar. Ve böylelikle işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükler mücadelesinin karşısına gene liberalizm adına dikilen bu sahibinin sesleri, kendilerine de demokrat ve devrimci savaşçısı payesini de çıkartıyorlar.

Bu çorbacıların bir kuşak sonrası da medyadaki abilerinin ablalarının yolunda ilerliyor. Bunlar, dünün kötü hatıralarını unutmamızı, artık her şeyin değiştiğini, bugüne bakmamızı vaaz ediyorlar. Emperyalizm, kapitalizm, faşizm, MHP, kontgerilla, katliamlar, açlık, sefalet, şovenizm, sömürgecilik, ABD uşağı ordu, emperyalizmin işbirlikçisi sermaye.... Tüm bu eski klişeleri bir tarafa bırakın, yeni dünyayı, yeni dünyanın yeni düzenini anlayın, diyorlar.

Bu işin gediklileri ordunun, generallerin anti-emperyalist devrimciliğe geçişini formüle ediyor. Kimisi ise yeni yeni, düzenin bekçi kuvveti orduda, ABD uşağı generallerde, harami başı TÜSIAD'da, demokrasinin öncü gücünü keşfediyor. Kimisi, biz de eskiden orduya emperyalizmin uşağı diyorduk, şimdi herşeyi ülkenin kalkınması için yaptığını anladık, diyor. Kimisi, yeni dünya düzeni içinde güçlü bir yer tutmadan bağımsız kalkınma da olmaz, ekliyor. Kimisi, biz de eskiden orduya sömürgeci T.C'nin bekçisi diyorduk, şimdi her şeyi demokrasi için yaptığını ve herkesin demokrasiye hizmet etmesi gerektiğini anladık, diyor. Hepsi de, geçmişin marksist klişelerini bir tarafa bırakın, bunlar sadece ayağa dolanıyor, yeni açılımlar yapmak lazım vb. diyorlar.

Solun yeni dönem reformistleri de kötü bir sınav veriyor. Bu topraklarda devrimci olmayan demokratlar tutarlı demokrat ya da tutarlı laik olarak da yolunu yürüyemiyor.

Bir kısmı yelkenlerini MGK rüzgarına açıp “aydınlığın” yolundan sosyalizme ilerlemek için sıranın kazasız belasız kendisine gelmesini bekliyor.

Ordunun “burjuva demokrasi” başı altında, darbe sopasını sallamasının etkisiyle ve yanısıra yönetici

koltuklarının (hapishane ranzalarına, işçi, emekçi işliklerine görece) yumuşaklığıyla da gevşeyerek emekçi halktan, onun çıkarlarından, mücadelesinden gitgide uzaklaşanların ise, gözleri gerçekler karşısında daha bir kararıyor.

Örneğin reformist KESK yönetimi, sadaka niyetine verilen %10'luk kırıntı zamma bakıyor, IMF-TÜSIAD paketlerine de bakıyor, ama arkasında emperyalizmi, orduyu, generalleri, tekelci sermayeyi, faşizmi, şovenizmi bir türlü göremiyor. Bunlara karşı kararlı bir mücadele yükseltmek yerine, o da devletle barış içinde, MGK'nın dümen suyunda, “kendi sırasını” bekliyor. Böylelikle kendisinin gelipazardan üzerine oturduğu kazanılmış mevzileri, birer birer faşizmin güçlerine teslim ediyor. Kendisi Kamu-Sen'in kopyasına dönüştükçe gerçek Kamu Sen'in de palazlanmasına yardımcı oluyor. Devletin “kullan kullan at!” taktiğini ya bilmiyor, ya da kullanılmayı bile muhatap alınmak görüp, grevli TİS'li sendikanın uzun yolunda ileri bir aşama sayıyor.

Bir diğer kısmı, orduya destek vermezsek dincilerin ekmeğine yağ sürmüş oluruz, diyor. Generallerin peşine takılmazsak, dincilerin peşine takılanlara güç vermiş oluruz, diyor. Tutumlarını, “mevcut laiklik yeterli değil ama hiç yoktan da iyidir, şariat gelse daha mı iyi, ordunun her yaptığı iş ille kötü mü olacak” özürleriyle gerekçelendirmeye çalışıyor.

Reformist sol, günü kurtarmanın telaşında, kurtuluşun gerçek yolunu göremediği, bu yolu tutamadığı, bu yolda ilerleme gücünü sergileyemediği için, MGK'nın yolundan bana ne pay düşer, benim bu işten kazancım ne olur, benim önüm ne zaman açılır hesabının peşinde koşuyor. Reformist sol, tüm bölükleriyle devrim ve sosyalizm iddiasından, proleter devrimci iktidar perspektifinden yoksunluğun çıkmaz sokaklarında dolaşıyor.

Bir kısım reformist ve devrimci ise bu tür gelişmelerden hareketle “mazlum islam” ve arkasındaki “Anadolu sermayesi” ve “halk tabakaları” ile ittifak görevlerini araştırıyor. Tekelci sermayenin eli en az diğerleri kadar kanlı olan kesim ve uzantıları içinde “demokratik” güç ve dinamikler, tekelci sermayenin en az diğerleri kadar ABD uşağı olan kesim ve uzantıları içinde “anti-emperyalist” güç ve dinamikleri araştırıyor. Bu topraklarda işçi sınıfı devrimcisi olmayan devrimci demokratlar da devrimcilikte tutarlı yürüyemiyor, tutarlı kalamıyor.

Sol ve sosyalizm, ne ABD uşağı generallerin kuyruğuna takılmak ne de burjuva demokrasisi hayalleriyle kendini avutmaktır. Kendi yolunu açamayan, başkasının yoluna düşer. Kendi yolunda ilerleyemeyen, başkasının yoluna döner.

Solun ve sosyalizmin gerçek temsilcisi olabilmek, emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı tarafından işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen sömürülen baskı altında tutulan milyonların sınıf çıkarlarının tutarlı bir devrimci temsilcisi olabilmekten geçer.

MGK manevralarının kırıntılarından nasiplenmek değil, sınıf devrimciliğinin zorlu görevlerini omuzlayarak devrimci sınıfı, devrimci sınıf mücadelesini örgütlemek- işte bu yolunu açacaktır, solun ve sosyalizmin yeni ve görkemli döneminin.

Bu, devrimci sınıfın, devrimci sınıf mücadelesinin yoludur. Ve bu, komünist işçi partisinin kararlılıkla ilerlediği yoldur.

TKİP Belgeleri: Siyasal durum i

Siyasal durum ve kitle

Eğer emekçilere ödetilmesi gereken ağır bir kriz faturası varsa; bu demektir ki, düzen siyasal alanda davranışlarını buna göre saptayacaktır. Ama bunun, hangi bahanenin arkasına gizlenerek, hangi dış görünümle gerekçelendirilerek yapılacağı ayrı bir sorun. Derinleşen bir kriz varsa, emekçilerin elinin kolunun bağlanarak faturasının onlara ödettilmesi gerekiyor, kesin ve değişmez olan politika bu. Ekonomik krizin ağır yükü, devletin siyasal dizginleri neden sıkması gerektiğine, bu noktada emekçilere karşı izlenecek çizgiye de açıklık getiriyor. Ekonomik bunalım bugüne kadar sürekli bir siyasal istirsarsızlık tablosu üretti. Bu istikrarsızlığın artarak süreceği görülüyor.

Cihan: Bugüne kadar siyasal sürecin her önemli döneminde temel değerlendirmeler yapmaya çalıştık. Bu değerlendirmelerin 3.5 yıl öncesine ait olanları incelendiğinde ve sürecin sonraki seyri ışığında değerlendirildiğinde, ortada dikkate değer bir açıklık olduğunu görüyoruz. Bu, bende siyasi durumun bugünkü tablosunu değerlendirmede işimizin hayli kolay olduğu izlenimi uyandırdı. Önden bazı temel siyasal metinlerimiz tüm delegeler tarafından incelenmiş bulunduğu için, verimli bir tartışma yürüteceğimizi umuyorum.

Öncelikle yöntemsel bir tutumu hatırlatmak istiyorum. Size önerilen metinlere dikkat ediniz, siyasal durumu değerlendirmeye yönelik her ciddi girişimimiz, mutlaka bunu tarihsel arka planıyla birlikte ele almak gibi bir yöntemsel tutumda ifadesini bulmuştur. Bu bilinçli bir yöntemsel tutumun ifadesidir. Biz hiçbir zaman olayların güncel seyrini kendi güncel sınırları içerisinde değerlendirme yoluna gitmedik.

Daha önce de örnek vermiştim. EKİM olarak çıkışımızın başlangıç evresinde *"İstikrar Olanaklı mıdır?"* başlıklı bir yazı kaleme almıştık, daha Ekim'in 2. sayısında. Bu yazı, Türkiye'nin geçmiş süreçleri üzerinden o gününe bakan, o gününü değerlendiren, yakın geleceği için sonuçlar çıkaran bir yazıydı. 3. Genel Konferans değerlendirmelerine

bakıyoruz, bu değerlendirmelerde hep bir tarihsel arka planı verme çabası vardır. Aynı tutumu, Susurluk'ta başlayan sürecin değerlendirmesinde, 24 Aralık Seçimleri'ne ilişkin değerlendirmelerde, politik yayın organımızın ilk sayısına yazılan orta sayfa değerlendirmesinde de görüyoruz.

Bu yöntemsel tutuma bağlı kalarak, özellikle '90'lı yıllarda kendini açığa vuran bir dizi sorunu da ancak Türkiye'nin son 30-40 yılı içerisinde kavrayabilmemiz mümkün. '90'lı yılların başlarından bakıldığında, son 30-40 yılın ne gibi özellikler taşıdığı, bu süreçte Türkiye'nin hangi ana safhalardan geçtiği ve bugün nereye geldiği sorunu, sözünü ettiğim değerlendirmelerin arka planında var. Bu arka planı en son Susurluk skandalının patlak vermesiyle başlayan süreç üzerinden bir kez daha koyduk. Bu arka planı bir veri kabul ederek, Susurluk aşamasındaki değerlendirmelerimizin bugüne uzantılarını bunun ışığında ele almamızın, bir siyasal durum değerlendirmesi açısından yeterli açıklığı sağlayacağını düşünüyorum.

Ekonomide kısır döngü, politikada süreklileşen baskı ve terör

Öncelikle rejimin karşı karşıya kaldığı sorunlara bakalım. Ekonomiye bakıyoruz; özellikle dünya ölçüsündeki güncel krizle giderek daha da ağırlaşacak olan bir yapısal kriz tablosu var. Ekonomi sürekli fatura üreten bir kısır döngü içinde. Krizin ağırlaşan faturasının emekçilere ödettilmesi tekeli burjuvazi için bir çizgi haline gelmiş bulunuyor. Bu ülke, başlangıcını 1958 yılından alırsanız, son 40 yıldır İMF reçeteleri uyguluyor. Bu, 40 yıldır emekçilere döne döne fatura ödettildiği anlamına geliyor. Dünya savaşını izleyen yıllarda yapılan ilk büyük devalüasyonun ardından ikinci büyük devalüasyon bu tarihte yapılmıştı. Ekonominin yapısal krizi bir kısır döngü, sürekli olarak faturayı büyütüyor. Eğer tekeli burjuvazi kârından fedakarlık etmeyecekse, bu faturanın düzenli olarak emekçilere ödettilmesi gerekiyor. Birinci önemli nokta bu.

Bunun güncel uzantısına bakıyoruz. Ülkenin bugünkü başbakanı yakın zamanda TUSİAD'la bir toplantı yaptı. Kapitalist dünyanın ekonomi sözcülerini tanık göstererek, bu seferki krizin çok ağır olacağını, bunun Türkiye'de sonuçlarını '99 yılında ortaya koyacağını, herkesin buna göre hazırlanması gerektiğini, tekeli burjuvazinin en önplandaki temsilcilerine hatırlattı. Aynı konuşmada ve onu izleyen başka konuşmalarda, '99 yılında ağır bir fatura olacaktır, toplum bu faturayı ödemeye hazır olmalıdır, dedi. Dolayısıyla, fatura ödettilmek bir çizgidir.

Zaman zaman ancak emekçilerin mücadelesi bu faturanın ödenmesine belli sınırlar getirebiliyor. '70'li yıllarda, '74'ü izleyen devrimci yükseliş ortamında, birkaç yıl buna belli sınırlar getirdi. Emekçiler zorlu mücadelelerle başta ücret artışları olmak üzere bir takım haklar kazandılar. Ama enflasyon denilen mekanizma ile emekçilerin kazanımları anında da

tırpanlanıyordu. '89 yılındaki çıkış gene emekçilerin belli kayıplarını kısa bir süre için telafi etti. Ama ardından tensikatlar ve enflasyonla bu kazanımlar hızla ortadan kaldırıldı.

Neticede enflasyon da emekçilere fatura ödettilme mekanizmasından başka bir şey değildir. Enflasyon bir sermaye birikimi yöntemidir. Düzenin yaşadığı ekonomik krizin bir görünümü, bir zaafiyet belirtisi gibi ortaya çıkar, ki doğrudur bu. Ama enflasyon aynı zamanda kaynakları emme, faturayı emekçilere ödettilme mekanizmasıdır. Bunu çoğu kere düzen sözcüleri de dile getirirler, enflasyon düşmeden elde edilen kazanımların bir kıymeti yoktur, derler. Düşük ücret dayatırlar, ama enflasyon yine de düşmez. Hem düşük ücretle, hem de enflasyonla kazanırlar.

Krizin faturasını ödettilme olağan bir çizgidir, dedim. Bu olağan çizgide yeni olan durum ise şudur: Bugün dünyada ağırlaşan bir kriz var, henüz borsalar üzerinde dolanıyor. Bu krizin, burjuva iktisatçılarının deyimiyle, "reel ekonomi"ye geçişi yeni yeni yaşanıyor. Reel ekonomi dedikleri, gerçek ekonomi, üretim alanı oluyor. Asıl çöküntünün buraya yansması durumunda, bunun kapitalist ekonomide genel çöküntü olarak, 20-25 yıldır süren durgunluğun ve daralmanın nihayet çöküntüye varması olarak kendini göstereceğini anlatmak istiyorum. Faturanın çapının ne olacağı, Türkiye ekonomisi üzerindeki yıkıcı etkilerinin ne olacağı ayrı bir sorun. Ama düzen sözcülerinin, bizzat düzenin başbakanının dolaysız ifadesiyle, ağırlaşan bir faturanın önümüzdeki yıl emekçileri beklediği açık.

Siyasal planda hangi görünüme bürünürse bürünsün, düzenin aldığı bütün tedbirler son tahlilde ekonomik alandaki bu ihtiyaçlara göre şekilleniyor. Eğer emekçilere ödetilmesi gereken ağır bir kriz faturası varsa; bu demektir ki, düzen siyasal alanda davranışlarını buna göre saptayacaktır. Ama bunun, hangi bahanenin arkasına gizlenerek, hangi dış görünümle gerekçelendirilerek yapılacağı ayrı bir sorun. Derinleşen bir kriz varsa, emekçilerin elinin kolunun bağlanarak faturasının onlara ödettilmesi gerekiyor, kesin ve değişmez olan politika bu. Ekonomik krizin ağır yükü, devletin siyasal dizginleri neden sıkması gerektiğine, bu noktada emekçilere karşı izlenecek çizgiye de açıklık getiriyor.

Ekonomik bunalım bugüne kadar sürekli bir siyasal istirsarsızlık tablosu üretti. Bu istikrarsızlığın artarak süreceği görülüyor. Siyasal istikrarsızlık kendini hangi alanlarda gösteriyordu? Parlametonun tümüyle işlevsizleşmesinde, burjuva partilerinin kitlelerin nezdinde inandırıcılığını kaybetmesinde, ordunun gitgide siyaset sahnesinin önplanına daha belirgin bir biçimde çıkmak zorunluluğunda, yığınların tatmin edilmeyen hoşnutsuzluğunda, vb... Kürt sorunu, irtica gibi kendine özgü yapısı olan sorunları saklı tutuyorum. Onlar da kuşkusuz birer temel siyasal kriz etkeni.

Bazı köşe yazarları şu günlerde; '99'da erken seçim olacak ama, 2000 yılında bir kez daha seçime gidilmek zorunda kalınacak, diyorlar. Bununla ne

zerine değerlendirmeler/4

hareketinin sorunları

demek istiyorlar? Ekonomik kriz ağır bir faturanın ödenmesini gerektiriyor; böyle bir faturayı emekçilere ödenen hükümetin dayanma gücü kalmayacak, bu yeni bir seçimi bir ihtiyaç haline getirecek, demek istiyorlar. Bu sözlerle, yeni bir seçimin bir ihtiyaç haline gelip gelmeyeceğinden bağımsız olarak, emekçilere ödettirilmek istenen faturanın çapı ve bu çapın yaratacağı siyasal yıpranma anlatılmak isteniyor. Burada önemli olan bunu görebilmek.

Kürt hareketinde süreklileşen gerileme çizgisi

Bu iki temel noktayı, ekonomik ve siyasal cephede bugünkü tabloyu gözönünde bulundurarak bir yana koyacak olursak, düzen bugün nelerle uğraşılıyor? Bir cephede Kürt sorunu ile uğraşılıyor. Ben Kürt sorununa karşı devletin halihazırda izlediği çizgide görünür gelecekte bir değişiklik olmayacağını düşünüyorum. Devlet PKK'yi şu veya bu biçimde etkisizleştirerek bu soruna kısmi bir çözüm alanı açmak istiyor. Bazı kültürel hak kısıntıları ve dilin kullanımı çerçevesinde Kürt halkına bir takım tavizler vermek niyetinde olduğunu belli vesilelerle dışa da vurdu. Ama PKK'yi ezmeden bunu yapmak istemiyor. PKK'yi gerilettiğini düşünüyor, yeni darbelerle bunu daha ileri noktalara götürmeye çalışıyor ya da götürmeyi umuyor. Ama PKK'nin bu alanda yaşadığı zorlanmayı uluslararası diplomasi yoluyla, Kürt sorununu dünya gündemine sokmak yoluyla dengelemeye çalışması karşısında da, devlet şu anda belli bir sıkıntı da yaşıyor.

Ama bu durum PKK için bir başarı değil, devrimci açıdan bakıldığında bir gerilemeyi anlatıyor. "Siyasal çözüm" üzerinden bakıldığında, kuşkusuz bu temel üzerinde bir başarıdır. Ama, siyasal, sosyal ve askeri cephede bizzat Kürdistan'da, mücadelenin gerçek alanında yaşadığı gerilemeyi uluslararası diplomasiyle dengelemeye çalışmak, devrimci açıdan bakıldığında, Kürt sorununun çözümü açısından bir başarı değildir. Çünkü PKK uluslararası diplomasi alanında bunu ancak, kendi kimliğinden bir şeyler kaybederek, kendi hedeflerini daraltarak, sistemle bağdaşabildiğini göstermeye çalışarak başarabiliyor.

İtalya'da devletin parlamentosunu Sürgünde Kürt Parlamentosu toplantıları için öyle kolay kolay kimsenin hizmetine vermezler. Başka ülkelerde, gerisinde görünürde devrimci bir akımın olduğu bir diplomasiye, bir takım ilişkilere bu kadar kolay girmezler. Belli ki PKK'deki zaafiyeti, gerileme eğilimini görüyorlar, değerlendiriyorlar, bu çerçevede karşılık vermeye çalışıyorlar.

Emperyalist devletler bu soruna zaten kendi çapında bir "siyasi çözüm" arıyorlar. Türkiye'nin bu konudaki uzlaşmazlığının sorunu daha da ağırlaştıracağı, bunun devrimci dinamikleri besleyeceği kaygısını batılı merkezler çoktandır taşıyorlar.

Devlet PKK'nin diplomatik alandaki atağına belli bir hırçınlıkla yanıt veriyor. Şu günlerdeki Suriye krizinin gerisinde bu var. Bunu zaten kendileri de bir biçimde gerekçelendiriyorlar. Ama ben temelde şunu

anlatmaya çalışıyorum: Devletin görünür gelecekte Kürt sorununda herhangi bir yumuşaması beklenmemelidir. Devlet kazandığı mevzilere yenilerini eklemeye çalışıyor.

Bence devlet siyasal açıdan Kürt sorunu karşısında mevzi kazanmıyor. Kürdistan cephesinde mücadele şu veya bu biçimde, şu veya bu ölçüde gerilese bile, Kürt sorunu giderek daha fazla toplumun ve dünyanın gündemine oturuyor. Kürt hareketinin durumu ile Kürt sorununu bu açıdan birbirine karıştırmamak lazım. Sorun sorun olarak duruyor. Dahası Kürt sorunu şimdi uluslararası politikanın gündemine çok daha fazla giriyor. Ama Kürdistan cephesindeki gerilemeye bağlı olarak, Kürt sorununun devrimci çözümünün olanakları da gitgide daha çok daralıyor. Bu sorunun yakın gelecekteki seyri konusunda herhangi bir hayale kapılmamak gerekiyor.

Ortadoğu'da bir takım karışıklıklar yaşanır, bir takım başka dengeler oluşur, bu ortam neyi üretir, bunları saklı tutuyorum. Bunlar soyut ihtimallerdir. Bu tür spekülasyonlar değerlendirmeler üzerinde hesap yapılmaz. Ama olayların bugünkü seyri içerisinde devletin mevcut politikasında bir değişiklik aramak imkanı yoktur.

İkincisi; PKK Kürt sorununu Türkiye devrimine organik olarak bağlayacak yeni politik açılımlar yapmadığı sürece, Kürdistan cephesinde de bir değişiklik yaşanmayacaktır. PKK ya "siyasal çözüm" çizgisinde derinleşecek, bu konuda Türk devletinden bir karşılık göremediği ölçüde bunu uluslararası diplomasi alanında atacağı adımlarla olgunlaştırmaya çalışacaktır. Bu çizginin akibeti bellidir, biz bunu tüm açıklığıyla tanımlayıp ortaya koyduk. Ya da PKK devrimci bir açılım yapacaktır. Köklü bir devrimci açılım yapmadığı sürece, ortaya koyduğu sözde devrimci iyiniyetin hiç bir anlamı, ciddiyeti ve inandırıcılığı yoktur bence. Biz Türkiye devrimci hareketiyle iş yapmaya varız, biz Türkiye devrimine varız vb., sözlerin kendi başına bir değeri yoktur. Kürdistan devrimini Türkiye devrimine gerçekten bağlayacak, iki devrimi birleşik bir eksene oturtacak stratejik ve taktik devrimci açılımlar yapılmadan, bunun üzerine oturan yeni bir devrimci strateji gündeme getirilmeden, bunlar iyiniyetli ya da aldatıcı açıklamalar olmaktan öteye gitmeyecektir. PKK'nın bugünkü stratejisi Türkiye devrimiyle bütünleşmeyi kolaylaştıracak değil, tersine ondan büsbütün uzaklaşacak ve zamanla tümünden kopacak bir stratejidir.

Kürt sorununun seyrine, bundan bizim kendi görevlerimiz bakımından çıkarılacak sonuçlara girmiyorum. Halihazırda anlattıklarım bu alana girmiyorum. Sadece iktisadi ve siyasal yaşamın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PKK Kürt sorununu Türkiye devrimine organik olarak bağlayacak yeni politik açılımlar yapmadığı sürece, Kürdistan cephesinde de bir değişiklik yaşanmayacaktır. PKK ya "siyasal çözüm" çizgisinde derinleşecek, bu konuda Türk devletinden bir karşılık göremediği ölçüde bunu uluslararası diplomasi alanında atacağı adımlarla olgunlaştırmaya çalışacaktır. Bu çizginin akibeti bellidir, biz bunu tüm açıklığıyla tanımlayıp ortaya koyduk. Ya da PKK devrimci bir açılım yapacaktır. Köklü bir devrimci açılım yapmadığı sürece, ortaya koyduğu sözde devrimci iyiniyetin hiç bir anlamı, ciddiyeti ve inandırıcılığı yoktur bence. Biz Türkiye devrimci hareketiyle iş yapmaya varız, biz Türkiye devrimine varız vb., sözlerin kendi başına bir değeri yoktur.

değişik alanlarında durum nedir, nasıl görünüyor, eğilimler neyi gösteriyor, bunlara genel çizgiler halinde işaret etmekle yetiniyorum.

Saldırgan ve maceracı dış politika

Devletin dış politikasına gelince, bunu daha önceki gündemde zaten gereğince tartıştığımız için burada yinelemeyeceğim. Dün Türkiye'yi çevreleyen bölge üzerinden Türk devletinin dış politika çizgisini tartıştık. Bu, aktif ve saldırgan, İsrail ile ittifak eksenine oturmuş bir dış politika. Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin hizmetinde, kışkırtmaya, saldırganlığa, müdahalelere açık maceracı bir dış politika. Halklara düşman, kendi komşusu devletlere hasmane bir dış politika. Bu çizgide bir hafifleme, bir değişim bir yana, güncel Suriye krizinin de gösterdiği gibi, bir saldırganlaşma eğilimi görülmektedir. Ve Türk devleti sonuçlarını kontrol edebilmeyi umduğu bir takım kısmi çatışmalara girmeye de fazlasıyla hevesli görünüyor. Ağır ve belirsiz riskler yaratmamak kaydıyla, gücünü göstermeyi bir ihtiyaç ve olanak olarak görüyor. Bölgenin "süper devlet"i olma iddiası çerçevesinde maceracı bir dış politika demem, buradan da geliyor.

28 Şubat ve "irtica" operasyonu

Bunun dışında 28 Şubat süreci var. RP'nin terbiyesi, dinsel gericiliğin düzen için kabul edilebilir, devlet için denetlenebilir alana çekilmesi sorunu var. Ben devletin bu operasyonunun bitmediğini, sürdürüleceğini düşünüyorum. Bu operasyonu, bir zamanlar dini ve dinsel gericiliği devrime karşı bir dalgakıran olarak kullanan devletin omurgası ve yönetici kuvveti olarak bizzat ordu gündeme getirdi. '60'lar, '70'ler ve '80'li yıllarda dinsel gericilik devrimci gelişmeye karşı etkin bir biçimde kullanıldı.

Önümde "Ordu ve irtica" üzerine başyazımız var, bu metinde bu olayın çehresi çok özlü bir biçimde

veriliyor. Ama geline yerde dinsel gericilik düzen için sorun oluşturmaya başladı. Devrimin henüz gerçek tehlike olmadığı, düzenin henüz devrim cephesinden zorlanmadığı bir aşamada, devletin bu operasyonu tatmin edici ölçülerde bir sonuca bağlaması gerekiyor. Bu henüz başarılmış değil. Dinsel gericiliğin daha da tırpanlanması gerekiyor. Yeniden serpilmesi, filizlenmesi, denetim dışına taşma eğilimi göstermesini önüne geçilmesi gerekiyor. Bu çerçevede 28 Şubat süreciyle başlatılan, irticayı kontrol altına alma ve denetlenebilir sınırlar içerisinde çekme operasyonu, bana göre hala sürüyor, daha da sürecek.

Bu operasyonun düzen içi yarattığı imkanları biliyoruz. Toplumsal muhalefeti buradan yedekleme konusunda önemli başarılar sağlandı. Düzen solu zaten buna doğrudan yedeklendi, kitle örgütleri buna yedeklendi, sendika konfederasyonları buna yedeklendi. Öteki bir kısmı belli bir zayıflığın içine itildi. Solun başka bazı kesimleri üzerinde daha değişik bir yankısı oldu. Daha da önemlisi, kitle tepkisi için saptırılmış bir alan yaratıldı. Kentin orta katmanlarının bir kısmı, devrimci akımların etki sahası dışında kalan ilerici kent küçük-burjuvazisi buna yedeklendi.

Dinsel gericiliği terbiye etmek ve kontrol edilebilir sınırlar içerisinde çekmek, düzenin kendi öz ihtiyacıydı. Bu toplumsal muhalefeti yanıltmanın, onu kendi yedeğine almanın da bir imkanına dönüştürüldü. Bu yapay bir operasyon değil, asla böyle algılanmamalı. Biz bunu hiçbir zaman iddia etmedik. Biz sadece toplumsal muhalefetin, ilerici birikimin bununla aldatılmaya ve yedeklenmeye çalışıldığını söyledik.

Bu aslında devletin ve düzenin bir biçimde kendini restore etme girişimidir. Düne kadar düzeni ayakta tutmak için, düzenin bekası için kullanılan dinsel gericilik, geline yerde düzen için belli bakımlardan bir sıkıntı haline gelmiştir. Düzeni bu noktada sıkıntıdan arındırma girişimi, bu çerçevede bir güçlenme operasyonudur bu. Bunu böyle kavramak gerekiyor. Dinsel gericilikle de uğraşıyorlar, dolayısıyla düzen kendi içerisinde bölünüyor, zaafiyeti artıyor diye bakmamak gerekiyor. Bir yerde düzenin kendine çeki düzen verme, devleti ve düzeni güçlendirme operasyonudur.

“Çetelerden arınma” operasyonu

Çeteleşmiş devlet gerçeği üzerine, devlet bünyesindeki çeteleşmiş farklı odakların birbiriyle mücadelesi üzerine bilinenleri değil, bir başka noktayı hatırlatacağım. Bu gözden kaçırmamamız gereken bir nokta. Bu operasyon Genelkurmay merkezli sürüyor. Doğu Perinçek net bir biçimde kullandığı belgeleri ordu istihbaratından aldığını söylüyordu. Ben doğru söylediğini düşünüyorum. Kamuoyu önünde ordu gibi bir kurumu temelsiz olarak zan altında bırakması mümkün değil. Belli ki gerçekten oradan alıyor, oradan besleniyor.

Devletteki zaafiyetin kendini bir biçimde dışa vurduğu bir aşamada, bunun devletin imajını geniş kitlelerin nezdinde ve uluslararası planda gitgide daha çok yıprattığı bir evrede, Genelkurmay inisiyatifi eline alarak, artık kontrol edilebilir olmaktan çıkmış çeteci unsurları tasfiye etme yoluna gitti. Daha çok Çiller-Ağar çetesi etrafında kümelenen, onlarla daha özel bir çıkar birliği içerisinde giren kesimleri törpülemek yoluna gitti.

Devlet içinde çatlak belirdi, çeteler birbirlerine girdiler, birbirlerinin pisliğini ortaya koyuyorlar, vb. diyoruz. Mesele bir yanıyla böyle gerçekten. Popüler

Özellikle bu çeteleşme ve çeteler savaşı olgusu üzerinden, düzenin siyaset sahnesinde bir iç parçalanma, çatlak, iç bölünmeler, rant kavgaları ve benzeri olgulardan sözediliyor. Bunlar gerçektir, gerçekten de çatışan klikler var. Ama unutmamamız gereken temel bir nokta var. Devrime karşı tavır, İMF reçetelerine karşı tavır, Çekiç Güç’e karşı tavır, Kürt halkına karşı tavır, dış politikadaki maceracı çizgi ve Türkiye-İsrail ilişkileri vb., tüm meselelerde düzen kendi iç birliğini sağlıyor. Bunlar üç gün önce kamuoyu önünde kaset savaşıyla birbirlerine giriyorlar, üç gün sonra Suriye’ye karşı birleşip savaş ilan edebiliyorlar. Düzenin temel çıkarlarının, tekelci burjuvazinin temel ihtiyaçlarının gerektirdiği her durumda, düzen kendi iç birliğini iyi sağlıyor. Bu bugün için düzen payına önemli bir avantaj.

propagandada bunu böyle koymanın önemi de var. Ama biz şu gerçeği de gözden kaçırmamalıyız; burada Genelkurmay’ın çok sistematik bir operasyonu da söz konusu. Artık yıpranmış, devlet için yük haline gelmeye başlamış, devletin kontrol edebildiği ilişkiler ve etkinlikler alanının dışına taşmış, bu noktada orta ve uzun vadede düzen için zaafiyet oluşturan bir takım aşırılıkları törpüleme operasyonu bu. Nasıl dinsel gericiliği kontrol edilebilir sınırlar içerisinde çekmek söz konusu olabiliyorsa, aynı şekilde burada da devlet bünyesindeki çeteleri denetlenebilir sınırlar içerisinde hapsedmek söz konusu. Bunu bir sözde temizlik operasyonu, “temiz devlet”, “temiz siyaset” operasyonu haline çevirmek, buradan giderek orduyu, medyayı, tekelci burjuvaziyi ve düzeni aklamak söz konusu.

Bunu niye hatırlatıyorum? Biz meselenin bu yanını görmezsek, düşmanın yapmaya çalıştığını iyi anlayamazsak, politikada hata yaparız. Durmadan bir takım kasetler uçuşuyor, bir takım kimseler birbirlerini suçluyor, bazı adamlar yakalanıyor vb., bunlardan hareketle devlette iç çözülmeye sürüyor dersek, temelli bir hata yaparız. Örneğin Kürt yurtseverleri bunu yapıyorlar. Oysa tersine, devlet bu zorunlu iç operasyonlarla toparlanmaya çalışıyor. Bu operasyon tam da devletin toparlanma, yıpranan imajını yenileme, kontrol dışına taşmış bir takım unsurları harcama ve bunun kendisini de devlet için bir imaja dönüştürme operasyonudur. Söylenecekler özellikle buradan söylenmeli, vurulacaksa buradan vurulmalıdır.

Bu konuya ilişkin olarak basınımızda çıkan 15 Kasım '96 tarihli bir başyazıya bakıyorum, olayın bu yanı net bir biçimde vurgulanıyor. “Çeteleşen devletin kendisidir” başlığı altında şöyle deniliyor örneğin: “Rastlantı olup olmadığı bile tartışmalı bir trafik kazasının açığa çıkardığı kirli ilişkiler; günlerdir Türkiye gündeminin baş konusunu oluşturuyor: Medya devlet bünyesindeki çetelerden, bunun yol açtığı ‘büyük çürüme’den sözediyor. Görünüşe bakılırsa olayın peşini bırakmıyor, ilişkileri değiştiriyor ve devletin bu çetelerden temizlenmesi gerektiği fikrini işliyor. Muhalefet partilerine mensup bir kısım siyasetçiler ile bazı sivil kuruluşların temsilcileri medyanın bu son gelişmeler karşısında ‘iyi bir performans’ sergilediğini, ‘temiz toplum’ özlemlerine sözcülikle ettiğini söyleyerek onu kutluyorlar.

“Gerçekte ise bu büyük gürültünün gerisinde büyük bir ikiyüzlülük yaşıyor; büyük bir sahtekarlık gizleniyor: Medya devlete sızmış çeteler üzerine yürüme görüntüsü altında, her zaman bir propaganda kolu olarak çalıştığı çeteleşmiş devleti temize çıkarma operasyonu yürütüyor. Üstelik bu çaba içinde kitleler içinde siyasetçi, PDF Kitap Arşivi: <https://krmeyid.org> kazanmaya çalışıyor.”

Susurluk’un tarihi 3 Kasım, bu değerlendirme ise 15 Kasım tarihini taşıyor.

Devletin fazlasıyla varolan zaafiyeti açığa çıktı, gizlenemez hale geldi. Devlet bu zaafiyeti gidermeye, kontrol dışına taşmış unsurları harcayarak kendi yapısını güçlendirmeye ve imajını yenilemeye çalışıyor. Bu açıdan, Susurluk’tan beri yaşanan süreç aslında devlet için bir toparlanma sürecidir de. Nitekim bizim Susurluk’la ilgili ilk değerlendirmelerimizde, net bir biçimde deniliyor ki; ya bir bütün olarak devrim cephesi bu olayı devrimci kitle hareketini geliştirmenin bir olanağı olarak kullanmayı başaracak, böylece devlet ve düzen bünyesinde oluşmuş çatlakları daha da derinleştirecektir; ya da tekelci burjuvazi bunu kendi düzenini ve devletini aklamanın, onun yıpranmış imajını yenilemenin bir imkanına çevirecektir. Gerçekten de bugün bu “çetelerden temizlenme” operasyonu öyle

bir sürdürülüyor ki, kitleler bir biçimde aldatılabilir. Düşününüz ki, düne kadar MİT’e yönelik olarak iyi-kötü bir teşhir yapan Perinçek çevresi, şimdilerde “MİT içine sızmış CIA ajanları”na çevirdi lafı. “CIA’cılar MİT’ten temizleme”ye dönüştü iş. Dikkat ederseniz, böylece düzenin kurumlar aklanıyor.

Bir başka önemli noktayı belirtmek istiyorum. Özellikle bu çeteleşme ve çeteler savaşı olgusu üzerinden, düzenin siyaset sahnesinde bir iç parçalanma, çatlak, iç bölünmeler, rant kavgaları ve benzeri olgulardan sözediliyor. Bunlar gerçektir, gerçekten de çatışan klikler var. Ama unutmamamız gereken temel bir nokta var. Devrime karşı tavır, İMF reçetelerine karşı tavır, Çekiç Güç’e karşı tavır, Kürt halkına karşı tavır, dış politikadaki maceracı çizgi ve Türkiye-İsrail ilişkileri vb., tüm meselelerde düzen kendi iç birliğini sağlıyor. Bunlar üç gün önce kamuoyu önünde kaset savaşıyla birbirlerine giriyorlar, üç gün sonra Suriye’ye karşı birleşip savaş ilan edebiliyorlar. Düzenin temel çıkarlarının, tekelci burjuvazinin temel ihtiyaçlarının gerektirdiği her durumda, düzen kendi iç birliğini iyi sağlıyor. Bu bugün için düzen payına önemli bir avantaj.

Düzenin gerçek krizi egemen sınıf içerisinde gerçek bir bölünmenin yaşandığı bir aşamadır, ki bu kitlelerin siyasal mücadele sahnesine çıkmasını da kolaylaştırır. Her gerçek devrim öncesinde böyle bir aşama vardır. Egemen sınıf kendi içinde parçalanır, önce birbirlerini didiklemeye başlarlar, kitleler sahneye çıkar, bu onlar arasındaki bölünmeyi daha da ağırlaştırır. Ve bu durum devrimci duruma doğru evrilir.

Oysa bugün için bakıyoruz, düzen her kritik durumu çok iyi kullanıyor. Bu açıdan bir problem yaşamıyor. Bunlar Suriye’ye karşı, “bölücü terör”e karşı ya da örneğin “sosyal güvenlik reformu”nun bir an önce yapılabilmesi için, özelleştirmeler için bir anda birleşebiliyorlar. Biz düzenin zaafiyetini tartışırken mutlaka onun bu tür imkanlarını da görebilmeliyiz ki, hayale kapılmayalım, doğru bir politik çizgi izleyebilelim, politikada hata yapmayalım. Onun bütün iç çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğuna rağmen, durumu idare etme, yönetme yeteneğinin nereden geldiğini doğru anlayabilelim.

Bu siyasal tablodan çıkarılması gereken sonuçlar, somutlanması gereken görevler, formüle edilmesi gereken taktik çizgi sorununa girmiyorum. Bunu ayrıca tartışalım. Tablonun kendisine genel planda baktığımda benim söyleyebileceklerim bunlar. Bunları bu kadar özet tutmamın gerisinde, temel değerlendirmelerimizde, bugünkü sonuçları çıkarmamızı ve uzantılarını yakalamamızı olanaklı kılan arka planın yeterli kapsamda ve açıklıkta olması

gerçeği var. Bunu söze başlarken de ifade ettim.

Kitle hareketinin temel sorunu

Doğal olarak, bu tabloda bir temel boyut eksik kaldı: Kitle hareketi, sınıf hareketi, emekçi kamu ve varoş hareketi, gençlik hareketi. Bunlara girmedim, zira bütün değerlendirmelerimizi kesen ortak bir vurgumuz var. Kitlelerin yılların birikimi olan istemleri tatmin edilebilmiş, hoşnutsuzluğu giderilebilmiş değil. Bu açıdan tartışmalı bir nokta da yok zaten.

Bugün ayağa kalkmış kitlelerin püskürtülmesi, yenilgiye uğratılması gibi bir durum söz konusu değil, problem buradan çıkmıyor. Bizim zaman zaman kitle hareketinin seyri konusundaki yanlışlarımızda da bunun payı var. Bu hareketin bir yerde kendine bir çıkış bulabilmesi gerekiyor. Çünkü hoşnutsuzluk var, tatmin edilmemiş talepleri var, bir birikim, bir öfke var. Ve belli olaylar bu birikimin dışarıya vurduğunu gösterdiği zaman, biz belli bir iyimserlikle hareket ediyoruz. Önü açıldı, açılıyor olabilir, diyoruz. 5 Nisan’ı izleyen ilk hareketlilikte bunu yaşadık, Gazi’de bunu yaşadık, Susurluk vesilesiyle bunu yaşadık.

Ama ben söz konusu değerlendirmenin toplamına bakıyorum, bu iyimser vurgular belli koşullara da bağlanıyor. Düzenin bu işin önünü alabileceğine dair bir alternatif de net bir biçimde tanımlanıyor. Devrimcilerin bu gelişmeyi değerlendirmeyi başarabilmeleri, bunun yarattığı imkanlara yapışabilmeleri lazım, deniliyor.

Peki yapışmazlarsa ne olur? Bu kitle hareketliliği kendiliğinden dinamiklerle büyüyüp gidebilir mi? Bu soru o zaman dikkatli sorulsa, girişine konulmuş vurgu o kadar ihtiyatsız olmaz. Ama az önce de belirttiğim gibi, değerlendirmenin akışında bu vurguyu dengeleyen çok şey var. Çünkü kitle hareketi ölçülemeyecek bir dizi karmaşık etkene bağlıdır. Örneğin Susurluk skandalının hemen sonrasını alalım. Büyük bir öfke ve tepki oluşuyor, zira devlet suçüstü yakalanıyor. Başlangıçta kitleler geniş kalabalıklar halinde öfkeli bir şekilde çıkabiliyorlar meydanlara. Ama bunlar hava boşaltma operasyonlarına döndürülüyor birileri tarafından ve gerçekten bunun karşısında alternatif bir devrimci irade ve başarı yok. Susurluk’un ilk döneminde devrimci hareketin varlığı hissedilmiyordu, yine iyi-kötü reformistler vardı, onların da neyi ne kadar yaptığı zaten biliniyor. Böyle olunca, kitle hareketi çok çabuk güvensizliğe düşüyor. Yeterli bir örgütlülük yok, bir militan gelenek yok, bir dizi karşı etken var. Kitlelerin mevcut örgütlerin, sendikaların tepesini tutanlara karşı güvensizliği var. Bu güvensizlik eylemler vesilesiyle de hissediliyor, bir öfke boşalmasına dönüşüyor ve geriliyor.

Bu nedenle, bu kesimlere yönelik çalışmanın sorunlarını, görevlerimizin ne olduğunu, bu kesimleri uyarmak, hareketlendirmek için ne yapmamız gerektiğini ciddiyetle tartışmak dışında, sınıf hareketi ne olacak, gençlik hareketi ne olacak, kamu çalışanları hareketi ne olacak, nereye gidecek üzerinden tahminlerde bulunmak çok anlamlı değil.

Temelde bilmemiz gereken şu: Yığınların tatmin edilmemiş istemleri var, sürekli omuzlarına binen yeni faturalar bu istemleri daha yakıcı hale getiriyor. Kitleler tatmin edilmiş değil. Ve kitleler ezilmiş ve yıldırılmış da değil. Başta özgüven yoksunluğu olmak üzere, bir güvensizlik içersindeler. Bu gerçekten bilinçli bir devrimci çalışma ve önderlikle aşılamazsa eğer, yalnızca kendiliğinden patlamalarla aşılabılır. Onların da nerede, ne zaman, nasıl, ne vesileyle geleceği, hangi kuvvette geleceği, ne kadar süreceği, ne sonuçlara yol açacağını kestirmek zaten mümkün

Bugün ayağa kalkmış kitlelerin püskürtülmesi, yenilgiye uğratılması gibi bir durum söz konusu değil, problem buradan çıkmıyor. Bizim zaman zaman kitle hareketinin seyri konusundaki yanlışlarımızda da bunun payı var. Bu hareketin bir yerde kendine bir çıkış bulabilmesi gerekiyor. Çünkü hoşnutsuzluk var, tatmin edilmemiş talepleri var, bir birikim, bir öfke var. Ve belli olaylar bu birikimin dışarıya vurduğunu gösterdiği zaman, biz belli bir iyimserlikle hareket ediyoruz. Önü açıldı, açılıyor olabilir, diyoruz. 5 Nisan’ı izleyen ilk hareketlilikte bunu yaşadık, Gazi’de bunu yaşadık, Susurluk vesilesiyle bunu yaşadık. Ama ben söz konusu değerlendirmenin toplamına bakıyorum, bu iyimser vurgular belli koşullara da bağlanıyor. Düzenin bu işin önünü alabileceğine dair bir alternatif de net bir biçimde tanımlanıyor. Devrimcilerin bu gelişmeyi değerlendirmeyi başarabilmeleri, bunun yarattığı imkanlara yapışabilmeleri lazım, deniliyor.

değil. Bu konuda tahminlerde bulunmanın da bir anlamı yok. Ama zemini oluştuğunda, son 9-10 yıl üzerinden bakarsak, kitlelerin hoşnutsuzluğunun, eylem istediğinin o kadar çok örneği var ki. Yakın zamanda metal işçilerinin Türk-Metal çetesine karşı bir başkaldırısı oldu, burjuva basın bile bunu yılların öfkesi diye verdi. Bu, hoşnutsuzluk ve birikimin, uygun bir vesile doğduğu zaman kendini nasıl dışarı vurabileceğini de anlatıyor.

Burjuvazi krizi yönetiyor, fakat sorunları çözemiyor

Tuna: Düzenin yapısal krizi kendini ekonomik, politik, ideolojik, toplumsal, kültürel, tüm temel alanlarda gösteriyor. Bu yer yer devresel olarak ağırlaşıyor. Buna karşı burjuvazinin bir dizi uygulaması var. Kriz yönetme politikası uygulanıyor, ancak bu kısa vadeli bir çözüm olabiliyor. Uzun vadede ise düzenin bu krizden nasıl çıkabileceği üzerine bir planı yok. Teröre başvuruyor, güncel bir takım manevralara yöneliyor. Ancak Susurluk sonrası süreç, burjuvazi ve düzenin temel kurumlarının soruna giderek daha sistemli ve planlı bir biçimde yaklaştığını da gösteriyor.

‘80’li yıllarda yaptığı birikimle palazlanan burjuvazi, emperyalist hayaller içerisine girdi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’nın çöküşüyle birlikte Balkanlar’dan Kafkasya’ya, Orta Asya’ya yönelik hayaller iyice boy verdi. Biz o dönem bu tür hayallerin Türkiye’nin kriz çıkmazına çarpıp geri döndüğünü söyledik. Geline yerde, TC-ABD- İsrail Bloku, bu emperyalist hayallerin daha somut bir biçimde gündeme getirilmesi doğrultusunda belli girişimler anlamına geliyor.

Sermaye iktidarı ekonomik planda özelleştirmeler, sömürüyü arttırma, taşeronlaştırma, esnek üretimle sınıfı parçalama vb. bir dizi girişim içerisinde. ‘89 sınıf hareketliliğinin kazanımları ‘91’deki saldırıyla geri alındı. Sistem kendini güvenceye almaktan uzak olmakla birlikte belli adımlar atıyor. Önümüzdeki tablo, en azından genel eğilim olarak, düzenin bu konuda kendini güvenceye alacak adımlar atması ihtiyacını gösteriyor.

Bugün oluşturulan blok emperyalist hayaller çerçevesinde daha özel bir anlam taşıyor. Fakat Suriye’ye yönelik savaş tehditi, Bosna’ya asker yollama ya da Azerbaycan’da darbe girişimi vb., içte kendisini güvenceleyemediği sürece rizikolu adımlardır. Rusya örneğine bakıyoruz. 1912-14 arası devrimci yükseliş savaşla durduruluyor. Eğer Rusya savaşta girmeseydi, 1914’te kitle hareketinin daha da derinleşeceğini görebiliydik. Ancak bir savaş durduruyor. Kitleler bir sessizlik içerisine giriyorlar,

ama savaş bunalımı daha da ağırlaştırıp 1917 Şubat’ında çarlığın yıkılmasına yolaçıyor. Dışarda savaşa giren bir burjuvazinin ya içerde bütün seçenekleri tüketmiş olması, ya da kendini güvenceye almış olması gerekir. İçerde atılan adımların böyle bir yanı var. Demek ki, kendini güvenceleyemeyen rejim, devrimci seçeneklerin, devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin gelişmesinin önünü kesmek zorunda. Sınıfa yönelik saldırılar bunu anlatıyor. Ağırlaşan ekonomik kriz koşulları, rejimin geleceği için, bir sınıf ve kitle hareketliliğinin gelişmesinin olanaklarını tamamen ortadan kaldırmayı dayatıyor. ‘95 yılındaki belli militan biçimler dışta tutulursa, sınıf hareketinin genelde durgun olduğunu, kendini geri mevzi direnişlerle ifade ettiğini söylüyoruz. Ama ‘95’de TİS görüşmeleri sırasında militan işçi eylemleri yaşanıyor. ‘97 Susurluk sonrası süreçte, bizim o dönem emekçilere dayanan bir politik kitle hareketliliği değerlendirmemizi

doğrulayacak tarzda, politik bir temelde sokağa çıkabilen bir işçi-emekçi hareketliliği söz konusu. En son birkaç hafta önce yaşanan Türk-Metal’e karşı öfkeli çıkış da, patlayacak dinamiklerin varlığını gösteriyor.

Kamu emekçilerinin ‘90’ların başından beri yürüten bir hareketliliği var. Bu kendini yer yer yüzbinlerle ifade ediyor. Reformist önderliğine rağmen güçlü taban dinamiklerine sahip bir hareket bu.

Sınıfa yönelik iktisadi-sosyal saldırıların sorunsuz gerçekleşebilmesi için, sınıf ve kitle hareketinin ezilmesi gerekiyor. Bu saldırılar belli noktalarda adım adım uygulanmış olsa bile, bu dinamikler tümüyle ezilmeden, düzenin kendini güvende hissetmesi mümkün değil.

Aynı tabloda, ‘80 sonrasında küçük-burjuvazinin ciddi biçimde yorulduğunu görüyoruz. İki devrimci yükseliş çerçevesinde iki-karşı devrimle karşılaşan, yıkıcı terör saldırısı karşısında yenilen küçük-burjuvazinin, yeni dönemde ancak işçi sınıfı hareketliliği/ önderliği temelinde bir varlık gösterebileceğini söyledik. Bu genel planda doğru. Ama herşeye rağmen bu ülkede düzeni politik planda rahatsız edecek ölçüde muhalif kitle hareketliliği görüyoruz. Varoşlarda görüyoruz, gençlik içerisinde görüyoruz. Bunlar dönemsel olarak öne çıkıyorlar, geriliyorlar, ama bir biçimde devrimci hareketi besliyorlar. 3. Konferans sürecinde Gazi gerçekleşti. ‘96 1 Mayıs’ına kadar yer yer zayıflayan, yer yer güçlenen bir tarzda önemli bir devrimci dinamik taşıdığını gösterdi. Devrimci hareket buradan beslendi ve bu düzeni ciddi biçimde rahatsız etti. Gençlik hareketi kendi sınırları içerisinde belli bir hareketlilik yaşadı. Bunun ötesinde, ‘96 yazında emekçilerin bilincine kazınan bir zindan direnişi yaşandı.

Bu tabloyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Önemli olan şu: Bugün sınıf hareketiyle bu ülkenin potansiyel devrimci güçleri birleşememiş olsa bile, devrim hala bir alternatif olduğunu yer yer gösterdi. Kendini ciddi ve somut bir alternatif olarak gösteremediği ölçüde ise kitlelerle birleşemedi, bunu saklı tutuyorum. Ama bu ülkenin mücadele etmek çerçevesinde ciddi bir dinamik taşıdığını gösterdi.

Bu tablo içerisinde parlamentonun ciddi biçimde yıprandığını söylüyoruz. Bu uzun süredir böyle. 87’de, daha *Ekim*’in 2. sayısındaki değerlendirmelerimizde, yalnızca iktidardaki partilerin değil, muhalefetin de yıprandığını söylüyoruz. On yıllık süreç bunu hafifletmedi, tersine ağırlaştırdı.

RP’ye karşı yürütülen süreç ise, sisteme karşı muhalefetin, kitlelerin istemlerinin parlamenter zeminde karşılık bulamayacağını göstergesi oldu. Bugün FP’ye oy verenler, “sosyal adalet”, “adil düzen”

istemlerinin parlamento üzerinden elde edilemeyeceğini gördüler. RP, oy verilen en büyük parti olmasına rağmen, ordu tarafından boşa çıkarıldı. Bu sürecin kitlelere bu sorunun parlamenter zeminde çözülemeyeceğini gösteren bir tarafı var.

Rejim RP'yi hükümetten düşürse de, bu siyasal parçalanmayı giderme çerçevesinde sonuç vermedi. 28 Şubat'la birlikte ordu politik yaşama doğrudan müdahale etme yolunu tuttu. Bu giderek meşrulaştırıldı ve süreklileştirildi. Aynı dönemde kontr-gerilla yapılanmasını tahkim etme çabalarıyla beraber düşünüldüğünde, rejimin neye oynadığı görülebilir. Buradan görülecek ilk şey düzenin sertleşeceğidir. Orduyu bir yönetici güç olarak kitlelerin karşısına çıkardığınız yerde, grev ertelemeleri, sefalet ücretleri, maceracı dış politika vb. orduyu yıpratacaktır.

Bizim *Platform Taslağı*'mızda ordunun rolüne ilişkin özel bir vurgu var. Bu ülkede ordu toplumsal muhalefetin karşısına onu ezen bir güç olarak çıkan bir devlet partisi olarak hep kritik bir rol oynadı. Ve Türkiye'de darbeler sonrasında ordu kısa süreli olarak iktidarda kaldı. Latin Amerika'da bu böyle değil. Allende devrildiği zaman 15 yıl süren bir cuntayla karşılaşılıyorsunuz. Arjantin'de benzer bir süreç var. Türkiye'nin toplumsal yapısında bu tercih edilmiyor. Tercih edilmemesi burjuvazinin yönetim tercihindendir geliyor. Ordu siyasal yaşama tam anlamıyla hükmediyor. Bugün parlamentoyu tümüyle göstermelik bir kuruma çeviren, seçimlerin ertelenmesi için manevralar yapabilen, hükümetleri düşüren, hükümetlere ultimatolarla zorla kararlar aldirtan bir ordu ve yanlış anlaşıldığını söyleyen başbakanlar tablosu ile yüz yüzeyiz. Bu, düzenin parlamenter zemini kendi eliyle dinamitlediğinin göstergesidir.

Mevcut tablo, devletin laik-şeriat gerilimini sürekli ayakta tutmaya çalışacağını, bunu Refah'ın ehlileştirilmesinden öteye, toplumu bu kamplaşma çerçevesinde siyasallaştırmaya, bu çerçevede toplumsal muhalefeti yedeklemeye çalışacağını gösteriyor.

Ek olarak şunları söyleyeyim. Sınıf hareketinin durgunluğundan bahsediyoruz. Ama bu süreç sınıfın eylemliliğine de tanıklık etti. 5 Ocak gerçekleşti, 100 bin kişi Susurluk'a karşı öfkeyle yürüdü. Ama bunlar sendika bürokrasisinin elinde hava boşaltma eylemlerine dönüştü. Biz burada iki hataya düşmemeliyiz. Ne kitle hareketinin sendika bürokrasisini kendiliğinden aşacağı beklentisine kapılmamız. Ne de, bunları kaba hava boşaltma eylemleri, Susurluk sonrası gerçekleşen eylemler sadece düzen cephesine yaradı biçiminde değerlendirmeliyiz. Bu bizim müdahalemizi zayıflatabilecek eğilimler doğurabilir.

'80 sonrasında sınıf hareketi ve sol hareket dinamiklerinin neredeyse birbiriyle temas kuramadığı görülüyor. Bu bizim, siyasal süreçlerde kilitlenme dediğimiz tabloda, devrimci öncünün özel önemine, somutta da partiye özel bir vurgu yapmamızı gerektiriyor. Bugünün Türkiye'sinde sınıf ve kitle hareketliliği açısından bu büyük bir önem taşıyor. Susurluk sonrası süreç, sonrası gelmemiş olsa da, politik kitle hareketliliği olarak tanımlanabilir. Ama kendisini daha üst bir seviyeye çıkaracak bir derinleşmeyi yaşamıyor. Bu da devrimci önderliğe, somutta partiye neden özel bir vurgu yapılması gerektiğini anlatıyor. Susurluk sonrası bir-iki aylık süreç gerçekten hazırlıklı olan, sınıfın içerisinde belli ayaklarını kurmuş, bu ayakları üzerinden müdahalesini politik düzeyde yapabilen bir hareketin, kendi ölçeğinde bir odak, bir alternatif oluşturabileceğini gösteriyor.

Bizim Platform Taslağı'mızda ordunun rolüne ilişkin özel bir vurgu var. Bu ülkede ordu toplumsal muhalefetin karşısına onu ezen bir güç olarak çıkan bir devlet partisi olarak hep kritik bir rol oynadı. Ve Türkiye'de darbeler sonrasında ordu kısa süreli olarak iktidarda kaldı. Latin Amerika'da bu böyle değil. Allende devrildiği zaman 15 yıl süren bir cuntayla karşılaşılıyorsunuz. Arjantin'de benzer bir süreç var. Türkiye'nin toplumsal yapısında bu tercih edilmiyor. Tercih edilmemesi burjuvazinin yönetim tercihindendir geliyor. Ordu siyasal yaşama tam anlamıyla hükmediyor. Bugün parlamentoyu tümüyle göstermelik bir kuruma çeviren, seçimlerin ertelenmesi için manevralar yapabilen, hükümetleri düşüren, hükümetlere ultimatolarla zorla kararlar aldirtan bir ordu ve yanlış anlaşıldığını söyleyen başbakanlar tablosu ile yüz yüzeyiz. Bu, düzenin parlamenter zemini kendi eliyle dinamitlediğinin göstergesidir.

Parti düzeyinde bir yapı kendi içersinde dönüp duran hareketliliği kınılma noktalarında daha ileriye taşıyabilecek halkaları yakalayabilmek durumundadır. Bugünkü tablo bunun imkanlarını sunmaktadır. Bu bugün Türk-Metal gibi bir gelişme üzerinden olur, yarın bir başka vesilesiyle olur. Ama Türkiye gibi bir ülkede en durgun dönemlerde bile bunun olanakları fazlasıyla var.

Kitle hareketi ve öncünün rolünün sınırları

Temmuz: Düzenin yapısal krizi nedeniyle güçlü bir işçi-emekçi hareketinin olmadığı bir dönemde bile, siyasi imkanlarını önemli ölçüde tükettiğini biliyoruz. Önümüzdeki süreçte ekonomik sorunlar daha da ağırlaşacak. Hem ekonomik saldırı programını belli bir başarıyla uygulamak, hem de siyasi manevralarla tahkimatını güçlendirmek bir ihtiyaç. Bu anlamda düzen daha fazla zorlanacağı bir döneme giriyor. Bu zorlanma bir işçi-emekçi hareketinin gelişmesiyle yaşanacaktır. Bugün siyasi manevralarından aldığı güçle ekonomik saldırılarını örgütlüyor. Ama ekonomik saldırılara karşı hakkını arayan bir karşı duruşun ortaya çıktığı yerde, siyasal manevra alanı da giderek daralacaktır.

Böyle bir evrede, eğer karşısında asgari ölçülerde bir güç ortaya koyan bir emekçi kitle hareketi olursa, düzenin, ister laiklik-şeriat eksenini üzerinden, ister daha başka biçimleriyle, belirli müdahaleleri gündemine alacağını düşünmek gerekiyor. Dinsel gericiliğe karşı operasyonunun göstermelik bir operasyon, bir manevra olmadığı, düzenin kendi sınırları içerisinde gerçek bir çatışma olduğu gerçekliğiyle, bu çatışmadan yararlanarak, bunu hem bugün hem de yarın sert sınıf mücadeleleri karşısında bir imkan olarak değerlendirmek, aynı sürecin birbiriyle çatışmayan iki yönü.

Tuna yoldaşın işaret ettiği sorunlar ve imkanlar açısından şunu söyleyebilirim. Muhakkak devrimci önderlik boşluğu bizim işaret ettiğimiz çok temel bir boşluk. Ve bu alanda oynanabilecek anlamlı bir rol, giderek Türkiye'nin süreçlerini farklı bir kanala akıtabilecek yegane özne etmen. Ve nesnel etkenlerden biri, aslında toplam nesnel tablo içerisinde kendine yer bulabilecek önemli etkenlerden biri. Bunun anlamını küçümseyecek herhangi bir vurgunun çok bir karşılığı yok, bu yönlerden bakıldığında.

Ama, buna rağmen şuna işaret etmenin bir işlevi olduğunu düşünüyorum. Metal işçilerinin eyleminde de biz birşey gördük. Gerçekten Türkiye'de toplumun terörize edilmesi üzerinden, siyasi manevralarla birlikte büyüyen hoşnutsuzluklar bir biçimde dizginleniyor. PKK'nın aslında bir kitle hareketi olarak bir biçimiyle birikiyor da. İster Susurluk, ister başka

şeyler üzerinden olsun, yaşananların aslında bilinç düzeyinde bütünüyle boşa gitmediğini, en azından belli parçalarının kitlelerin bilincine yerleştiğini de biliyoruz. Ama toplumun bu düzeyde terörize edilmesi, en meşru görülen sınırlı ekonomik mücadeleler için bile bir eşik koyuyor. İşçi ve emekçilerin önüne en sınırlı mücadeleler için bile bir eşik konmuş oluyor. İşçi ve emekçiler bu eşiki aşma gücünü kendilerinde bir biçimde bulamadıkları her aşamada, öncünün müdahalesi kendi başına belirleyici olmaktan uzak kalıyor.

Bu bir biçimiyle metal işçilerinin eyleminde de görüldü. Metal işçileri aslında sendika bürokratlarının kimin hizmetinde olduğunu bilmiyor değiller. Patronlarla girecekleri hesaplaşmanın sonuçları konusunda en azından belli bir algıları var. Ve bugün daha sınırlı bir çatışmayla ileriye doğru kendilerince bir adım atmak istiyorlar. Patronla, polisle

karşı karşıya gelmeden sendika ağalarıyla hesaplaşmak istiyorlar. Kapsamlı bir çatışmayı henüz göze almadıklarını bir biçimiyle göstermiş oluyorlar. Öfke ne kadar derinde olursa olsun, öfke ilk önce o yüzden sadece sendikacılara yönelmekle sınırlı kaldı.

Patronların ve devletin metal işçilerinin çıkışları karşısında ortaya koyduğu tutum, konuştuğumuz temel çerçeveye uyumlu. Normalde böyle süreçlerde esneme kabiliyeti olan bir düzen, metal işçilerinin Türk-Metal bu kadar teşhir olmuşken ordan kopup Birleşik Metal'e geçmesine bile yanaşmıyor. Bu sınırlarda bir hak arama mücadelesinden elde edilecek bir başarı ve özgüvenin bile burjuvazi için tercih edilemez olduğunu görüyoruz. Kahredici bir suskunluğa, bir hareketsizliğe mahkum etmenin, atomize etmenin bir ihtiyaç olarak görüldüğünü, düzen cephesinden kararın bu yönde konduğunu görüyoruz.

Metal işçileri patladığında, bu fabrikaların bazılarında biz bir parça iyi konumlanmış olsaydık ne yapabilirdik? Patlamadan çok anlamlı biçimde beslenirdik, bu bir veri. Ama, işçiler patronla, patronun arkasındaki jandarmayla, polisle karşı karşıya gelmekten uzak durduğu ölçüde, patlamayı nereye alıp götürebilirdik, bu bugün bir tartışma alanı. Burda öncünün rolü nedir? Burda öncü ne yapabilir? Bir işçi aşmanın asgari imkanlarının birikmediği yerde, bugünün öncüsünün verili birikimi açısından bakıldığında, burada öncünün rolü, ancak bu birikimden beslenmek ve daha ileriki aşamalara hazırlanmak olabilir.

Devlet Kürt sorununda “siyasal çözüm”e yanaşmaz

Nadir: Kısaca değinmek istediğim hususlardan ilki, Kürt sorunu ile ilgili olandır. Cihan yoldaş konuşmasında, “devletin bugünkü dengeler ve yönelimleri içinde bir adım atmayacağı kesindir”, dedi. Ben bunun daha ötesini söylemek gerektiğini düşünüyorum. Bana göre, devletin Kürt sorununda PKK'nın ifade ettiği sistem içi çözüm demek olan “siyasal çözüm” diye bir politikası yoktur. Sömürgeci devlet bugün Kürt halkının kültürel kimlik hakları çerçevesinde herhangi bir adım atmaya niyetli değildir.

Niye böyle söylüyorum? Kürt sorunu diye bir sorunun varlığını Türk burjuvazisi de görüyor. Dile getirsin getirmesin, bu sorunu bir tür çözüme ulaştırmadan, sorundan kaynaklı gelişmelerin önünü alamayacağını da biliyor. Ama buna rağmen bir “siyasal çözüm”ü gündemine alınıyor, çünkü gerçek bir sınıf bilinciyle hareket ediyor. Kürt sorunu onyılların birikiminin devrimci temellerde patlaması üzerinde yeniden gündeme getirildi. Devrimci mücadele temelinde gündeme getirilmiş bir sorunun, adı ne konursa konulsun; ister “siyasal çözüm”, ister

“onurlu barış” denilsin, böyle bir çözüm Türk devletinin ayağına dolanacaktır. Çözumsuz sorunlarla yüzyüze olan bir düzende, böyle çözümlerin başka sorunların gündeme gelmesine vesile olacağını Türk burjuvazisi de iyi biliyor. Dolayısıyla hiçbir zaman kendi başına ele alınamayacak bir meselede, devletin, sistem içi çözüm çerçevesinde de olsa, bu meseleyi çözmesini beklemek isabetli olmayacaktır. Türk devletinin bugünkü koşullarda yapacağı tek şey, Demirel’in bir vesileyle dile getirdiği göstermelik “Kürt realitesini tanıyoruz”dan ibarettir.

Türk devleti devrimci mücadele temelinde gündeme girmiş bu sorunu bir çözüme ulaştırmak değil, bu devrimci gelişme çizgisini, bu temelde ortaya çıkan politik kuvvetleri ezmek peşindedir. Dahası, PKK’nın sistem içi çözüme doğru dümen kırması, Türk devletinin kendi politikasına daha da bağınazca sarılmasının zeminini güçlendirmiştir. Türk burjuvazisi şimdi Kürt hareketini ezeceğine ve bir dönem daha kazanacağına daha fazla inanmaktadır.

Türk devleti, Kürt sorununu sistem içi bir çözüme bağlamayı elbette istemektedir. Ama yapısal sorunlarla karşı karşıya oldukları ve toplumu terörize ederek yönetmeyi tek politika haline getirdikleri bir dönemde Kürt sorununda farklı bir yönelime girmelerini beklememek gerekir. Bütün veriler de bunu gösteriyor.

Uluslararası dengeler nasıl sonuçlara yolaçacaktır? Bu ayrı bir tartışma konusudur. Ben bugünkü dengeler üzerinden, kimi burjuva çevrelerin “siyasal çözüm”den sözemesinin devletin politikası açısından bir şey ifade etmediğini, devletin tek politikasının Kürt hareketini ezmek olduğunu, PKK’nın “barış” ve “siyasal çözüm” politikalarının devleti ayrıca cesaretlendirdiğini ve Kürt halkının devrimci çözüme olan inancını da zayıflattığını söylemiş oldum.

Çeteler savaşı ve “irtica” operasyonu

İkincisi; çeteleşmiş devlet gerçekliği ve çeteler arası savaş meselesidir. Kontr-gerilla rejimi kendini tahkim etmeye, kontrol dışına çıkmış çeteleri yeniden hizaya sokmaya çalışıyor. Generallerin bugün kumanda ettiği sözümona “çetelerle savaş” ve “devleti çetelerden temizleme operasyonu”nun ardındaki gerçek budur. Ama klikler arası çıkar çatışmasına dayanan bu çeteler arası savaş da kolay kolay bitmeyecektir. Çünkü, bu yeniden yapılanma dönemi üzerinden gündeme gelen rant ekonomisi ve bunun besleyeceği rant kavgası sürecektir. Bu ise, devletteki çeteler arası çıkar çatışmasını yeniden ve yeniden gündeme getirecektir. Bugün aynı tarafta görünen çeteler yarın karşı karşıya gelecektir.

Bugün “çeteleri temizleme” ya da “kimi çete mensuplarını harcamak”tan çok, yapılan ve yapılmak istenen şudur: Kontr-gerilla çetelerini mümkün mertebe kumanda merkezinin denetiminde tutmak, kontrolden çıkmışları kontrol altına almak ve böylelikle çeteleşmiş devlet gerçekliğinin değiştiğine toplumu inandırmak. Dikkat edin, terbiye edilen tüm çete mensupları affediliyor ve yeniden yapının içine alınıyorlar. Kendi cephelerinde inatçı ve ısrarlı davrananlar ise doğal olarak sert bir tutuma muhatap oluyorlar.

Bir diğer sorun, Genelkurmay’ın dinsel gericiliğe dönük operasyondur. Bu operasyonun asıl nedeni elbette islami akımın güçlenmesi ve giderek burjuva yaşam tarzını tehdit eder hale gelmesidir. Ama bu çatışma çıkar çatışmasına da dayanıyor. Biz sorunun bu yanını fazla irdelemedik. Bunu da irdelemek gerektiğine inanıyorum. İhlas Holding bu memlekette önemli bir iktisadi güçtür. Yanısıra, dinsel gericilik belediyelerin çoğunda yönetimdedir ve bu düzende

‘80 sonrasında sınıf hareketi ve sol hareket dinamiklerinin neredeyse birbiriyle temas kuramadığı görülüyor. Bu bizim, siyasal süreçlerde kilitlenme dediğimiz tabloda, devrimci öncünün özel önemine, somutta da partiye özel bir vurgu yapmamızı gerektiriyor. Bugünün Türkiye’inde sınıf ve kitle hareketliliği açısından bu büyük bir önem taşıyor. Susurluk sonrası süreç, sonrası gelmemiş olsa da, politik kitle hareketliliği olarak tanımlanabilir. Ama kendisini daha üst bir seviyeye çıkaracak bir derinleşmeyi yaşayamıyor. Bu da devrimci önderliğe, somutta partiye neden özel bir vurgu yapılması gerektiğini anlatıyor. Susurluk sonrası bir-iki aylık süreç gerçekten hazırlıklı olan, sınıfın içerisinde belli ayaklarını kurmuş, bu ayakları üzerinden müdahalesini politik düzeyde yapabilen bir hareketin, kendi ölçeğinde bir odak, bir alternatif oluşturabileceğini gösteriyor.

belediyeler rant kaynağıdır. Dinsel gericilik hem siyasal, hem de ekonomik alanda sermayenin egemenlik alanlarına girmiş oldu. Petlas’ı Kombasan gibi bir şirket kapatıyorsa, İhlas dev bir ekonomik güç haline geliyorsa ve Türkiye’de girmediği kâr alanı kalmıyorsa, burada iktisadi çıkarlara dayalı bir çatışmanın ortaya çıktığı da kesindir. İktisadi çıkarların bu çatışmadaki payı ne kadardır? Bunu somut olarak incelemek gerekiyor.

Kitle hareketinin sorunları

Değinmek istediğim öteki husus, kitle hareketinin gelişim seyri, sorunları, açmazları, imkanları vb.’dir. Yakın döneme kadar sınıf ve kitle hareketini karakterize eden genel bir durgunluktu. Bunu yer yer parlayan mevzi direnişler bir parça kırıyordu. Gerek belli talepler etrafında ortaya çıkan mevzi direnişler, gerekse saldırılara karşı ortaya çıkan tepkiler, sonuç alıcı bir mecra varamıyordu. Bugün işçi hareketinde görülen eğilim yeniden toplu tepki gösterme eğilimidir. Metal işkolundaki sözleşmelerin satışla sonuçlanması ardından ortaya çıkan patlama, bunu doğrulayan bir belittir.

Bugünkü kitle hareketinin imkanlarına iyi bakmak gerekiyor. Hareketin yaşadığı sorunlar, yalnızca devrimci önderlik boşluğu alanında değil. Bugünkü hareketin iktisadi-sendikal alanda bile, az çok mücadeleden yana bir önderliği yok. Düzen, işçi hareketini ve toplumsal muhalefeti kontrol altında tutacak iyi mekanizmalara sahip. Düne kadar KESK kısmen devletin kontrolü dışında davranabiliyordu. Bugün KESK de artık bu kontrol mekanizmalarının kısılcına alınmaya başladı. Devlet, 28 Şubat operasyonu, terör sopası ve KESK önderliğinin uzlaşmacı, teslimiyetçi çizgisine dayanarak, kamu emekçileri hareketini de etkisiz bırakmaya başladı.

Sonuç olarak, düzen ortaya çıkan hareketliliği çok kolay kendi denetimine alarak etkisizleştirebilmektedir. Dolayısıyla, hareketin tabanında tepedeki kontrol mekanizmalarını boşa çıkartabilecek mevziler tutulamadığı sürece, salt özne müdahalelerle hareketin seyrini değiştirmek mümkün değildir. Partinin oynayabileceği rolün sınırları çerçevesinde bunu belirtmiş oldum. Bunun dışında, hareketin kendiliğinden gelişme seyri de mevcut kontrol mekanizmalarını etkisiz kılabılır. Ancak bugün görünen, henüz böyle bir gücü ortaya koyamadığıdır.

Sınıf hareketinin yaşadığı bu açmazın gerisindeki bir başka neden de, hareketin içindeki ilerici potansiyelin örgütsüz, dağınık ve büyük ölçüde sendikal bürokrasiye tabi hareket etmesi, devlet terörü tarafından baskı altında tutulması ve gerçek bir kılıç işlevi görmesidir.

‘87-’90 döneminin hareketliliğine baktığımızda, devrimci önderlik boşluğunu yine görürüz. Ama o dönemin hareketi içinde yer alan ilerici kesim hem sendikal alan üzerinden, hem de sendikal çerçeveyi kısmen aşacak tarzda bir iç örgütlülüğe, dayanışmaya sahipti. Kaynayan ve yayılan bir hareketliliğin verdiği itilimle mücadeleciler bir çizgi izleyebiliyor, bedel ödemeyi göze alabiliyordu. Bugün için böylesi imkanlardan söz etmek olanaksız. Metal hareketliliği sürecinde sınırlı da olsa iç imkanlara sahip olsaydık ne yapabilirdik? Böylesi durumlarda yapılması gereken hareketi dizginleyen, yanlış bir kanala çeken siyasal girişimleri boşa çıkartmak, hareketin gelişip serpilmesi için çaba harcamaktır. Bu siyasal girişimler sendikal bürokrasiden, reformist çevrelerden veya bir düzen partisinden geliyor olabilir. Bunları etkisizleştirmek demek, etkili bir siyasal çabayla hareketin tabanındaki inisiyatifi

açığa çıkarmak ve harekete geçirmek demektir. Dolayısıyla, böyle bir hareketlilik döneminde öncünün yapacağı şey, orada az buçuk güç toplamak değil, hareketi toptan ileriye sıçratabilmektir. Bunun olanakları var, çünkü siz eğer içine yerleşmişseniz, eğer az buçuk bir saygınlığınız varsa, bütünleşme imkanınız varsa, böyle dönemlerde bu size belli güçlere karar aldırarak, bunu bir eyleme, ileriye sıçratacak bir dinamığa dönüştürme imkanı verir.

Örneğin işçiler Renault’daki gelişmeyi öğreniyor ve anahtarla bir duvara vuruyorlar. Bu küçük hareket, ülke çapındaki metal işkolunda bir patlama kıvılcımı olabiliyor. Bu tür durumlarda öncünün yapacağı şey, hareketi iç örgütlülüğe kavuşturmadır. Bu asla bizim etkilediğimiz sınırlı güçleri kendi içinde komiteleştirmek değildir. Onun en ileri, en militan ya da o hareketin toplamı üzerinden öne çıkan kesiminin iç birliğini ve örgütlülüğünü sağlayabilmektir. Dolayısıyla böylesi dönemlerde temel kaygı, ne kadar beslenebileceğimiz değil, hareketi ne kadar sıçratabileceğimizdir. Ne kadar beslenebileceğimiz, o hareketin sıçrama sürecinde ortaya koyacağımız performansla, hareketi mücadele süreci içerisinde ilerletmekle doğrudan orantılı olacaktır.

Hareket kendiliğinden imkanlar üzerinden belli bir patlama ve yaygınlaşma imkanlarına ne zaman ulaşabilecektir? Bunu bugünden söylemek zor. Ama bizim gözetmemiz gereken nokta şudur; bu hareket herhangi bir biçimde doyurulabilmiş değil, çok ciddi sorunlarla karşı karşıya. Bu memlekette servet ve sefalet uçurumu giderek derinleşiyor. Sınıfın belli bir kesimi, özellikle ‘87-’90 döneminin kazanımlarıyla bugüne kadar idare edebildi, ama son patlamalar artık idare edemeyeceğini gösteriyor. Dolayısıyla, hareket birleşik bir tarzda etkinlik ortaya koyma imkanlarına bugün daha fazla sahiptir.

Önemli olan, bizim böyle fırsatları değerlendirebilecek imkanları biriktirebilmemiz, hareketin tabanında buna uygun bir hazırlık sürecini yaşayabilmemizdir. Yalnızca öncünün örgütlenmesi çerçevesinde hareket etmemek, hareketin ileri potansiyelinin bugünden değişik esnek platformlar çerçevesinde asgari bir örgütlülüğe kavuşturulmasını sağlayabilmektir. Biz bunu sürekli bir ajitasyon konusu yapabilmeli, somut girişimlere konu edebilmeliyiz. Ama bu gerçekten ne zaman doğal bir eğilime, bir akışa dönüşür? Bunu da önden saptayamayız. Bu nedenle, bu yöndeki ajitasyon ve girişimlerimizi somut sonuçların ne olduğuna bakmaksızın sürdürmeliyiz. Önemli olan örgütlenme ve dayanışma bilincini geliştirebilmektir. Bu başarılıldığında, hareket ihtiyaç duyduğu anda, kendiliğinden bir eğilime ve eyleme dönüşür.

(Devam edecek...)

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMUNIST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 205, Haziran '99, Başyazı

Kürt hareketinde son gelişmeler

Ayrışma ve yeniden saflaşma zorunluluğu

Abdullah Öcalan'ın İmralı duruşmalarında ortaya koyduğu reformist teslimiyet platformunun ayrıntılarına burada girmeyeceğiz. Bu parti basınıımızda halihazırda zaten yapılmakta, gelişmeler ayrıntılarıyla ele alınmakta ve tartışılmaktadır. Bu yüzden kendimizi, Kürt hareketini Öcalan çizgisi şahsında bu noktaya getiren sürecin mantığını, ortaya çıkan durumun anlamını ve başlamakta olan yeni dönemin niteliğini, temel noktalar üzerinden ortaya koymakla sınırlayacağız.

Öcalan'ın yeni platformu Kürt burjuvazisinin platformudur

Öncelikle ve daha en baştan şunu belirtelim. İmralı duruşmalarında yaşanan gelişmeye Öcalan'ın kişisel tercihi olarak bakılamaz, bu sorunu basitleştirmek olur. Öcalan herhangi bir kişi değil, kendi şahsında belli bir sınıfın iradesini ve tercihini ortaya koyacak konumda bir parti lideri ve Kürt hareketinde çok önemli yeri olan bir politik şahsiyettir. Onun "demokratik çözüm" platformu üzerinden yansıyan, gerçekte Kürt burjuvazisinin iradesi ve tercihidir. Öcalan'ın kapsamlı teorik ve tarihsel açılımlar üzerinden ortaya koyduğu "demokratik çözüm" platformu, Kürt burjuvazisinin Kürt sorunu konusundaki konumuna, tutumuna ve çıkarlarına uygun düşen bir çözüm platformudur.

Kürt burjuvazisi Türk burjuvazisi ile güçlü ve kopmaz iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel bağlara sahiptir. Kürt alt sınıflarına dayalı bir ulusal uyanışın PKK önderliğindeki mücadele ile toplum gündemine oturması, zamanla bu sınıfı Kürt sorununda belli bir hassasiyete ve bu çerçevede politik bir tutuma itti. Bu hassasiyetin ve politik tutumun şekillendiği dönem, aynı zamanda PKK'nın yaşanan tıkanma ve açmazlar karşısında "siyasal çözüm" arayışına girdiği ve bu çerçevede genel olarak Kürt mülk sahibi sınıfları ile de birleşmeye çalıştığı dönemdir. Bu, Kürt burjuvazisinin kendini PKK önderliğindeki ulusal hareket bünyesinde ifade etmesini de kolaylaştırmış oldu.

Kürt burjuvazisinin Kürt ulusal sorununa ilişkin bu hassasiyeti, Kürt dilinin ve kültürel kimliğinin kabulü ve tanınması sınırlarının ötesinde değildi ve süreç boyunca da hep öyle kaldı. Bu çerçevede Kürt burjuvazisi kurulu düzen temelleri üzerinde ve emperyalist sistem içerisinde bir çözümünden yana oldu. Bu onun sınıfsal konumunun en doğal gereği idi. Doğası gereği bu sınıfın mevcut iktisadi-toplumsal düzene olduğu kadar emperyalizme bağımlılığa da en ufak bir itirazı yoktu.

Bugün Öcalan, "demokratik çözüm" platformu adı altında, Kürt sorununu tam da dil ve kültürel kimliğin tanınıp tanınmaması sınırları içerisinde

ortaya koyuyor. Bu tutumla uyumlu olarak, mevcut iktisadi-toplumsal sisteme, bu sistem üzerinde yükselen sınıf egemenliğine ve bu egemenliğin dayandığı emperyalizme karşı da herhangi bir açık itiraz ortaya koymuyor. Dahası, ortaya koyduğu yeni platforma dayalı bir çözümün, Türkiye'nin bugünkü iktisadi-toplumsal düzenini düze çıkaracağını, Türk burjuvazisini kendini çevreleyen bölgelerde lider haline getireceğini, "Türklerle Kürtlerin birliğini" sağlamış bir Türkiye'nin öteki parçalardaki Kürtlerin hamiliği rolünü de haklı olarak üstlenebileceğini söylüyor. Bu arada döne döne, 16. yüzyılda Kürt feodallerinin Osmanlı feodal sınıfıyla girdiği türden bir ilişkiyi, kendi "demokratik çözüm"ünün işlevine ve yararlarına bir tarihsel referans olarak gösterebiliyor. Bu, bugünün modern koşullarında, doğası gereği ancak Kürt burjuvazisi ile Türk burjuvazisi arasındaki ilişkilere dönük bir referans anlamı taşıyabilir. Hiç kuşku yok ki, bu çözüm ve bu hedef, bugünkü koşullarda, ancak Kürt burjuvazisi için ideal bir çözüm ve ideal bir hedef olabilir.

Sonuç olarak, Öcalan tümüyle bu sınıfın toplumsal konumuna, sınıf çıkarlarına ve eğilimlerine uygun düşen bir politik platform ortaya koymuştur. Komünistler bu platformu bir teslimiyet platformu olarak nitelerken, yaşanan duruma PKK'nın dünkü devrimci konumu ve iddiası üzerinden bir tanım getirmiş oluyorlar. Teslimiyet, dünkü devrimci hedef ve idealler tümünden bir yana itilerek, emperyalist sisteme ve Türkiye'nin kapitalist düzenine dayalı bir çözüme geçmekte ifadesini bulmaktadır. "Saf değiştirme" dediğimiz tutum da ifadesini burada bulmaktadır. Yoksa soruna Kürt burjuvazisinin konumu ve çıkarları üzerinden bakıldığında, sözkonusu olan elbette bir teslimiyet değil, fakat kendi çapında "uzlaşma"ya dayalı bir çözüm platformudur.

Burjuvazi adına yapılan tercihin karşısında emekçiler adına da bir tercih yapmanın tam zamanıdır

Öcalan tarihi nitelikte bir dönemeçte kesin bir tercih yapmış, safını yeniden tanımlamıştır. Şimdi tercih sırası, Kürt devrimcileri ve sosyalistleri ile devrimci ulusal kurtuluşta kendi sosyal kurtuluşlarının da bir ilk safhasını gören Kürt emekçilerindedir. Şimdi, Kürt halkının çıkarları birbirine taban tabana zıt sosyal sınıflardan oluştuğunu görmeyen, belli bir çözüm tarzının kaçınılmaz olarak belli bir sınıfın damgasını taşıyacağını hatırlamanın ve mevcut "demokratik çözüm" platformunun bu açıdan hangi sınıfın toplumsal konumuna, sınıfsal çıkar ve tercihlerine uygun olduğunu düşünmenin tam zamanıdır.

Gelişme sürecinin yıllar öncesinden ortaya çıkardığı tıkanıklık ve çözümsüzlük, "siyasal çözüm" arayışıyla dışa vurulmuştu. PKK bir yandan devrimci iddiasını korumaya çalışarak, öte yandan ise sistem ve düzenle uzlaşma arayarak, ara bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. Süreç böyle bir ara çözüm yolunun mevcut olmadığını gösterdi.

Öcalan'ın "demokratik çözüm" platformu da bunun bir bakıma açık yürekli bir itirafı oldu. Öcalan, yılların çözümsüzlüğünü, mevcut uluslararası sistem ile Türkiye'nin kurulu düzenini kabul ederek, bu temel üzerinde Türk burjuvazisiyle anlaşmayı ve bütünleşmeyi kolaylaştıracak teorik ve tarihsel açılımlar yaparak aşma yolunu tutmuş bulunuyor.

Kürt hareketinin devrime ve sosyalizme gönül veren ve bu konumunu halen de koruyan kesimleri ise, bunun tam tersi bir açılım yapmak sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Bu ise, emperyalist sistemi aşmayı ve Türkiye'nin kurulu toplumsal düzenini yıkmayı hedefleyen, bu çerçevede tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak bir devrimci mücadele hattında bütünleşmeyi sağlayacak olan teorik ve tarihsel açılımlar yapmak sorumluluğu demektir. Öcalan önderliğindeki PKK yıllar öncesinde karşı karşıya kaldığı "yol ayrımı"nda bunu yapmadığı içindir ki, süreç içinde buraya, bugünkü geri noktaya gelindi. Bunu yapmayanlar, sonuçta kaçınılmaz olarak bunun tam tersini yapacaklardı ve öyle de yaptılar. Biz bunu olayların bugünkü açıklığı üzerinden değil, yıllar öncesinde, tam da bu "yol ayrımı"nın başında söyledik.

Yükselişten düşüşe hareketin ana gelişme evreleri

Devrimci temeller üzerinde gelişen bir hareketi bugünkü noktaya getiren ve kendi bünyesinde temel önemde tarihsel tercihlerle yüzyüze bırakan sürecin çok yönlü bir değerlendirmesine burada girmemiz gerekmiyor. Başından itibaren ulusal soruna, bu çerçevede Kürt hareketinin gelişme seyrine ve sorunlarına yakın ilgi gösteren, hareketin ana gelişme evrelerini gelişme sürecine paralel olarak adım adım çözümleyen partimizin konuya ilişkin değerlendirme ve tahlilleri bu bakımdan yeterli bir açıklığı da zaten sunmaktadır. (Bu vesileyle, başta kendi parti kadrolarımız ve sempatanlarımız olmak üzere, tüm devrimcileri ve devrimci Kürt yurtseverlerini partimizin önemli bir bölümü kitaplaştırılmış bulunan bu birikimini bugünkü gelişmelerin ışığında yeniden incelemeye çağırıyoruz). Varılan son noktanın ışığında elbette ki sürece birçok yönüyle yeniden bakmak gereklidir, fakat bunun yeri burası değildir. Biz burada bazı temel noktaları ve kritik önemde dönemeçleri,

partimizin bugüne kadarki değerlendirmelerinden de yararlanarak, hatırlatmakla yetineceğiz.

PKK önderliğindeki ulusal hareketin en temel açmazlarından biri, Kürt sorununu çözecek toplumsal kuvvetleri Kürdistan coğrafyası ölçeğinde ele alması ve sorunu salt ulusal istemlere indirgemesiydi. Bu iki yapısal zaaf birarada, bir yandan ulusal hareketi, sorunu gerçekten çözebilecek temel toplumsal güçlerin desteğinden yoksun bırakırken, öte yandan sorun salt ulusal istemlere indirgendiği ölçüde onu kendi burjuvazisiyle birleşmeye götürüyordu. Hareketi Türkiye işçi ve emekçilerinden uzaklaştıran ve kendi burjuvazisine yakınlaştıran bu çizgi, tıkanıklığa ve çözümsüzlüğe yol açacak, sonuçta kaçınılmaz olarak emperyalizmle ve Türk burjuvazisiyle de uzlaşma arayışlarına varacaktı. Kürt sorunu kendini Türkiye toplumunun bütününde gösteren bir sorundu ve çözümünü de bu bütündeki sınıfsal güçler mevzilenmesi ve çatışması içerisinde bulabilirdi.

Kürt hareketinin gelişim sürecinde henüz hiçbir önemli problemin görünmediği bir aşamada, Mart '91'de toplanan EKİM 1. Genel Konferansı, konuya ilişkin tarihsel ve programatik değerlendirmesinde, bu temel gerçekleri ve bunun Kürt hareketini yakın gelecekte karşı karşıya bırakacağı temel açmazları bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Örneğin bu değerlendirmelerde, Kürt hareketinin o güne kadarki başarılı gelişmesinin vardığı nokta, hareketin kendi sınırları içerisindeki yetersizliğinin açığa çıkmasının da başlangıç noktası olarak tanımlanmaktadır. Kürt sorununun çözümünü Türkiye devriminin genel sorunlarına bağlayan güçlü objektif zemini çözümleyen sözkonusu değerlendirme, bizzat Kürt hareketinin o günkü gelişme düzeyinin de bu baği ortaya koyan açık veriler sunduğuna işaret etmektedir:

“Kürt devrimci ulusal hareketinin bugün için kendi mecrasında gelişiyor olması, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrimci dinamiklerini ve süreçlerini birbirine bağlayan temel etkenleri geçersiz kılmadığı gibi, tersine, aradaki baği açığa çıkaran önemli bazı sonuçlar sergilemektedir.”

Bu verileri sıralayan değerlendirme, daha ileride şöyle devam etmektedir:

“Kendi mecrasında gelişen devrimci ulusal hareket, kendi özgücüyü bugün sorunu çözüm gündemine sokmuş bulunuyor. Ama çözüm gündemine girmek ile çözüme kavuşmak arasında her zaman önemli bir mesafe vardır. Onlarca yıldır kendisini çözüm gündemine sokmuş bulunan, fakat hala çözülemediği gibi, bugün trajik bir biçimde emperyalist politikaların etki alanı haline gelen Güney Kürdistan'daki hareketin deneyimi de bu gerçeği ortaya koymaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda sorunun kendi öz devrimci birikimi ile çözüm gündemine girmiş olması, onun kendi sınırları içinde bir çözümünün son derece güç olduğunu, asıl çözümün sömürgeci Türk burjuvazisini bir sınıf olarak tasfiyeden geçtiğini gitgide daha açık gösterecektir.” (Kürt Ulusal Sorunu/1, s.62, 64-65)

Aynı değerlendirmede, yukardaki bakışın bir uzantısı olarak, Kürt hareketinin geleceğinin Türkiye'nin batısında devrimci bir işçi ve emekçi hareketinin gelişip gelişmemesine sıkı sıkıya bağlı bulunduğu; “Eğer işçi hareketi güçlenemezse, politik bir mecraya giremezse, devrimci ulusal harekete dolaylı ve dolaysız yeterli desteği sunamazsa, böyle bir durumda, devrimci ulusal

Öcalan tarihi nitelikte bir dönemde kesin bir tercih yapmış, safını yeniden tanımlamıştır. Şimdi tercih sırası, Kürt devrimcileri ve sosyalistleri ile devrimci ulusal kurtuluşta kendi sosyal kurtuluşlarının da bir ilk safhasını gören Kürt emekçilerindedir. Şimdi, Kürt halkının çıkarları birbirine taban tabana zıt sosyal sınıflardan oluştuğunu görmenin, belli bir çözüm tarzının kaçınılmaz olarak belli bir sınıfın damgasını taşıyacağını hatırlamanın ve mevcut “demokratik çözüm” platformunun bu açıdan hangi sınıfın toplumsal konumuna, sınıfsal çıkar ve tercihlerine uygun düştüğünü doğru saptamanın tam zamanıdır. Gelişme sürecinin yıllar öncesinden ortaya çıkardığı tıkanıklık ve çözümsüzlük, “siyasal çözüm” arayışıyla dışa vurulmuştu. PKK bir yandan devrimci iddiasını korumaya çalışarak, öte yandan ise sistem ve düzenle uzlaşma arayarak, ara bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. Süreç böyle bir ara çözüm yolunun mevcut olmadığını gösterdi.

hareketin ihtiyaç duyduğu kuvvetleri kendi mülk sahibi sınıflarla uzlaşarak yaratmak eğilimi” göstereceği, bunun ise onu olumsuz bir akibetle yüzyüze bırakacağı dile getiriliyor. (s.71)

EKİM 1. Genel Konferansı'nın bu değerlendirmelerinden bir yıl sonra komünistler, “Kürt Hareketi Yol Ayrımında” başlıklı bir değerlendirme kaleme aldılar (Nisan '92). Erken tarihli bu değerlendirmede sonraki gelişmeler tarafından doğrulanan bir dizi kritik gözlemin yanı sıra, hareketin ulaştığı kritik yol ayrımı da tüm açıklığıyla tespit ediliyor. Hareketin “kendi olanaklarıyla ulaşmış bulunduğu mevcut düzeyi aşmakta bugün artık zorlanır hale geldiği”ni; bu zorlanma karşısında “gitgide daha çok sözü edilmeye başlanan ‘siyasal çözüm’” arayışının, “Kürt sorununun kendi sınırları içinde çözümünün son derece güç olduğunu (da) bir itirafı” olduğunu; bu arayışın “Kürdistan'daki devrimci birikim için çok önemli ve tehlikeli bir riski” ifade ettiğini belirten bu değerlendirme, bunun bir çizgi haline gelmesinin “Kürt sorunu ile Türkiye devriminin kaderini birbirinden koparmak anlamına geleceği”ni vurguluyor ve gelip dayanan yol ayrımını bütün açıklığıyla tespit ediyor:

“Bugüne kadar devrimci bir temel üzerinde gelişen Kürt ulusal hareketinin, bugün artık önemli bir dönüm noktasına geldiğinin ciddi belirtileri vardır. Bu, hareketin ulaştığı bugünkü gelişme aşamasında, objektif bir durum olarak çıkmaktadır ortaya. Bu yol ayrımında, ya kaderini Türkiye devriminin kaderiyle daha sıkı perçinleyerek köklü ve kalıcı bir çözüm için devrimci bir mecrada derinleşmek, ya da ‘siyasal çözüm’ adı altında düzen içi kısmi bir çözümle reformcu bir mecraya girmek alternatifleri vardır.” (s.137-138)

Bu değerlendirmeden bir yıl sonra, '93 Mart'ında ise, bilindiği gibi ilk ateşkes gündeme geldi ve buna PKK-PSK Protokolü eşlik etti. Bu gelişmeyi değerlendiren komünistler, yukarıya aktardığımız “yol ayrımı”na işaret ederek, bunun ışığında yeni gelişmeyi şöyle değerlendirdiler: “(Gelişmeler) Kürt ulusal devrimci hareketinin ikinci yola doğru dümen kırdığını, ‘siyasal çözüm’ arayışı adı altında köklü bir devrimci çözümün kısmi ve iğreti bir anayasal çözüme doğru yön değiştirdiğini göstermektedir. ... Olayların tüm mantığı gözetildiğinde ve son gelişmeler içinde yer alan, etkin rol oynayan taraflara ve gelişmelerin perde arkasına bakıldığında, ortada basit bir taktik manevra değil, fakat stratejik önemde bir yön değişimi olduğu açıkça görülmektedir.” (s.170)

Öcalan'ın PKK'nın çözüm politikası

çerçevesinde verdiği bilgiler ve yaptığı değerlendirmeler, '93 Ateşkesi'nin anlamını çözümleyen bu tespitleri olduğu gibi doğrulamaktadır. Öcalan bugün, '93 Mart'ında sözkonusu olanın taktik bir manevra değil yeni bir stratejik yönelim olduğunu açıklıkla ortaya koymaktadır.

Bu değerlendirmeden önemli bir gözlem daha aktarmak istiyoruz. Bu gözlem, Kürt hareketi “siyasal çözüm” adı altında reformcu bir anayasal çözüme yöneldiği halde, bu sürecin bugüne kadar neden süründüğüne açıklık getirmektedir. “Bununla birlikte, olayların artık tümüyle yeni bir mecrada basit bir seyir, düz bir çizgi izleyeceği sanılmamalıdır. Kürt sorunu karmaşık bir yapıya sahiptir; içte ve uluslararası planda birbirini çelen,

birbiriyle çatışan sayısız çıkara ve etkene bağlıdır.

“70 yıllık inkarcı politikanın yükünü omuzlarında taşıyan ve Kürt hareketine karşı geleneksel olarak ezme ve sindirme politikası izleyen Türk burjuvazisinin, kurulu toplumsal ve siyasal düzenin temellerine dokunmayan iğreti bir anayasal çözüme bile öyle kolay yanaşabileceği de sanılmamalıdır.” (s.177)

Aynı vesileyle PKK-PSK Protokolü üzerine yapılan değerlendirmede; PKK önderliğindeki ulusal hareketin, bu adımla birlikte, kendi burjuvazisi ile uzlaşmayı bir çizgi haline getirdiği, böyle bir durumda ise, “sorunun çözümünde devrimci alandan anayasal alana kayma(nın) kaçınılmaz” olduğu vurgulanmakta, “zira kendi burjuvazisi ile uzlaşma, bu uzlaşma üzerinden emperyalistlerle ve sömürgecilerle uzlaşmayı getirecektir” denilmektedir (s.181) ve daha ileride şöyle devam edilmektedir: PKK-PSK Protokolü “Kürt sorununun bir devrim sorunu olarak ele alınmasından artık vazgeçildiğinin ilanıdır. Çözüm, kurulu düzen tabanı üzerinde siyasal ve anayasal düzenlemeler düzeyine indirgenmiştir.” (s.182)

Aynı günlerde yapılan bir başka değerlendirmede, yine bugünkü gelişmeler ışığında açıkça doğrulanan ve özel bir anlam kazanan şu pasajlara yer verilmektedir:

“PKK'nin bugünkü gücü ve gelişmeler içindeki tartışmasız yeri, kendi başına bir güvence oluşturmaz. Güvence, devrimci perspektif ve politikadır. Kürt mülk sahibi sınıfları ve emperyalizmle bunlar üzerinden kurulan ilişkiler, bu perspektif ve politikalarda stratejik bir yön değişiminin ifadesidir. Türk burjuvazisi ile uzlaşma bu çerçevede sadece bir sonuçtur. Dolayısıyla bu uzlaşmanın bugün gerçekleşip gerçekleşmemesi, son gelişmelerin anlamını hiçbir biçimde değiştirmez.

“Son gelişmelerle birlikte yoğunluk kazanan siyasal çözüm mü, askeri çözüm mü tartışması, çarpıtılmış bir ikilemin ifadesidir. Gerçek ikilem, devrimci çözüm mü, reformcu (anayasal) çözüm mü? şeklindedir. Bunların ikisi de ‘siyasal çözüm’lerdir. Fakat ilki Kürt emekçi sınıflarının çıkarlarının bir ifadesi olarak sistem dışı bir çözümü, ikincisi Kürt burjuvazisinin çıkarlarına denk düşen sistem içi bir çözümü karakterize eder. Birinci çözüm ezilen ulus emekçilerinin ezen ulus işçi ve emekçileriyle kader birliğini, ikinci çözüm (ise) ezilen ulus emekçi sınıflarının kendi burjuvazisinin kuyruğuna takılmasını getirir. Emperyalizm ve sömürgeci burjuvazi ile uzlaşma, bu sonuncusunu kendiliğinden izler.” (s.188-189)

Partimizin konuya ilişkin geçmiş değerlendirmelerini, '93 Mart'ındaki gelişmeler üzerine '93 Nisan'ında kaleme alınmış bu pasajlarla noktalıyoruz. Sonraki döneme ait (özellikle de '95 Mart'ında toplanan EKİM 3. Genel Konferansı'nda yapılan) temel önemdeki değerlendirmelere girmiyoruz. Zira sonraki süreç, kritik yol ayrımında yapılan bu değerlendirmeleri doğrular şekilde seyretmiş ve gelip İmralı duruşmalarında ortaya konulan teslimiyet platformuna varmıştır. Geçmeden belirtelim ki, '97 yazında verilen ve *Ulusal Sorun ve Devrim* başlığı altında kitaplaştırılan ulusal sorun konulu konferansta, o güne kadarki sürecin marksist açıdan kapsamlı bir değerlendirmesi yapılmakta ve bu sürecin ayrıntılara inen bir bilançosu çıkarılmaktadır. Son gelişmeler ışığında bugün bu kitap apayrı bir önem ve anlam kazanmıştır. Zira bu kitapta yalnızca "yol ayrımı"nda girilen reformist yolun kapsamlı bir eleştirisi ile yetinilmemekte, öteki yolun, devrimci çözüm yolunun anlamı, gerekleri ve imkanları da ayrıntılı olarak çözümlenip ortaya konulmaktadır.

Ayrışma ve yeniden saflaşma nesnel bir zorunluluktur

Her gerçek devrimci ulusal özgürlük mücadelesinin şaşmaz biçimde baş hedefi olması gereken emperyalizmi bir çözüm etkeni olarak gören çizgi, Kenya komplosu ile birlikte trajik bir hüsrarla noktalandı. Bu olay yanlış çizgiden dönmek için gerçek bir dönüm noktası işlevi görebilirdi. Bu ise ancak son 6-7 yıldır izlenen "siyasal çözüm" çizgisini kapsamlı bir sorgulamaya tabi tutmak, ve Kürt burjuvazisinden kopmayı göze almakla olanaklıydı. Komünistler Kenya komplosunun hemen ertesi günü kaleme alınan

Yıllardır sözü edilen "Türkiyelileşmek", gerçek anlamını, ya Türk burjuvazisiyle kurulu düzen temeli üzerinde bütünleşmeye, ya da Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak devrimci mücadele saflarında birleşip bütünleşmeye götürecek stratejik açılımlar yapmakta bulacaktı. Öcalan birinci yoldan giderek "Türkiyelileşme" yolunu seçti. Bu açık ve net bir sınıfsal-siyasal tercihtir. Kürt hareketinin devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki kesimleri de kendi sınıfsal-siyasal tercihlerini aynı açıklık ve netlikte yapmak tarihi devrimci sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Burada ara bir çözüm yoktur. Ara çözümde ısrar, Öcalan şahsında görüldüğü gibi, sorunun çözümünü Türk burjuvazisi ile bütünleşmede aramaya götürür. Oysa Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşme doğrultusunda köklü bir devrimci açılım, Türkiye ve Kürdistan devriminin önüne yepyeni ufuklar ve olanaklar açacaktır.

değerlendirmelerinde, Kürt hareketinin "bu bedeli ağır dersten gerekli sonuçları bir an önce çıkarmaya" çağırarak, şunları söylemişlerdi:

"Kürt hareketi bugün yeniden bir yol ayrımındadır. Ya yaşanan sürecin artık çıplak gözle görülebilir hale gelen derslerini gözeterek ve bir çıkmaz yol olan reformcu çözüm arayışlarını terkederek yeniden devrime yönelecek; bunun gerektirdiği stratejik-politik açılımları yaparak çözümü Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesinde arayacaktır. Ya da daha geri bir mevziye çekilerek yine 'siyasal çözüm' peşinde koşacak, daha açıkcası, emperyalist komplolarla hedeflenen amaçlardan biri olan teslimiyet çizgisine doğru yeni adımlar atacaktır.

"Yol ayrımındaki bu taban tabana zıt bu iki ayrı yol, aynı zamanda, yıllardır 'siyasal çözüm' çizgisinde uzlaşan ve birlikte hareket eden Kürt emekçi sınıfları ile Kürt mülk sahibi sınıflar arasındaki muhtemel bir kopuşmanın eksenlerine de işaret etmektedir. Yeniden devrime yönelmeye niyetlenenler bu konuda gerçekçi olmalı, böyle bir ayrışmayı da göze almalıdırlar. Bu uzun vadede

hareketi zayıflatmayacak, tersine, ona sağlıklı ve soluklu bir gelişme zemini kazandıracaktır. Emperyalizme ilişkin dayanaksız hayallerden ve bunları sürekli üreten bir toplumsal doku olan kendi burjuvazisinden kopmayı göze alanlar, bunun gerektirdiği stratejik politiklara yönelenler, böylece gerçek toplumsal müttefikleriyle buluşma zemini ve olanağına da kavuşmuş olacaklardır."

PKK böyle bir devrimci yönelimi göstermekten çok uzaklaştığını, komployu izleyen dönemdeki çizgisi ile göstermiş oldu. Fakat bunu yapmayanlar yukarda tanımlanan tam aksi yönde ("teslimiyet çizgisine doğru") mesafe almak zorunda kalacaklardı. Öcalan İmralı duruşmalarında ortaya koyduğu

"demokratik çözüm" platformuyla bu adımı güçlü bir biçimde attı.

Yıllardır sözü edilen "Türkiyelileşmek", gerçek anlamını, ya Türk burjuvazisiyle kurulu düzen temeli üzerinde bütünleşmeye, ya da Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak devrimci mücadele saflarında birleşip bütünleşmeye götürecek stratejik açılımlar yapmakta bulacaktı. Öcalan birinci yoldan giderek "Türkiyelileşme" yolunu seçti. Bu açık ve net bir sınıfsal-siyasal tercihtir. Kürt hareketinin devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki kesimleri de kendi sınıfsal-siyasal tercihlerini aynı açıklık ve netlikte yapmak tarihi devrimci sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Burada ara bir çözüm yoktur. Ara çözümde ısrar, Öcalan şahsında görüldüğü gibi, sorunun çözümünü Türk burjuvazisi ile bütünleşmede aramaya götürür. Oysa Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşme doğrultusunda köklü bir devrimci açılım, Türkiye ve Kürdistan devriminin önüne yepyeni ufuklar ve olanaklar açacaktır.

Bu metin Ekim'in Haziran '99 tarihli 205. sayısının başyazısıdır.

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 204, Mayıs '99, Başyazı

Zorlu döneme örgütsel hazırlık

Ulusal ve uluslararası planda zorlu ve karmaşık bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Yanıbaşımızda, Balkanlar'da bir emperyalist savaş sürüyor. *Ekim*'in geçen sayısının başyazısı, bu savaş şahsında, dünyadaki ve bölgedeki gelişmelerin devrimci sınıf mücadelesi açısından anlamını ve önemini temel noktalar üzerinden ortaya koymuş bulunuyor. Bu değerlendirmede ortaya konulan "yeni bir emperyalist saldırı ve savaşlar dönemi"ne girmiş bulunduğumuz tespiti bile, girmiş bulunduğumuz yeni dönemin sorunun anlamını ve kapsamını göstermeye kendi başına yetiyor. Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar'la İç Asya, bugün emperyalist nüfuz mücadelelerinin şiddetlendiği, bu

çerçevede sayısız kışkırtma ve oyunların sahnelendiği ve fırsat bulundukça fiili emperyalist müdahalelerin, somutta dün Körfez'de ve bugün Balkanlar'da olduğu gibi emperyalist saldırı savaşlarının gündeme getirildiği bir bölge.

Türkiye bugün dünyanın bu üç temel kriz bölgesinin tam göbeğinde yeralan ve kendisi de kriz içinde debelenen bir ülke. Bu konum, kendi iç kriz dinamiklerinden de öteye, Türkiye'yi nesnel olarak bu bölgesel krizin bir parçası haline getiriyor. Fakat daha da önemlisi, Türk burjuvazisi egemenliğindeki bir Türkiye, her zamankinden çok daha fazla olarak ABD emperyalizminin bu kriz bölgelerine müdahalesinin bir ileri karakolu işlevi görüyor.

Bugün İncirlik Üssü, emperyalizmin Türkiye'yi Ortadoğu halklarına yönelik bir saldırı üssü olarak kullanması olgusunu simgeliyor. NATO'nun Yugoslavya'ya müdahalesi ise, Türk burjuvazisinin aynı uşakça rolü bu kez Balkan halklarına karşı üstlendiğini somut olarak gösterdi. Balkanlar'a fiilen yerleşen emperyalistler, Türk askerini Balkanlar'da kendi amaçları doğrultusunda bir müdahale gücü ve Türkiye topraklarını da bir emperyalist saldırı üssü olarak kullanıyorlar.

Türk dış politikasının her alanda emperyalizmin çıkarlarına göre uyarlandığı bir dönemin içindeyiz; ve bu dönem bir emperyalist saldırı ve savaşlar dönemi olduğu ölçüde, dıştaki bu uşaklığın ve

maceracılığın gerisin geri iç politikadaki yansımaları da dolaysız olmaktadır.

Dışardaki saldırganlığa paralel olarak içerde dizginsiz bir şovenizm ve bununla meşrulaştırılan azgın bir devlet terörü, rejimin bugünkü yönelimini belirleyen politika durumundadır. Şovenizm ile emekçiler sersemletilmekte ve faşist devlet terörüyle yıldırılıp teslim alınmaya çalışılmaktadır. Doğal olarak bunun düzlediği zeminde de, emekçiler için yoksulluğun ve işsizliğin ağırlaşması anlamına gelen IMF reçeteleri, tekelci sermayenin kriz politikaları hayata geçirilmektedir.

18 Nisan seçimleri şovenizmin Türkiye toplumunda nasıl büyük bir güç ve etki kazandığını somut olarak göstermiş bulunmaktadır. Tekelci burjuvazi şimdi bunu emekçileri yıldırıp teslim almanın bir yeni olanağı olarak değerlendirmek çabasıdadır. DSP-MHP eksenli hükümet bu çerçevede düşünülmüş ve özel bir ısrarla tezgaflanmıştır. Bu hükümet, dışarda emperyalizmin hizmetindeki bir saldırganlığa, içerde ise şovenist histeriye ve faşist devlet terörüne bugünkü koşullarda en uygun düşen hükümettir. Başta özelleştirme olmak üzere sermayenin ekonomik kriz politikalarını kararlılıkla hayata geçireceğini ise bu hükümet daha en baştan, daha protokol görüşmeleri safhasında açıklıkla ifade etmiştir.

Bütün bu gelişmeler karşısında, son 1 Mayıs, kitle hareketinin halihazırdaki zaafiyetini görmeye vesile olmuştur. Herşeye rağmen işçilerin yerel planda sürmekte olan hak mücadelelerini saymazsak, kitle mücadelesi bugün son yılların en geri noktasında bulunmaktadır. Bunda toplumu saran şovenist histerinin ve onun oluşturduğu atmosferde kolayca uygulanan baskı ve terörün kuşkusuz özel bir rolü var. Kitleleri uyarmaya, örgütlemeye ve harekete geçirmeye yönelik devrimci siyasal çabanın son birkaç yılda gitgide zayıflamasının da bundaki rolünü unutmamak gerekir. Devrimci siyasal faaliyet bugün son yılların en geri noktasındadır. Seçimler gibi kritik önemde fırsatlar sunan bir nispi politizasyon döneminde bile devrimci akımların sözü edilebilir bir varlık göstermemeleri, sol ya da sosyalizm adına meydana neredeyse tamamen icazetçi reformist akımlara bırakmaları bunun somut bir göstergesidir. Nitekim bu gerçeklik son 1 Mayıs kutlamalarına da yansımış, devrimci ruh ve coşku açısından 12 Eylül sonrasının en zayıf 1 Mayıs'ı yaşanmıştır.

Kürt hareketinde ise gelişmeler dolu dizgin başaşağı gitmektedir. Öcalan yakalandıktan sonraki gelişmeler, Kürt hareketinin "siyasal çözüm" çizgisini "barış" ve "uzlaşma" adı altında kurulu düzene bir teslimiyet çizgisine vardırıldığını göstermektedir. Parti basınımızda seçimlere ilişkin olarak yeralan değerlendirmelerde, Öcalan çizgisi şahsında Kürt hareketinin devrimden artık tümüyle yüz çevirdiği, açıklıkla tespit edilmiş bulunmaktadır. Bunun yaratacağı sorunları, Kürt halk kitleleri üzerinde ve devrimci hareket saflarında bir dönem için yol açacağı moral ve maddi yıkımı tahmin etmek güç değil.

Temel unsurları ve ayrıntıları parti basınımızda sürekli biçimde işlenmekte olan döneme ilişkin bu siyasal tablo, ne türden zor ve karmaşık bir döneme girdiğimizin genel bir çerçevesini vermektedir. Bu zorlu dönemi parti olarak göğüslemek, bu dönemin görev ve sorumluluklarını parti olarak omuzlamak durumundayız. Bu bizim için bir sınanma, gerçek bir sınavdan geçme dönemidir. Partimizin farklı ve yeni olan konumu ve kimliği, dönemin bu zorlu görevleri

Parti, öteki şeyler yanında öncelikle bir program, taktik ve örgüt demektir. Örgüt bir araçtır; ona anlam ve kuvvet veren ise program ve taktiktir, bunların ifadesi olan ideolojik-politik çizgidir. Örgüt devrimci bir program temeli üzerinde yükseldiği, sağlam bir ideolojik çizgiye dayandığı ve kuşkusuz döneme uygun düşen politikalara sahip olduğu ölçüde, bir anlam taşır ve bir araç olarak kendi işlevini başarıyla yerine getirir.
Fakat öte yandan, program ve politika da ancak bir örgütte cisimleştiği ölçüde gerçek anlamını ve işlevini bulur. Ne kadar doğru ve devrimci olurlarsa olsunlar, maddi bir örgütsel temele dayanmayan, onda bir kimliğe ve maddi bir çabaya dönüşemeyen program ve politikaların da herhangi bir anlamı, işlevi ve dolayısıyla geleceği olmaz.

içerisinde sınanacak ve güçlenecektir.

Parti, öteki şeyler yanında öncelikle bir program, taktik ve örgüt demektir. Örgüt bir araçtır; ona anlam ve kuvvet veren ise program ve taktiktir, bunların ifadesi olan ideolojik-politik çizgidir. Örgüt devrimci bir program temeli üzerinde yükseldiği, sağlam bir ideolojik çizgiye dayandığı ve kuşkusuz döneme uygun düşen politikalara sahip olduğu ölçüde, bir anlam taşır ve bir araç olarak kendi işlevini başarıyla yerine getirir.

Fakat öte yandan, program ve politika da ancak bir örgütte cisimleştiği ölçüde gerçek anlamını ve işlevini bulur. Ne kadar doğru ve devrimci olurlarsa olsunlar, maddi bir örgütsel temele dayanmayan, onda bir kimliğe ve maddi bir çabaya dönüşemeyen program ve politikaların da herhangi bir anlamı, işlevi ve dolayısıyla geleceği olmaz.

Örgütsel alandaki sorun ve sorumluluklarımızı, dönemin zorlu ve karmaşık tablosu kadar, devrimci sınıf mücadelesinin bu temel gerçekleri ışığında da kavramak zorundayız. Parti örgütümüzü geliştirmenin, güçlendirmenin ve pekiştirmenin sorunlarına da, aynı şekilde, devrimci sınıf mücadelesinin ve dönemselsel devrimci görevlerin gerekleri üzerinden bakmak durumundayız.

Bilindiği gibi, kongreyi izleyen sistematik polis saldırısı, bunun yolaçtığı tahribatlar ve yine bunun açığa çıkardığı zaaf ve yetersizlikler, örgütsel alandaki sorun ve sorumluluklarımıza yeni boyutlar kazandırmıştır. Parti kongresinde yapılan yolaçıcı ve bağlayıcı değerlendirmeler, yaşanan bu gelişmelerin ışığında apayrı bir anlam ve önem kazanmıştır.

On yıllık bir hareket olarak örgütsel alanda büyük bir düşünce ve deneyim birikimine sahibiz. Kongredeki değerlendirmelerin zenginliğini ve yolaçıcılığını da bu birikime borçluyuz. Kongre bütün bir partileşme sürecindeki deneyim birikimini toparlamakla kalmamış, bir yandan partili düzeyin gerekleri, öte yandan ise dönemin ihtiyaçları üzerinden, yeni dönemin örgütsel perspektiflerini ortaya koymuştur. Örgütsel süreçlerimizin ve sorunlarımızın temel başlıklar üzerinden ilk büyük genellemesi 3. Genel Konferansımızda yapılmıştı. Kendi tartışma ve değerlendirmelerinde, 3. Genel Konferans'ın ortaya koyduğu örgütsel platformu hareket noktası olarak ele alan Kuruluş Kongremiz, aynı zamanda bu platformu partimiz için de bağlayıcı bir örgütsel platform olarak karara bağlamıştır.

Parti Kuruluş Kongremizin önemli bir bölümü şimdiden devrimci kamuoyuna sunulmuş olan örgütsel değerlendirmeleri zengin, çok yönlü ve geniş kapsamlıdır. Ortaya konulan perspektifler, tanımlanan görevler yeterince açık ve nettir. Bunlar öyle soyut ve genel yaklaşımlar da değildir. Tersine,

genel yaklaşımlar hareket noktası olsa da, tüm değerlendirme ve tartışmalar, içinden geçmekte olduğumuz özel dönem, toplumsal ortam ve nihayet kendi somut gerçekliğimiz üzerinden yapılmıştır. Kongreyi izleyen saldırı döneminin açığa çıkardığı gerçekler, yapılan değerlendirmelerin ve saptanan görevlerin hayati anlamını ve işlevini çok daha somut olarak göstermiştir.

Bu durumda bizim için tüm sorun uygulama kararlılığı ve tutarlılığı sorunudur. Uygulamada tutarlılık ve kararlılık da elbette bir önderlik, sürekli ve somut yönlendirme ve denetleme, yerinde ve zamanında müdahale ile bağlantılıdır. Merkezi ve yerel önderlikler bu konudaki sorumluluklarının bilincinde hareket etmek durumundadırlar. Kuruluş Kongremiz buna

ilişkin sorunları ve sorumlulukları da yeterli açıklıkta ortaya koymuştur. Bu alandaki boşlukların ve zaafıların Kuruluş Kongresinin emredici iradesine rağmen sürmesinin nelere yolaçabileceğini ise kongreyi izleyen polis saldırıları somut olarak göstermiştir. Merkez Komitesi bu bedeli ağır son deneyimin derslerini de gözetken bir titizlikle hareket etmek kararlılığındadır.

Örgütsel çizgimizi kararlılık ve tutarlılıkla uygulamak ve örgütsel görevlerimizi başarıyla gerçekleştirebilmek için, saflarımızda hala etkileri süren örgütsel oportünizmi, onun içimizdeki taşıyıcısı olan küçük-burjuvaziyi mutlaka yenmemiz, altetmemiz gerekir. Küçük-burjuvazi tek tek bireyler şahsında değil, bizim toplam gerçekliğimizin organik bir ögesi olarak varlığını sürdürmektedir. Sorunu bu çerçevede kavradığımız taktirde ve ölçüde, gerçekliğimizin bu olumsuz ve geçmişe ait yanına karşı başarılı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütebiliriz.

Küçük-burjuvazi bizim siyasal geçmişimizdir, sosyal kökenimizdir, oradan süregelen kültürümüzdür, devraldığımız mirasın etkileri kazanması gereken olumsuz yanındır. Bu bir eğilimdir, bir alışkanlıklar toplamıdır, bir anlayış ve zihniyettir. Bunun mutlaka yenilmesi, yenilgiye uğratılması gerekir. Tek tek her kadro şahsında ve bir bütün olarak örgüt çapında.

Örgütsel çizgimizi tutarlılıkla uygulamanın önündeki temel engel olan örgütsel oportünizme karşı mücadeleyi bu genel çerçeve ve bu temel noktalar üzerinden kavramak durumundayız. Bizim için örgütsel inşa süreci, örgütsel oportünizme karşı sistematik bir mücadele süreci de olmak zorundadır. Başarılı bir örgütsel gelişmenin temel bir önkoşuludur bu. Şunu da ekleyelim ki, içimizdeki düşman sayılması gereken küçük-burjuvaziyi, onun temsil ettiği örgütsel oportünizmi, devrimci iç örgütsel yaşamı oturarak, etkili ve sistematik bir politik çalışmayı süreklileştirerek, bu çaba içerisinde işçi sınıfı ve emekçilerle birleşip kaynaşarak, onların en iyi öğeleriyle parti örgütlerini sürekli besleyerek yenip altedeabiliriz.

Kuruluş Kongresinin bütün bir örgütsel birikimi, buna tüzük tartışmaları ve örgütsel güvenlik sorunları üzerine tartışmalar da dahildir, yakında kitaplaştırılacaktır. Bu kitap, 3. Genel Konferans'ın Kongre tarafından bağlayıcı bir platform olarak onaylanan metinleri ve *Partileşme Süreci-1* ve 2 başlıklı kitaplarımızla birlikte, tüm parti birimlerinde yeniden incelenmek durumundadır. Örgütsel birikimimizi döne döne incelemek ve özümsemek, tüm parti kadrolarımız ve organlarımız için ihmal edilemez bir sorumluluktur.

Ekim'in Mayıs '99 tarihli 204. sayısının başyazısıdır

“Bu dava herşeyden önce Kürtlerin davası olmalıdır”

(Avusturalya SBS Radyosu Kürtçe Yayın Servisi'nin Öcalan davasının beşinci gününde Av. Ahmet Zeki Okçuoğlu ile yaptığı dikkate değer röportajı okurlarımıza sunuyoruz.)

- Sayın Okçuoğlu, PKK Genel Başkanı Öcalan'ın yargılanmasının beşinci günüdür. Yasal anlamda, yargılama hangi aşamadadır, siz nasıl değerlendiriyorsunuz? Ne kadar mesafe alınmıştır?

Okçuoğlu: Ben bu davadan çekildim. Çünkü adil bir yargılama olmayacaktı, bunu bütün dünyaya da açıkladık. Devlet Şeyh Said ve Seyid Rıza gibi Abdullah Öcalan'ı da yargılayıp asmak istiyor, dedik. Biz böyle bir yargılamayı kabul etmiyoruz. Devlet bu metotda ısrar edince ben de bu davadan çekilmek zorunda kaldım. Tabi davadan çekilmemin sebebi salt başına devlet değildir. Abdullah Öcalan'ın da bu davaya bakışı, benim davadan çekilmeme sebep vermiştir.

- Yani Öcalan'ın söylemek istediklerini kabullenmiyor muydunuz?

Okçuoğlu: Önce Öcalan'a, sonra da arkadaşlarına söyledim. Bu dava herşeyden önce Kürtlerin davasıdır, daha sonra PKK'nin, son olarak da Abdullah Öcalan'ın davasıdır. Öcalan'ın arkadaşları bu davaya öyle bakmıyorlardı. Onlara göre bu dava önce Abdullah Öcalan'ın, sonra PKK'nin, son olarak da Kürtlerin davasıydı. Durum böyle olunca, daha işin başında aramızda problemler çıktı, ben de davadan çekilmek zorunda kaldım.

- Bir hukukçu, bir avukat olarak size göre, yargılamanın sürdüğü bu beşinci günde mahkeme hangi aşamaya varmıştır?

Okçuoğlu: Bir senaryo hazırlanmış ve mahkeme salonunda oynanıyor. Hukuksal anlamda hiçbir adım atılmadığı gibi, önceden verilen kararların gereklerini yerine getiriyorlar. Adil bir mahkeme değil, şekli bir yargılama sözkonusudur. Tekrar ediyorum, hukuksal olarak hiçbir adım atılmamıştır.

- Sayın Okçuoğlu, dünya medyası Öcalan'ın mahkemede çok şey söylediğini, söylediği şeylerin de PKK'nin prensiplerine, politik yapısına ters olduğunu iddia ediyorlar. PKK'ye göre ise Türk medyası doğruları gizleyip yalan söylüyor. Diğer taraftan da, Öcalan'ın mahkemede söylediklerinin yeni olmadığını, daha önce de birkaç defa aynı şeyleri söylediğini ifade ediyorlar. Size göre Öcalan mahkemede neleri, niçin söyledi?

Okçuoğlu: Daha önceleri Abdullah Öcalan'ın bazı görüşlerinde hata vardı. Ancak, şimdi baştan sona bütün yaptıkları yanlıştır.

- Mahkemede söyledikleri mi, yoksa haşka şeyler mi?

Okçuoğlu: Öcalan'ın söyledikleriyle ilgili yazılanlar doğrudur. Söylenildiği için yazılıyor. Türkçe bir söylem var, “mızrak çuvala sığmaz” diyorlar. Yani, bu saatten sonra bazı şeyleri gizleyemeyiz, herşey de ortadadır. Ben daha işin başında Öcalan'a, devlet seni kandırıyor, dedim. “Sen şöyle ifade verirsen, şunları söylersen seni idam etmeyiz” diyorlar. Ben kendisine, devlet Şeyh Said'i de böyle kandırdı, bunlar seni sonuçta idam edecekler dedim,

fakat o bana inanmadı.

- Söylediğiniz gibi, Türkiye'nin kararı açıktır. Ulusal bir talepte bulunup, devlete karşı silahlanmanın cezası idamdır. Şayet devlet, Öcalan'a bir söz vermişse sonuçta gene idam eder mi?

Okçuoğlu: Bu şartlarda idamın dışında bir ceza vermelerinin mümkünatı yoktur. Şayet idam cezası verilerse, TBMM bu kararı onaylamak zorundadır. Ve Öcalan idam edilir. Çünkü Türkiye'de Öcalan'ın idamına karşı çıkan yok. Aksine çok ciddi bir muhalefet oluşmuş, Öcalan'ın kellesini istiyor. Gizli de değil, mahkemelerde bile açıkça söyleniyor, sokakta söyleniyor, her yerde bu talep dillendiriliyor. Türk aydınları, köylüleri, emekçileri, burjuvazisi adeta ağzıbirliği etmiş. Bu yüzden de kimse daha önce alınan bu karara karşı duramaz. Sadece Abdullah Öcalan ve arkadaşları bu duruma inanmıyor ve gerçekliği görmüyorlar.

- Şimdi 15-16 yıldır Türkiye'de idam cezası uygulanmamış. Keza, mantıklı düşünen herkes bilir ki, Öcalan'ın idamı Türkiye'nin çıkarına değildir. Bu durumda Ecevit hükümeti böyle bir yanlışlık yapar mı, parlamento böyle bir kararı onaylar mı?

Okçuoğlu: Evet, Türkiye devleti bazı konularda çok sert kafalıdır. Sonuçları göze alır ve adım atar. Bugün Kürt sorunu devlete çok zarar vermesine rağmen, birçok şeyi de göze alarak Abdullah Öcalan'ı idam edeceklerdir.

- Bir hukukçu olarak, hazırlanan bu senaryo karşısında Öcalan'ın davasına girmiş olsaydınız, biliyoruz sizin isteminize bırakılmamış, ama size bırakılmış olsaydı, nasıl bir savunma yapardınız? Veya nasıl bir yol izlerdiniz?

Okçuoğlu: Ben Öcalan'a dedim, amaçlarını, örgütünü ve kendini ancak sen savunabilirsin ve bunları yapmalısın. Bu saatten sonra geri adım atamazsın. Evet, çok fazla yanlışları vardı, ben de kendisine muhaliftim. Ancak Türk devleti de Kürtler'e başka bir seçenek bırakmamıştı. Sen bunları söylemelisin ve başka seçenek ve yolunuzun kalmadığını ifade etmelisin dedim. Doğal olarak da biz silahlı mücadeleyi başlattık, silah her iki tarafa da zarar verdi. Biz bugün silahlı mücadele yöntemlerini kullanmak istemiyoruz. Bu iş de karşılıklı olur, sizin de karar vermeniz ve bize yol açmanız lazım. Ben ayrıca Kürt halkının çıkarlarını savunmasını istedim. Bin yıldır Kürtler inkar ediliyor. Senin bunlardan bahsetmen lazım, bir lider gibi kendini savunman lazım, kendi ayaklarının üzerinde durmalısın dedim. Fakat bunları kabul ettiremedim.

- İyi de, böyle bir savunma sonucu idam cezası verilmeyecek miydi?

Okçuoğlu: Hayır, ben şuna inanıyorum; Öcalan iyi bir direniş sergileseydi, bu kadar açık üzerine gidilemezdi. Çünkü dünya kamuoyu ve bir bütün olarak Kürtler Öcalan'la birlikte olacaktı. Böylesi bir sahiplenme Öcalan'ın idamını zorlaştırabilirdi. Tabi bugünkü süreç ve Öcalan'ın ifadesinden ve söylemlerinden sonra hiç kimse Abdullah Öcalan'ı savunmayacak-sahiplenmeyecek.

- Size göre İsrail'deki varılama süreci ne kadar devam eder?

Okçuoğlu: Bu gidişle bir hafta içinde sonuçlanır.

- Bir hafta mı?

Okçuoğlu: Evet.

- Buna inanıyor musunuz?

Okçuoğlu: Evet, bir hafta-on gün içinde biter.

- Ya sonra?

Okçuoğlu: İdam cezası verilecek. Bu karar meclise gidecek, sonra da idam edilecek.

- Öcalan'ın avukatları itiraz etmeyecekler mi?

Okçuoğlu: Evet temyize itiraz hakları var, fakat bunun da bir ayı geçeceğine ben inanmıyorum.

- Sayın Okçuoğlu, bu sürece baktığınız hiç de hayırlı değil.

Okçuoğlu: Evet, hayırlı değil. Bakın şimdi Şeyh Said döneminde de aynı şeyler olmuştu. Şeyh Said'i de kandırdılar. Hücresinde kendisine; amaçlarının Kürtlük olmadığını, isyanın islami amaçlı olduğunu söylemesini istediler. Bunları söylemesi halinde; kendisine idam cezası verileceğini, cezasını müebbet hapis cezasına çevireceklerini, iki yıl sonra da Edirne'ye sürgüne gönderileceğini, bundan da iki yıl sonra bir af çıkaracaklarını, bu aftan sonra kendisinin Xınıs'a yerleşebileceğini söylerler. Xınıs, Şeyh Said'in memleketidir. Biz de Xınıs'a gelip birlikte bir kuzu kesip yeriz derler. Böyle de anlaşırlar. Şeyh Said mahkemeye gider. Aynen Abdullah Öcalan gibi o da herşeyi inkar eder. Kürtler'in amaçlarını inkar eder. Sonuçta Şeyh Said'e idam cezası verilir, aynı günler içinde de idam infaz edilir.

Şeyh Said infaza götürülürken, kendisiyle anlaşmaya varan hakimle karşılaşır. Hakim Ali Saib Bey'dir ve kendisi de Kerkük'lü bir Kürt'tür. Şeyh Said hakime dönüp: “Ali bey, sen şöyle şöyle diyordun, hani beni idam ettirmeyecektiniz” der. Hakim Şeyh Said'e döner ve “bu ceza senin gibilerine çok azdır” der. Şeyh Said'i götürüp idam ederler.

Ben Şeyh Said'in bu hikayesini kontr-gerillaların yanında Abdullah Öcalan'a da anlattım.. Şeyh Said böyle kandırıldı dedim. Bunlar seni kandırıyorlar dedim. O da bana, “benim Şeyh Said'le bir alakam yok” dedi.

- Öcalan size aynen böyle mi dedi?

Okçuoğlu: Evet. İkinci defa yanına gittiğim zaman da bana; Şeyh Said hakkında bana anlattığın hikaye yukardakilerin hoşuna gitmemiş, dedi. Bundan sonra da benimle konuşmalarına dikkat etmelisin, böyle yanlış şeyleri de bana anlatmamalısın, dedi. Ben de bunları birilerinin hoşuna gitsin diye anlatmadığımı ifade ettim ve ben örnek olması, kendisinin de ders çıkarması için anlattığımı söyledim.

- Bu söylediklerinizi nöbetçiler duydular mı? Açık mı söylediniz?

Okçuoğlu: Evet. Bu tarihi bir olaydır. Ya biz bu davaya girmeyeceğiz, şayet gireceksek görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Ben de söylemek mecburiyetindeydim.

- Sayın Ahmet Zeki Okçuoğlu, söyleşi ve açıklamalarınız için teşekkürler. Ayrıca emekleriniz için de teşekkürler.

Okçuoğlu: Ben de teşekkür ediyorum.

Rusya:

Balkan savaşı ışığında emperyalistlerle ilişkilerin gerçek yüzü

Geçen sayımızda yer alan Balkan krizine ilişkin değerlendirmenin temel temasını Rus paraşütçü birliğinin Priştina'daki operasyonu oluşturmuştu. Sembolik de olsa önemli gördüğümüz bu operasyonun Rusya'da siyasi iktidarı güç durumda bıraktığını, aynı zamanda emperyalist koalisyonu da sıkıntılarla yüzyüze getirdiğini belirtmiştik. Bonn'da toplanan G8 zirvesinin ardından krizin çözüldüğüne ilişkin açıklamalar, sıradan bir gelişmeyi abarttığımızı düşündürebilir.

Pazarlıklara dayalı taviz politikası

Aşılmış sayılan bu krizi Balkan sorunu bağlamında yeniden irdelemenin gereksiz olduğu açıktır. Sadece belirtmek gerekir ki, paraşütçü krizi bir haftayı aşkın yoğun çabalar, çetin pazarlıklar sonucu çözüldü. ABD dışişleri bakanı yardımcısı Strobe Talbott'un uçağı, olay duyulur duyulmaz Moskova'nın yolunu tuttu. Rusya'da başlatılan görüşmelere gününbirlik Clinton ile Yeltsin arasında yapılan telefon görüşmeleri eşlik etti. Dışişleri Bakanları arasında Helsinki'de günlerce çözümsüzlüğe çare arandı. Nihayet Bonn'da acilen toplantıya çağırılan G8 zirvesinin arifesinde uzlaşma metnine son biçim verilebildi ve sonuç açıklandı. Batı medyasının konuya ilişkin değerlendirmelerinde, pazarlıklarda Rusya'ya en ufak bir taviz verilmediği, tüm taleplerinin reddedildiği, dolayısıyla başlangıç noktasına döndüğü fikri işlenmektedir.

Helsinki'de varılan uzlaşma hakkında yapılan bu tanımlama, kuşkusuz gerçeğe tekabül etmemektedir. Yapılan pazarlıkların detayları yakında parça parça ortaya dökülecektir. Harcanan çaba ve ayrılan zaman bile, sorunun bu kadar basit olmadığını, taraflardan birisinin diğerine kendi iradesini dayatamadığını göstermektedir. Rusya Kosova'da NATO'nun koşullarını kabul etmek için, karşılığında emperyalist koalisyonundan, özellikle ABD emperyalizminden, epeyce taviz koparmıştır. Ancak Rusya'ya verilen tavizler NATO'nun bölgedeki haydutluğunun dizginlenmesi ile ilişkili değildir. Emperyalistler sadece UÇK'nın silahsızlandırılması konusunda pratik adımlar atmak zorunda kalmış, onun NATO güçleri tarafından kullanılmaması konusunda Kremlin'e teminat verilmiştir. Helsinki'de koparılan tavizler sus payı kategorisine girmektedir. Tıpkı

savaşın başladığı günlerde Akdenize sevk edilen savaş gemilerinden sonra açılan IMF ve Dünya Bankası'nın kredi muslukları gibi.

Dolayısıyla, sorunu daha genel bağlamda, Rusya ile batılı emperyalistler arasında gelenekselleşmiş ilişkiler üzerinden irdelememiz gerekiyor. Rusya'nın Balkan krizinde başından itibaren emperyalist saldırıya engel çıkartarak kendisine bölgede mevzi aradığını, itibar kazanmaya çalıştığını, esas olarak arabuluculuk yapmaya soyunduğunu belirtmiştik. Rus yönetici sınıflarının bu çabasının kitlelerin savaş karşıtı talepleri ile çakışması, Kremlin'in gerçek niyet ve arayışlarının net bir biçimde anlaşılmasını zorlaştırdı.

Emperyalizme bağımlılık ve bağıllık

Ancak Balkanlar'da bugüne kadar yaşanan gelişmelere yakından bakıldığında, Rusya'nın bu süreçte içinde bulunduğu tavrın özü, emperyalist koalisyonla sürdürdüğü pazarlıkların niteliği, bazı göstermelik ayrıntılarından soyutlandığında, ortaya açık bir tablo çıkmaktadır. Bu tablo Rus egemen sınıflarının emperyalist güçlerle olan geleneksel ilişkilerinin sürekliliğini gösteriyor. Balkan savaşı tarafların bu ilişkiler çerçevesinde mevzilerini karşılıklı olarak pekiştirme, birbirlerini sınama vesilesi olmuştur. Emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası mali, politik ve askeri karar mercileri açısından Rusya'da iktidarda bulunan sınıfın geleceğini teminat altına almak önceliklidir. Özellikle ABD emperyalizmi bu stratejik hedefi gözetmektedir. Emperyalizmin Rusya'ya ilişkin bu politikası, basında dönem dönem yer alan "Rusya'yı bu kadar aşağılamamak gerekir, bir Weimar cumhuriyetine dönüşebilir, geri dönüşün dinamiklerini geliştirebilir" türünden kaygılarla çelişmemektedir. Tam tersine, bu sancılı ilişkiler Rus egemen sınıflarının ardı gelmeyen mali taleplerine, şantajlarına sınır getirmekte, uluslararası sermaye ile sürdürülen vesayet bağlarını gizlemekte, ilişkilere Rus kamuoyu ve emekçi kitleleri nezdinde doğallık ve ciddiyet kazandırmaktadır.

Emperyalist güçlerin takındığı bu tavrın bir benzerini Rus egemen sınıfları sergilemektedir. Emperyalist güçlere periyodik olarak sorun yaratarak bir taraftan kendisini daha pahalıya pazarlamanın koşullarını oluşturmaktadır. Öte yandan ise, ulusal çıkarları sahiplenilen bir güç pozuna bürünerek egemen sınıf konumunu pekiştirmekte, toplumun milliyetçi duygularına hitap ederek itibar kazanmaya, emekçi kitleler üzerinde nüfuz oluşturmaya çalışmaktadır. Moskova'nın batılı emperyalistlere karşı böyle bir tavrı takınmasının gerisinde farklı etkenler vardır. Rusya'nın ulusal çıkarlarının savunulması, uluslararası bağlamda bir güç olma iddialarına uygun

davranılması, kudretli emperyalist güçlerin uyguladıkları basınca karşı direnme, Rus kamuoyu ve emekçi kitlelerinin taleplerine tekabül eden bir politika üretmeye çalışma, Rus egemen sınıflarını uluslararası bağlamda daha iyi pazarlamanın koşullarını yaratma vb., bu etkenlerin başlıcalarıdır. Gerisinde farklı kaygıların yer aldığı bu değişik faktörler Moskova'nın politikasında çoğu kez içiçe kullanılmaktadır. Onun için, hangi kaygının söz konusu politikanın saptanmasında, tavrın belirlenmesinde temel alındığının anlaşılması güçleşmektedir.

Oysa, Rusya ile emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin özü ve niteliği görünenden çok daha sade ve berraktır. Yeni yetme Rus egemen sınıfları ve onların politik temsilcisi olan Boris Yeltsin iktidarı, uluslararası sermayenin yoğun bakımı sayesinde ayakta durabilmekte, topluma hükmedebilmektedir. IMF, Dünya Bankası, Paris Klübü gibi uluslararası sermaye kurumları, Rus emekçilerini sürekli borçlandırarak, bir çapulcu şebekesini andıran bu yeni yetme burjuvazinin iktidarda kalmasını kolaylaştırmaktadırlar. Dış borçlanma ile takviye edilen yerel talan ganimeti, Kremlin'e üşüşmüş ve kendilerini maliyeci, işletmeci vb. olarak adlandıran mafya babaları arasında paylaşılmakta ve ülke dışındaki sırdaş hesaplara aktarılmaktadır.

Bu yeni yetme Rus burjuvazisi ve onun siyasi temsilcisi Yeltsin iktidarı, ülkenin dış politikasını kendi çıkarlarına, dolayısıyla, uluslararası sermayenin taleplerine göre biçimlendirmektedir. Balkan Savaşı'nın ilk günlerinde Rusya'da egemen sınıfların takındığı tavır ile emekçilerin tepkileri arasındaki belirgin bir farklılık ortaya çıkmıştı. Böyle bir ortamda Yeltsin hem uluorta tehdit savurmuş hem de başbakan Primakov'u görevden almış; onun stratejik konularda gerekli önlemleri alamadığını, ciddi ve kalıcı bir politika saptayamadığını belirtmişti. Kısa bir süre sonra Primakov Washington'dan gelen talimatlar üzerine görevinden alındığı bilgisi kamuoyuna sızdırıldı. Bu tür bilgilerin isabetlilik derecesinin hiçbir önemi yoktur. Uşak efendi ilişkisinin sonuçları ortadadır. İktisadi çöküş ortamında emekçilerin tepkilerini yatıştırmak, bir sosyal patlamayı engellemek için göreve getirilen Primakov'a çaresizlik içindeki Yeltsin'in 'bankacılarının' taktik olarak katlanmak zorunda kaldıkları biliniyor. ABD basınının bir "casus ustası" olarak andığı Primakov'a uluslararası sermaye çevrelerinin de iyi bakmadıkları zamanında dile getirilmişti. Böylece, iç politikadaki misyonunu doldurmuş, toplumsal hoşnutsuzluğu geçici de olsa yatıştırmış olan Primakov'un savaş ortamında görevden alınmasının esas nedeni emperyalizmin Balkanlar'da işini kolaylaştırmaktır. Emperyalist haydutluğa fazla engel çıkartmasını engellemek için görevden alındığı, mevcut ilişkilerin bir vesayet ilişkisi olduğu sürecin ortaya koyduğu bir gerçekliktir.

Emperyalistlerden Rus burjuvazisine tam destek

Göstermelik çıkışlarla gizlenmeye çalışılsa da, Kremlin'in uluslararası sermayeyle olan uşaklık

Avrupa Birliği, G 8 Zirveleri ve yükselen protesto eylemleri

ilişkisinin sayısız kanıtı vardır. Bunlardan birisi Çernomirdin'in misyonudur. Yeltsin Balkan krizinde Rusya'nın sesini duyurmak, farklı yaklaşımını dile getirmek, soruna barışçıl bir çözüm bulmak amacıyla eski başbakan Çernomirdin'i özel temsilci olarak atamıştı. Çernomirdin servet sahiplerinin dünya sıralamasında hatırı sayılır bir yer tutuyor. Bazı kaynaklar Çernomirdin'in atanmasına ilişkin önerinin Strobe Talbott'tan geldiğini, adeta dayatıldığını iddia etmektedirler. Balkan dosyasından, özellikle de onun Rusya'ya ilişkin bölümünden sorumlu olan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı ve Rusya uzmanı Strobe Talbott, mevcut Rus iktidarının yeminli bir destekçisi olarak tanınmaktadır.

Birbirlerini tamamlayan bu tür verilerden çıkan sonuç, Rusya'daki iktisadi-siyasi iktidar odaklarının can alıcı konularda doğrudan Washington tarafından yönlendirildikleridir. Bu çerçevede bugüne kadar sürdürülen sıkı işbirliği Rusya'da Boris Yeltsin iktidarının ayakta kalmasını, karşılaştığı engelleri aşmasını kolaylaştırmıştır. Emperyalistlerin Kremlin'e yer yer bazı ödünler vermelerinin esas nedeni, Rus emekçilerinin hassasiyetleri gözetilerek rejimin geleceğini teminat altına almaktır.

Ancak Balkan Savaşı, özellikle de paraşütçü olayı, bir başka gerçeği gözler önüne sermiştir. Bu gerçek, emperyalizmin Rus ordusu üzerinde şu veya bu yolla denetimi sağlayamadığı, ipleri eline geçiremediğidir. Rus Savunma Bakanı'nın Washington'un onayından geçirilerek atanması bu gerçeği değiştirmemektedir. Önemi hiçbir zaman gözardı edilmeyen ama sonuçlandırılması zaman alan bu soruna, Balkan deneyiminin ardından, emperyalist güçlerin özel bir önem verecekleri açıktır. Hem Rusya'daki mevcut iktidarın geleceğini garantilemek, hem de kendi küstahlıkları önündeki bir engeli kaldırmak için Rus ordusunu baştan çıkarmayı, etkisizleştirmeyi bir öncelik sayacaklardır.

Rusya NATO üyesi olmadığı için, örneğin Türkiye'de uygulanan ayıklama, atama, terfi ettirme yöntemine bu ülkede başvurulamayacağı açıktır. Bu belli ölçülerde başarılılsa bile, istenilen hedefe istenilen sürede ulaşılması kolay değildir. Geriye kalan seçenek, ordunun üst kademelerindeki general ve subayları Kremlin'deki hırsız şebekesine üye etmek, karanlık ilişkiler içine çekerek kontrol altına almaktır. Elbette bu yöntemle yeni başvurulmayacak. Sadece bugüne kadar bu alanda atılmış olan adımların yoğunluğu ve ölçeği arttırılacaktır.

Ancak, farklı alanlarda alınan önlemler, yapılan hesaplar, tezgahlanan entrikalar ne olursa olsun, uluslararası sermaye sadece zaman kazanmış olacaktır. Yıllardır sürdürülen politika yeni yetme Rus burjuvazisinin iktidarına hiçbir alanda istikrar kazandıramamakta, kendi yağı ile kavrulabilir bir düzeye ulaştıramamaktadır. Sadece ayakta kalmasını sağlamaktadır. Rusya'yı bir muz cumhuriyeti konumuna düşürmek, besleme piyonlar aracılığı ile yönetmek, ölçeği sürekli büyüyen sınıfsal çelişkileri dizginlemek ve bunu sürekli kılmak mümkün değildir. Rus toplumu böyle bir kalıba sığmıyor ve sığmayacaktır. Kremlin'in emperyalizmle sürdürdüğü danışıklı doğuş, hep kendisini pazarlama politikası, er veya geç, ama mutlaka son bulacaktır.

Kapitalizmin krizi dünya ölçüsünde derinleşiyor. Emperyalistler hem krizin, hem de Yugoslavya'ya karşı sürdürdükleri savaşın yükünü kendi işçi ve emekçileri ile bağımlı ülke halklarının omuzlarına yıkmayı amaçlıyorlar. Avrupa Birliği, G 8 zirveleriyle krizden çıkış yolu bulmaya çalışıyorlar. Ancak bu yöndeki çabaları daha zirvelerin başında iflas etti.

Emperyalistlerin işçi ve emekçilere karşı açtığı savaş ilanına ezilen ve sömürülenler cephesinden anlamlı birleşik sesler yükseliyor. Almanya'nın Köln kentinde Haziran ayı zirve ayı oldu. Aynı şekilde Köln sokaklarından sermayeye karşı yaygın protestolar yükseldi. 29 Mayıs, 3 Haziran ve 19 Haziran'da kitlesel eylemlilikler gerçekleşti.

29 Mayıs'ta Avrupa Birliği Zirvesi'ni protesto eden ve Avrupa'nın 16 ülkesinden gelen 30 bin kişi, "İşsizliğe, güvencesiz işe, ırkçılığa ve savaşa" karşı yürüdü. Bazıları haftalar öncesi çıkmıştı yola. Yürüyüşte kızıl siyah bayraklarıyla Fransız Sendikası CGT ile Fransız bağımsız sendikası SYD ve işsizler örgütünden 5 bin kişi; siyah kızıl bayraklarıyla İspanyol anarşist sendikacılar; Yugoslavya'ya karşı sürdürülen emperyalist savaş protestosuna Yunanistan'dan ve İtalyadan binlerce eylemci; kavuniçi bayraklarıyla Alman NGG (Gıda Gastronomi Sendikası) üyesi binlerce işçi; Asya'dan 50 kişilik delagasyonla, Alman, Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci örgüt ve partiler; Belçikalı Vilvoorde Reno işçileri, "biz mücadelelerimiz işyerimizin kapanmasını engelleyemedik ama bu onurlu insan olarak yaşayabilmenin sonu anlamına gelmiyor" diyerek gene sarı Reno önlükleri içinde, ama bu kez işsiz olarak eyleme katılmışlardı. Yürüyüşe Avrupalı sendikaların güçlü katılımına rağmen Alman sendikalarından katılım, NGG dışta tutulursa oldukça cılızdı. DGB Avrupa yürüyüşünü desteklememe kararı almıştı. NGG başkanının konuşmasının sonunda attığı "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganı sendikacıların ağzından artık duyulmaz olmuştu.

Euro Yürüyüşler Avrupa genelinde toplumsal muhalefetin gelişmesinde kilometre taşı olarak yerini almış bulunuyor.

Avrupa Birliği Zirvesi'ne karşı gerçekleşen bir diğer yürüyüş 3 Haziran'da yapıldı. Yürüyüş çağrısı "AB ve Dünya Ekonomik Zirvesi'ne karşı radikal sol" oluşumlardan geldi. Yürüyüşe ağırlıklı olarak gençlik kitleleri katıldı. Yapılan konuşmalarda emperyalist devletlerin egemenlik ve saldırı politikaları eleştirildi. Polis ilk yürüyüşün tersine bu kez daha temkinli davrandı. İlk yürüyüşte Anti Faşist Bloku kitleden yalıtma denemeleri ve provokasyon girişimleriyle kitleyi geriletemediğini görmüştü.

18-20 Haziran tarihleri arasında Köln bu kez yüzyılın son zirvesine ve "Zirveyi devirelim!" şiarlarıyla alanları dolduran onbinlere tanıklık etti. Bu zirve Dünya Ekonomi Zirvesi'ydi. Zirvenin katılımcıları dünyanın 200 ülkesi değil, ekonomik gücü elinde bulunduran, dünyaya hükmeden 7 emperyalist devletin ve Rusya'nın yanı sıra IMF ve Dünya Ticaret Örgütü'nün temsilcilerinin, yani "dünyanın efendileri"nin zirvesiydi.

Rusya'nın da katıldığı G 8 zirvesinde bir avuç azınlığın tüm dünyadaki sömürü ve talanının devam

etmesi konusunda karar alınacak, işçi ve emekçilere yeni saldırı planları masaya yatırılacaktı. Tek tek ülkeler değil milyonlarca insandı sözkonusu olan. Bu zirvede 21. yüzyılda kimin, nerede, nasıl, neyi sömürebileceği tartışılıp karara bağlanacaktı.

Köln'de ayrıca borçlarını ödeyemeyecek durumda olan ülkelerin borçlarının silinmesi konusunda görüş birliğine varıldı. Borçları silinecek ülkelerin sayısı 41'den 36'ya düşürüldü 6 maddelik bir plan hazırlandı. Buna göre, dünya finans sisteminin güçlendirilmesi için yapılacak harcamalar IMF'nin altın rezervlerinden karşılanacak. Dünyanın en zengin 100 tekeli bağışta bulunarak bu altın rezervlerinden pay alacak. Emperyalistler henüz sütünü sağdıkları ineği öldürmek istemiyorlardı. Kaldı ki zirvede yoksul ülkelerin borçları üzerinde tepinenler kendilerini konu bile etmiyorlar. Bu yoksul ülkelerin 200 milyar dolar tutarındaki borçları, Almanya'nın sadece üç eyaletinin borcuna denk düşüyor. Tüm bu borçlar silinse bile, temelde hiçbir şey değişmeyecek. Kapitalist sistemin pazar ekonomisi olduğu sürece yeni borç dağları oluşacak. Çünkü sömürüye ve kâra dayalı olmayan bir kapitalizm düşünülemez.

Tüm dünyada onbinlerce işçi ve emekçi yoksul ülkelerin sırtındaki borç yükünün kaldırılması ve yeni dünya düzeninin efendilerinin politikalarını protesto etmek için alanlardaydı.

Londra'da düzenlenen yürüyüşe onbin kişi katıldı. Polisle militan çatışmalar yaşandı, 50 kişi yaralandı. Protesto yürüyüşünde araçlar ateşe verildi, Hollanda bankası Robobank ve borso binasına girilip eylem yapıldı. Hazine bakanlığı önünde zincir oluşturuldu. Merkez Bankası önünde oturma eylemi yapıldı, bazı caddeler ve metrolar tutuldu.

New York, Wall Street ve San Fransisco'da şehrin finans merkezin doğru yürüyüşler yapıldı. Almanya'da "zirveyi devirelim" sloganıyla emperyalistlerin sömürü ve talan politikalarını protesto etmek için yüzlerce sivil toplum örgütü, kurum ve temsilcisi 16-18 tarihlerinde alternatif bir zirve topladılar. Bu zirvede göçmenler ve ırkçılık, iş güvencesi ve geleceği ve egemen dünya sistemine karşı alternatifler vb. konular tartışıldı.

19 Haziran günü uluslararası bir kampanya ile "borç silinme yılı 2000", "Borç zincirlerini kıralım" sloganıyla Köln çevresinde 10 kilometre uzunluğunda insan zinciri oluşturuldu. 50 bin kişi elele tutuştu. Şehrin bir çok sokağında ve alanında küçük grupların eylemleri, standları kurulmuştu. Üç hafta önce Avrupa'nın her yerinden 30 bin kişinin Avrupa Birliği'ne karşı sloganlarını haykırdığı alan bu kez onbinin üzerinde eylemciyi kucaklayacaktı. Yürüyüşün en önünde "hiç bir insan illegal değildir" "Mummia Abu Jamali'ye özgürlük" pankartları altında çoğunluğu Alman gençlerden oluşan kalabalık bir grup ilticacı ve göçmenlerle birlikte yerlerini aldılar. Onlara kıtalar arası karavan ile katılan 500 Hindistanlı köylü ve topraksızlar hareketinin delegeleri, "bizler buradayız, çünkü siz oradasınız", "ve ülkemizi talan eden tekelere karşı sizlerle birleşmek için buradayız" diyerek G8'lerin sömürü politikalarını protesto ediyorlardı. Ardında da Türkiyeli, Kürdistanlı devrimcilerin korteji uzayıp gidiyordu. Yürüyüş canlı sloganların atıldığı, sermayeyi, IMF ve Dünya Ticaret Örgütü'nü protesto eden enternasyonal dayanışmanın hakim olduğu bir havada geçti.

Ceyhan ve Kürkçüler Cezaevlerinde görüş yasağı

Tutsak yakınlarının mücadelesiyle bir kez daha püskürtüldü

Ceyhan Kapalı Cezaevi savcısı seçimlerden kısa süre önce, siyasi tutsakların bedel ödeyerek kazandıkları ikinci derecedeki akrabalarıyla görüşme hakkına karşı saldırıya geçmiş, fakat devrimci tutsaklar ve yakınlarının direnişiyle geri adım atmıştı.

Yeni saldırı hükümetinin kurulmasının ardından, Adalet Bakanlığı'ndan gelen hücre tipi genelgesiyle birlikte saldırı yeniden başlamış bulunuyor. Saldırının bugünkü gerekçesi ise "operasyonlarda yakalanan dört ayrı kişinin Ceyhan ve Kürkçüler Cezaevi'nden talimat aldıklarını söylemeleri" dir.

Bu son saldırı da tutsaklar ve tutsak yakınlarından yanını almıştır. 16 Haziran 1999 Çarşamba günü görüşte saldırıyı duyan tutsak yakınları öğlen ve akşam görüş çıkışında iki bölük halinde Ceyhan'a giderek cezaevi savcısıyla görüştüler. Savcının "yakalanan 4 kişinin ifadesi" üzerine okuduğu masallara karşı bir tutsak annesi, "bu ülkede ifadelerin işkenceyle alındığını, bunu da herkesin bildiğini, bu yüzden de bu ifadelerin geçerliliği olmadığını" söyledi. Başka bir anne ifade veren isimleri sordu ama tabii ki yanıt alamadı.

Tutsak ailelerinin "bu uygulamaya kesinlikle izin vermeyecekleri, kendilerini siper edecekleri ve her türlü olumsuz gelişmeden savcılığın sorumlu olacağı" sözlerine savcının tepkisi ise "görüş kısıtlamasının uygulanacağı, karşı koyanlara ise saldıracakları" yollu tehdit oldu.

Bunun üzerine tutsak aileleri 17 Haziran 1999 Perşembe günü Adana İHD'de bir basın açıklaması yaptı. Sistemin yaşadığı tikanıklıktan, DSP ve MHP'nin ırkçı-kafatasçı politikalarından, devrimci tutsaklara yönelik saldırılara bedenlerini siper edeceklerinden vb. bahsedilen açıklamadan sonra, 23 Haziran günü saat 12'de Ceyhan Cezaevi önünde basın açıklaması yapacaklarını duyurarak demokratik kitle örgütlerini ve ilgili tüm kişi ve kurumları desteğe çağırdılar. Daha sonra da tüm bu kurumları dolaşarak cezaevlerindeki sorunları, tutsaklarla işçi-emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırıların birbirinden bağımsız olmadığını, aynı egemen sınıf ve devletinden geldiğini anlatıp dayanışma ağı örmeye çalıştılar.

23 Haziran sabahı soyadı tutan 30'a yakın aile görüşe girdi. Saat 10:30'da ilk görüş saati bittiğinde, zindandan ailelerin "Görüş hakkımız engellenemez!", "Devrimci tutsaklar esir alınamaz!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!",

"Yaşasın halkların kardeşliği!", "Hak verilmez, alınır!" sloganları bir yumruk gibi geliyordu. Aileler çıktıktan sonra da tutsaklar sürdürdü slogan eylemini. Öğleden önce bir daha görüşe giren olmadı ama aileler akşama kadar cezaevinin önünden ayrılmadılar. Saat 11.00 civarında Adana ÇHD'den iki avukat, hem müvekilleriyle görüşmek hem de görüş kısıtlamasını yönetim ve tutsaklarla görüşmek için cezaevine girdiler. Yaklaşık iki saat sonra çıktıklarında, yönetimin, "görüş yasağı olmadığı, sadece ikinci derece akrabaların belgelenmesi gerektiğini, nişanlı ve akradaşların da inandırıcı gerekçeleri olursa savcılık izniyle görüştüklerini", savcının ise, "soy ismi tutmayan akrabaların görüşebileceğini, ama yapılacak araştırmada akrabalık bağı olmadığı tesbit edilen hakkında dava açılacağı, nişanlı veya komşu, arkadaş vb. olanların ancak sınırlı olarak ve savcılık izniyle görüşebileceğini" söylediğini, tutsaklarınsa slogan eylemine devam ettiklerini ve yönetimle görüşmeyi beklediklerini de bildirdiler. Bir gazetecinin, hücre uygulamasına ilişkin konuşup konuşmadıkları sorusuna ise, savcı "kesinlikle böyle birşey yok" dedi yanıtını verdi.

Tutsak yakınları saat 13.00'teki basın açıklamasıyla eylemi sürdürdüler. Akşama kadar cezaevi önünde bekleyeceklerini, haftaya da aynı gün gelip görüş hakkını eskisi gibi kullanmaya devam edeceklerini, hiçbir keyfi yaptırımını kabul etmediklerini söylediler. Bu arada polisin eylemin yasal olmadığı ve derhal kesilmesi yönündeki uyarısı ise anaların sert tepkisiyle püskürtüldü. Aileler cezaevi önünde akşama kadar bekledikten sonra dağıldılar.

Ne acıdır ki, eyleme kitle örgütlerinin ve devrimci çevrelerin katılımı oldukça zayıftı.

Anaların ötekisi katilleri boğacak!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Kızıl Bayrak/Adana

Basına ve kamuoyuna;

Sermaye devleti MGK güdümlü DSP-MHP-ANAP hükümetini kurdu. Kurulur kurulmaz saldırı politikalarını hayata getirmeye başladı. Bunu ilk olarak grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için alanlara çıkan kamu emekçilerine saldırıp, birçok ilde gözaltıların yaşanmasına neden olan devlet, %10'luk zammı reva görmüştür. İşçi ve emekçi halk yoksulluk sınırında ezilirken, diğer yandan Kürt halkına yönelik baskı ve inkar politikaları sürmektedir. Saldırının bir boyutu da can bedeli kazanılan hakların gaspının ilk aşaması olarak, Ceyhan Cezaevi'ndeki tutsakların birinci derecedeki yakınlarının dışındaki ziyaretçilerle görüşme yasağı getirileceği yönündeki uygulamaların hayata geçirileceği cezaevi savcısı tarafından tutsaklara ve ailelere bizzat ifade edilmiştir.

Bu uygulamaların ardındaki gerçek niyetin cezaevindeki devrimci tutsakları birbirinden tecrit etme, kimliksizleştirme, onların direniş çizgisini geriletme, giderek teslim alma amacına ulaşabilmek için her türlü yalan ve demagojiyi kullanarak, cezaevlerinin denetlenemediği, dışarıya eylem talimatı verildiği, militan yetiştirildiği, firarlar nedeniyle yolgeçen hanına döndüğü, bu durumdan kurtulmanın ancak hücre sistemine geçilmesiyle mümkün olacağı demagojisini de güdümlü yazılı ve görsel basın tarafından sıkça işlenerek, insanlık dışı uygulamaya bilinçli bir şekilde zemin hazırlanmaya çalışılmıştır.

Ancak, çocuklarımızı yalnızlaştırma ve teslim alma politikalarını ne bizim, ne de çocuklarımızın kabul etmesi mümkün değildir. Tüm gücümüzle bu uygulamalara karşı olacağız. Bütün bunlar çocuklarımıza saldırmanın, dahası onları hücrelere koymanın bir yöntemidir. Biz bunu böyle görüyoruz. Ve asla izin vermeyeceğiz. Bir an önce kazanılmış ve en insani hakların teslim edilmesini istiyoruz. Tüm duyarlı insanları bu haklı davamızda bize destek vermeye çağırıyoruz.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!
Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Tutsak aileleri

Bir tutuklu annesinin mahkemedeki duyguları

Onca uykusuz gecelerin ardından, o sevgi ile hasretin bulunduğu yerde, kalbim sanki çıkacakmışcasına atıyordu. Düşüncelerinden ve onurlarından taviz vermemiş, bunca haksızlığı ve zulmü umursamazcasına duruyorlardı. Onlara doyarsa kucaklama hasretiyle bakan anne neler düşündüğünü kim bilebilir? Anne olmak, yüce duyguların ötesinde annenin olmak ve bunu yüzünde yansıtmak nasıldır?

Siz burada yargıladığınız insanların geçmişini değil, hatalarını değil, geleceğini ve umutlarını yargılıyor, bunu da bu insanların -ki insan ruhunu en iyi anlatan gözleridir- gözlerine bakarak yapıyorsunuz.

Ben bir tutuklu annesiyim ama benim bir değil, binlerce evladım var. Onlar ki sevgilerini insanlarla paylaşmak isteyen ve bu nedenle horlanan insanlardır. İnsanın insan olması sevgiyi paylaşması değildir ki? Sevgi olan yerde kötülük olur mu? Öyle ise insan bile diyemeyeceğimiz nesne -itirafçı- size ne anlatabilir? Küçük bir korkak ve menfaat uğruna hiç düşünmeden bir çok kişiyi tehlikeye atan bu unsura herhangi bir sözüm yok, çünkü onun varlığını kabul etmiyorum. Ona sadece acıma duygum uyanabilir, o da annesine.

Böyle zavallı bir çocuğa sahip olduğu için.

Bir Pazar gezintisi

Biz birkaç kişiydik. Şehrin onlarca kilometre dışı. Önümüz deniz. Altımız çayır çimen. Üstümüz ağaçlar. Ve serince esen Mayıs yelinin sıcakını kırıp daha da güzelleştirdiği güneş.

Burjuvazinin ufaklarının günü birlik sayfiye yerlerinden biri. Ama ufağın da türlü türlü hali var. Kimisinde mangallar, kebablar, cümbüşler. Kimisinin görünümü ise az çok bizimkine benzer. Zeytini, peyniri, ekmeği, domatesi. Kimisinin nasibi ise biraz yarenlik ve ekmek arası köfte kokusu.

Tenha ama güzel bir köşeye çekildik. Soframızı kurduk. Sohbetimize başladık. Bizim ne aklımız yemekte ne de gözümüz kuşta çiçekte. Bizimki bir “pazar gezintisi”. İşimiz fazlasıyla çok. Zamanımız da bir o kadar kıymetli.

Ayak sesleri duyduk. Geldiler tam berimize oturdular. Dedik bu nasıl şans. Bu kadar yol geldik, buraya da, bu kuytuya da mı gelip bizi buldular. İşimiz iş. Bize burada da rahat yok. Ne yapsak da kaçırıtsak şunları çevremizden diye şakalaştık.

Amcam 70 yaşını aşkın. Hani insan hali bilmeyen “yaş 70 iş bitmiş” der ya, işte tam o yaşlarda. Teyzem de herhalde 60 civarında. Alınlar kırış kırış, eller nasırlı, gözler biraz yorgun. Ama ikisi de pırıl pırıl ve dimdik ayakta. Amcam aslan parçası. Teyzem sanki bir ceylan. Gelin ve iki de küçük torunları var yanlarında.

Bize seslendiler. İnsan sesiyle. Yere sermek için birkaç gazeteniz var mı, dediler. Sözü mü edilir amca dedik, koşa koşa götürdük. Çocuk gelip alırdı, dedi teyze, niye zahmet ettiniz. Zahmeti mi olur teyzecim dedik.

Sonrası, sonrası adeta iplik söküğü.

Onlar bize çay verelim için çocuklar, dediler. Sağolun içeriz, dedik. Biz onlara, tadına bakmazsanız üzülürüz, bu kendi pişirdiğimiz yemektir, dedik. Onlar, nezaket icabı, yemesek, demediler. Dedi amca, aynı benim hanımın yaptığı gibi güzel pişirmişsiniz çocuklar, yalnız sarımsak koymayı unutmuşsunuz. Doğru söylüyorsun amca, dedik, çünkü sarımsağını gerçekten de az katmıştık.

O sofradan bu sofraya teyzemin pişirdiği lavaş ekmeği. Bu sofradan o sofraya peynir, zeytin. O sofradan bu sofraya dut kurusu, kayısı çekirdeği. Bu sofradan o sofraya memba suyu. O sofradan bu sofraya... Derken baktık ki artık ne ayırmız kalmış ne gayrımız. Yediğimiz içtiğimiz ortak olmuş. Soframızı yürekten paylaşmışız.

Ve yarım saat önceki “teyze” olmuş artık “anne” bize, ve “çocuklar” olmuş artık “oğul-kız” onlara.

Paylaşılan mide sofrası değilmiş demek ki, gönül sofrası. Henüz sohbetimiz eksik. O da bu gidişle ha başladı ha başlayacak. Bizim işimiz fazlasıyla çok, zamanımız bir o kadar kıymetli, derken... Derken sohbet başladı.

Kendileri kayısı şehrinde. Ama 40 yıldır buralardalar. çocuğu, torunu artık hepten buralı olmuş, onlar kayısı şehrini ya hiç görmemiş ya

da eğer gördükleri varsa bile unutmuş.

İçimizde bilenimiz, görenimiz var memleketlerini. Teyzemin, amcamın şehrini, ilçelerini, köylerini. Dağlarını, nehirlerini, ovalarını. Toprağını, yemişlerini, suyunu, havasını, insanlarını ve insanların sorunlarını bilenimiz var. O memleketini anlattı, biz de biraz kendi bildiğimizden kattık, kendi gördüğümüzden tamamladık. Amcam bir şaşırdı, bir sevindi, bir şaşırdı, bir sevindi.

Sonra amcam sordu memleketlerimizi. Düşünmüştür karşısındaki bu birkaç kişinin özleri, sözleri, halleri, tavırları pek yakın duruyor birbirine, ama tipleri, renkleri, şiveleri pek de tutmuyor birbirini. Ve düşünmüştür sorarken, bunların içinde birileri benim köylüm olmasa da benim ilçemden, benim ilçemden olmasa da benim şehrimden.

Sordu memleketimizi, söyledik bir yerler. Pek akli yatmamıştır da cevaplarımıza, ama hiç de üstelemedi. Memleketlerimiz farklı olsa bile, diye düşündü belki, dünyalar ortak, insanlar ortak, topraklar ortak, kökler ortak, öteyi beriyi, ismi, cismi, ulusu, dini, mezhebi kurcalamaya gerek görmedi.

Birkaç saat konuştuk. O her yeni sözüyle, her yeni cümlesiyle bizi her seferinde bir kez daha şaşırttı ve bir kat daha sevindirdi. Herhalde biz de, daha çok dinleyip daha az konuşan biz de, her yeni sözümüzle, her yeni cümlemizle amcamı her seferinde bir kez daha şaşırttık ve bir kat daha sevindirdik mutlaka.

Şimdi bu birkaç saati nereden başlayıp nasıl anlatsak? Bu pek kolay bir iş değil. Çünkü amcam ve teyzem, iki tane koskoca çınar ağacı. Amcamın okuma yazması bile yok belki. Ama sırf kendi yaşadıkları, hayat tecrübesiyle konuştukları üzerinden bile o yaprak yaprak okunması, satır satır çizilmesi gereken çok değerli bir tarih kitabı.

Nereden başlasak ne kadarını nasıl anlatsak?

Amcamın kendisi gibi binlercesiyle birlikte kurbanlık, ama önce sağlık kontrolünden geçirilerek elin paralı askerine hastalık neyi bulaştırmasın diye seçilerek, yani seçme kurbanlık koyun gibi gönderildiği Kore savaşı günlerini mi? Bir gazi maaşımız vardı, onu da kestiler vermiyorlar artık diye hükümete, devlete kızışını mı?

Kore’de ABD ve İngiliz birlikleri yüksek tepelerden yol alıp kendilerini güvence altında tutarken, kendilerinin ise bunlara kılavuzluk görevi için düz araziden cıscıvlak yürütülüp bir defada binlerce Anadolu gencinin nasıl telef edildiğini mi? Bacağındaki kurşun yaralarını gösterip, bu telef hareketinden nasıl sağ çıktığını, arkadaşlarının ölümlerinin üzerine basa basa ilerlemek zorunda kalışını anlatırken amcamın ağlamaklı oluşunu mu?

Adını emperyalizm olarak telafuz etmeyi bilmese de ABD’ye, İngiltere’ye karşı daha o zamandan içine yerleşmeye başlayan derin öfkesini, benim yanardağım daha sönmedi

dercesine dışa vuruşunu mu? Amca sen gönderildin bu Kore’ye oranın insanlarını, oranın senin benim gibi insanlarını öldürmeye, peki iyi mi yaptın, doğru mu yaptın, dediğimizde, hayır iyi yapmadım, doğru yapmadım çocuklar diyerek boyun büküşünü mü?

Türk birliklerinin komutanlarının, subaylarının Kore’de bir yandan da irili ufaklı kaçakçılık (Marlboro, elektrikli eşya vb. alının satımı) yaparak kazandığı kirli paraları mı? Kore’den Türkiye’ye dönüşte yanında getirdiği ve Türkiye’nin en zenginlerinin bile almaya gücü yetmediği için bir Ermeni zenginine sattığını söylediği son model radyolu teybini mi? Ve, ama üç beş gün sonra elde avuçta bir şey kalmadı çocuklar, deyişini mi?

Tam bizim dilimizin ucunda iken, Kore’ye NATO müdahalesinin ABD’nin çıkarları için yapıldığını bizzat kendisinin söyleyişini mi? Binlerce emekçi halk çocuğu Kore’de telef edilirken, bu işin kaymağını ABD’den Marshall yardımları vb. ile kredi alan, traktör alan zenginlerin yediğini söylediğimizde bunu çeşitli örnekler üzerinden teyid edişini mi?

Belki biraz övünme duygusuyla Kore’deki Türk anıt mezarlığının haşmetini, hangi paşaların gelip mezarlığın açılışını yaptığını bize anlatırken, insanların kanını sudan ucuza satanlar, insanlara cehennem hayatı yaşatanlar onlara haşmetli mezarlar yapsalar bu neyi değiştirir amca, bu ancak geride kalanları da kirli savaflara sürmeye devam etmek içindir, dediğimizde, bizi bütün kalbiyle onaylayışını mı? Bugün Yugoslavya’da NATO’nun aynı Kore’de yaptığının bir benzerini yaptığını, amaçlarının Arnavutları kurtarmak olmadığını, Türk hükümetinin de gene ABD’ye uşaklık yaptığını, emekçi halkın çocuklarının gene aynı şekilde telef edileceğini söylediğimizde, tarihin bu tekerrünün tanığı olmasından ve olup bitenin hiç de televizyonlarda anlatılan gibi olmadığını anlamasından, bu konuda zaten varolan kuşkularının bu sohbette sağlam bir fikre kavuşmuş olmasından duyduğu büyük heyecanı ve şaşkınlığı mı?

Kore’nin insanlarına nasıl davrandınız, onlar size nasıl davrandılar diye sorduğumuzda, o komünist denilen insanlar iyi insanlar, biz onlara kötülük ettik ama onlar bize iyi davrandılar, onlar çok çalışkan, kültürlü ve akıllı insanlar deyişini mi? Bu çalışkan insanlar, Japonlar, Koreliler kendi başlarına buyruk kalsalardı dünyanın bir numarası olurlardı, ABD onları atom bombasıyla hakimiyeti altına aldı, sonra hepsi de bozulmaya başladılar, Türkiye de bu esaret yüzünden çürüdü, çürütüldü deyişini mi? Ah bir imkanım olsa, ölmeden, oralara, o topraklara, o insanların yanına yeniden gitmek istiyorum çocuklar, derkenki büyük hasretini mi?

Nereden başlasak ne kadarını nasıl anlatsak?

R. Demir

(Devam edecek...)

Sivas ne ilktir ne son olacak!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bin operasyondan biri: Sivas katliamı

2 Temmuz 1993'te, 37 aydınımızın diri diri yakıldığı Sivas katliamı, devlet provokasyonlarının ne ilkiydi, ne de sonuncusu oldu.

1 Mayıs '77 katliamında, Maraş ve Çorum katliamlarında, Gazi olaylarında derin devletin rolü nasıl gizlenmeye çalışıldıysa, Sivas'ta da öyle oldu. Bu kez sadece devletin kanlı eli gizlenmeye çalışılmadı, tetikçinin aklanması uğruna suç, neredeyse katledilenlerin üzerine yıkılacaktı.

Bunlar bir yana, tıpkı Maraş'ta olduğu gibi, devlet polisi ve askeriyle olay yerindeydi ama saldırganlara müdahale için değil yardım için çalışıyordu.

Dinci gericiлик sermaye devletinin elinde hep ilerici-devrimci muhalefete karşı kirli bir alet oldu. Kitle muhalefeti, kimi zaman Sivas'ta olduğu gibi tetikçilik yaptırarak ezdirmek, kimi zaman da 28 Şubat konseptinde olduğu gibi laiklik postuna bürünüp üstüne yürüyerek kendine yedeklemek suretiyle, dinci gericiлиği sürekli kullandı.

Sivas katliamının yıldönümüne adım adım yaklaştığımız bugünlerde sermaye devleti, yine tahkimat operasyonunun "dinci gericiлиğe karşı mücadele" sahnesini oynuyor. Fakat bu kez senaryo öylesine berbat ki, neresinden tutsalar dökülüyor. Öncelikle hedef tahtasına konulan iki şahsiyet (Fethullah Gülen ve Abdurrahman Dilipak), Cumhurbaşkanı'ndan parti liderlerine kadar devletle yakın ilişkileri bilinen ve yakın zamana kadar düzen medyasının starı olan kişilerdir. Öyle ki devlet birincisinin eliyle Orta Asya'ya uzanmış, ikincisinin diliyle de güya "sol"u bağlamıştır. Toktamış Ateş-Abdurrahman Dilipak ikilisine aylar boyu meddahlık yaptırdığını pek çabuk unutan (ya da hafıza-ı beşerin nişyan ile malul olduğuna yürekten inanan) kontra medya, MGK'nin yeni talimatıyla birden bire Dilipak'ın rejim düşmanı olduğunu keşfetti.

Oysa ne Fazilet'inden İBDA-C'sine kadar dinci örgütlenmeler ve ne de Hoca'sından Gülen'ine ve Dilipak'ına kadar dinci şahsiyetler rejim düşmanıdır. Tersine, sermayenin sömürü rejiminin birer ürünü ve basit birer aletidirler. Adı üzerine gericiidirler ve tek düşmanlıkları ilericiлиğedir. Bu düşmanlığın siyasal bilincine sahip olmayan kitleleri de, çağdaş gericiлиğin kralı sermaye iktidarlarının basit maşaları olmaktan kurtulamaz. Kuşkusuz sadece bilinçsiz kitleleri değil, Erbakan gibi, Gülen gibi, Dilipak gibi "bilinçli" politikacıları ve okumuşlarının kaderi de sermayenin maşalığdır. Tek fark bunların neyi hangi amaçla yaptıklarının bilincinde olmalarıdır.

Geleceğin temsilcisi ve öncüsü proletarya, ister faşist ister dinci tetikçiler tarafından gerçekleştirilsin, Sivas'ın ve tüm katliamların hesabını gerçek sorumlusu olan sermaye sınıfından soracaktır. Çünkü o, Sivas'ta ilerici aydınların, 1 Mayıslar'da işçilerin, zindanda, işkencede, infazda, idam sehpasında devrimcilerin katline ferman çıkaranın aynı güç, çürüten sermayenin çeteleşen devleti olduğunu bilir.

Ve sermaye iktidarı altında ezilen-sömürülen tüm yoksullara vaad eder ki; faşist ve dinci gericiлик ve saldırganlığı da, sömürü ve zulüm düzeniyle birlikte tarihe gömmek için iktidar olacaktır. Tüm eşitsizliklerin ve kötülüklerin kaynağı olan insanın insanı sömürmesine son vermek için ve dünyaya eşitlik-özgürlük ve kardeşliği hakim kılmak için iktidar olacaktır.

**Sivas'ın katili sermaye devleti!
Kahrolsun MGK, MİT, CİA, Kontr-gerilla!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Onlar birer beyaz kuştı...

Giden arabaya el sallarken gözlerim doluyor. Özgür Hoca görüyor beni, yanıma gelip teselli etmeye çalışıyor. "Merak etme, önümüzdeki yıl sen de gidersin, hem de söz, Elif'le gideceksiniz". Gözlerinin içine bakıyorum: "Söz mü? Ben de katılacak mıyım şenliğe?" Başını sallıyor gülerken. Hemen neşeleniyorum tekrar ve içeriye giriyoruz. Bağlamayı elime alıp, yeni öğrendiğim bir türkünün notalarını çalmaya başlıyorum, "Yine dertli dertli.....". İçimden Elif'in beni bırakıp giderken "Üzülme, sana herşeyi anlatırım gelince, istersen hergün ararım" deyişini düşünüyordum.

Ertesi gün bağlama dersimiz olduğu halde pek az insanı görüyorum. Herkes merakla kapıdan gelene bakıyor ve kimse konuşmuyor. Hemen anlıyorum birşey olduğunu, korkuyla soruyorum, söylüyorlar. "Sivas'ta kaldıkları otele gericiiler saldırmış. Alabildiğimiz tek bilgi bu". "Nasıl?!". Cevabı beklemeden dışarı koşuyorum. Bacaklarım artık taşıyamayacak hale gelip, nefesim boğazımda düğümlenene dek koşuyorum. Evin merdivenlerini çıkarken son gücümü kullanıyorum. Evde herkes nefesini tutmuş televizyonu izliyor. "Anne, ne olur Elif'e birşey olmasın" deyip kendimi salonun ortasına atıyorum. Bana yönelen bakışlar biraz olsun kendime gelmemi sağlıyor. Utanıyorum, "Peki ya diğerleri?...". Hala kimse konuşmuyor. Bitkin bir şekilde oturup ben de, spikerin insanın içini üşüten konuşmasını dinlemeye çalışıyorum. "Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Şenliği için Sivas'a giden sanatçıların kaldığı Madımak Otel'i'nin etrafını saran gericiiler, ellerindeki benzin bidonlarıyla". Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ardarda çalan telefonlar, kimse tam olarak neler olup bittiğini öğrenemediği için kısa ve kesik konuşmalarla, "iyi akşamlar" denmeden kapanıyor. Babamın yanına gidip omuzuna yaslanıyorum. Oysa o kendini bile taşıyacak durumda değil. Elindeki sigara çekiyor dikkatimi. Ameliyattan sonra sigara içmemesi için uyarmıştı doktor. İki yıldır dokunmamıştı pakete, hep uzağında dururdu. İçim burkuluyor. Saatler geçiyor, hiçbirimiz konuşmuyoruz. Arada kendi kendine birşeyler söylüyor annem; çoğu zaman içimizde en soğukkanlı o olduğu halde, her kötü olayda mutlaka bizi yatıştırarak sözler bulup teselli etmeye çalıştığı halde, ağzından çıkanlar yalnızca içimizi burkuyordu bu defa. Hava karardı, yalnızca televizyonun ışığıyla aydınlanan evde ilerleyen geceye rağmen kimse yatmıyordu. Hep sürecektim sandım bu karanlık, ışık hiç yanmayacak, artık kimse eskisi gibi gülüp konuşmayacak... Acıyla çaldı telefon, ben açtım, Elif'in annesiydi arayan, güçlükle söyledi üç kelimeyi, "Güneş kızım, haberlerde.....". Ne diyeceğimi bilemiyordum,

ağlamaya başladım, bütün gün ilk defa ağlayabilmişim, annem geldi sonra, o da ağlayarak çaresizce karşıdakiyle anlaşılmayan kesik kesik şeyler konuştu, sonra kapandı telefon. Aklım bir türlü almıyordu yaşananları, nasıl olabiliyordu bu? Bu zamanda, herkesin gözü önünde böyle bir vahşete nasıl izin veriliyordu, bir insan, başka bir insanı nasıl diri diri yakmaya çalışıyordu? Düşünürken uyuyakalmışım. Annem üzerime battaniye örterken sıçradım. Hemen bir gelişme olup olmadığını sordum. Gözleri kızarmıştı ağlamaktan, olaylara müdahale edilmmişti ama, alevler çıkan otele kurtulabilen çok az insan olmuştu, ağlamaya başladım. Ölenlerin isimleri veriliyordu. Asaf Koçak'ın ismi de öldürülenler arasındaydı. Demek o ateş gözülü adam da ölmüştü, yoktu artık. Her isimde daha şiddetli ağlıyordum, kinim, nefretim, her seferinde daha da artıyor, orada onlarla birlikte olmadığım için suçluymuş gibi hissediyordum.

Bizim gönderdiğimiz ekipteki insanlardan hiçbirisinin ismi yoktu verilenler arasında. İşte o zaman öğrendim insanların en çok sevinecekleri haberlere nasıl tepkisiz kalabildiklerini. Elif'in de içinde olduğu ekip, Amasya'da mola verildiğinde almıştı haberi, olayların yatışmasını beklemenin daha iyi olacağını düşünerek Sivas'a girmemişlerdi, yaşıyorlardı.

Cenazeler ailelere teslim edilmeye başlanmıştı. Türkülerle, halaylarla gönderdiğimiz, sıcaklıklarını gezip gördükleri, karşılaştıkları herkesle paylaşan, ıskı saçan "bir demet karanfil"i tabutlarla taşıyorlardı. Herbirinin başında kızıl karanfiller ve bantlar takılıydı. Anaların yaktığı ağıtların arasında bir ses yankılandı:

*Dursun yas esvaplarımız,
yığın derleyin gözyaşlarımızı.
Bir metal oluncaya kadar
Bununla varacağız
gündüz gece,
Bununla çiğneyeceğiz
gündüz gece,
Bununla tüküreceğiz
gündüz gece
Kin kapılarını kırıncaya dek....*

Ve 37 karanfili ölümsüzlüğe uğurlarken, elimizde meşalelerle sel olup aktık sokak sokak, sel olup aktık karanlığa karşı, düşmana karşı, çirkin olan herşeye karşı... Hepsi kapılacak bu sele, tutunamayacak kökleri, söküp atacağız bitirene dek, sel olup akacağız...

Annemle eve giderken başımı kaldırdığımda beyaz güvercinler uçuyordu güneşin battığı yerde; "Anne bak, onlar da oradalar değil mi?" dedim, gözünden bir damla yaş aktı, sınıksı sarıldı bana, yürüdük....

D. Gümüş

Sivas'ta 37 aydınımızı diri diri yakmışlardı!

Katliamın destekçisi sermaye devletinden hesap sormak için

2 Temmuz'da alanlara!

Kızıl Bayrak